

КНИГА ТРЕТА ОТ ПОРЕДИЦАТА

ПЕТАТА
ВЪЛНА

ПОСЛЕДНАТА ЗВЕЗДА

Рик Янси

ЕГМОНТ

РИК ЯНСИ

ПОСЛЕДНАТА ЗВЕЗДА

Превод: Евелина Пенева

chitanka.info

ВРАГЪТ НЕ Е НЯКОЙ ДРУГ. ВРАГЪТ СМЕ САМИТЕ НИЕ.

Те са тук долу, те са там горе, никъде ги няма. Искат земята за себе си, искат да е за нас. Дошли са да ни заличат, дошли са да ни спасят.

Истината отвъд гатанките: Каси беше предадена. Рингър също. Зомби. Фъстъка. Всичките седем милиарда и половина души, живели на нашата планета. Предадени първо от Другите, а после от самите себе си.

В тази последна книга от трилогията „Петата вълна“ е време оцелелите човеци да направят най-съдбоносния си избор. А именно да решат кое е по-важно: да се спасят... или да спасят това, което ни прави човеци.

Авторът Рик Янси е автор на поредицата „Петата вълна“, която е включена в списъка на бестселърите на Ню Йорк Таймс, както и на няколко романа за възрастни и на мемоарите *Confessions of a Tax Collector*. Първият му роман за юноши *The Extraordinary Adventures of Alfred Kropp* е бил сред финалистите за наградата „Карнеги“. През 2010 година неговият роман *The Monstrumologist* получава почетната награда Майкъл Л. Принц, а поредицата *The Curse of Wendigo*, е финалист за наградата на Лос Анджелис Таймс. Когато не пише, не мисли за писане и не пътува из страната, за да говори за писане, Рик прекарва времето си със семейството си.

На Санди.

„Светът свърши. Светът започва
отново.“

Да не се отчайва никой.

*Дори и последната звезда на надеждата да
угасне*

в най-черната от всички нощи.

Кристоф Мартин
Виланд

МОМИЧЕНЦЕТО, КОЕТО МОЖЕШЕ ДА ЛЕТИ

Преди много години, когато баща ѝ бил на десет години, отишъл с жълт автобус до планетариума.

И там, над него, таванът се взривил в милиони блещукащи късчета светлина. От смятане устата му увиснала. Малките му пръстчета се вкопчили здраво в ръба на дървената пейка, на която седял. Над главата му бели точки бял огън се въртели, светли като деня, в който Земята се появила като почерняла скала, с дупки по повърхността си и движеща се в орбита около обикновено слънце на ръба на обикновена галактика в безкрайната вселена.

— Голямата мечка. Орион. Рало — монотонно мънкал астрономът.

Вдигнали лица и отворили усти, децата били забравили да мигат. Момчето се чувствало безкрайно малко под необятното изкуствено небе.

Този ден останал завинаги в паметта му.

След години, когато неговата малка дъщеричка тичаше към него с топчестите крачета на нас скоро проходило дете, с поглед, преливащ от нетърпение и радост, и викаше: „Татко, татко“, разперените й пълнички пръстчета се протягаха към него. Протягаха се към небето.

И щеше да скочи, безстрашно да се хвърли в пространството, защото той не беше просто нейният баща — той беше татко. Татко щеше да я хване, никога нямаше да позволи да падне. Момиченцето викаше: Летя, татко, летя!

И скачаше, политаше към простора на безкрайното небе, разперила ръце да прегърне безкрая, с отметната назад глава, хвърчаща към онова място, където ужас и почуда се срещат. Писъците ѝ изразяваха чистата радост от безтегловността и свободата, от сигурността на ръцете му, от чувството да си жив.

Касиопея.

От онзи ден в планетариума, та до появата ѝ след петнадесет години, той бе знаел със сигурност какво име ще носи дъщеря му.

1

„ЩЕ ПОСЕДЯ С ТЕБ.“

Това е моето тяло.

В най-ниската част на пещерата свещеникът вдигна последната нафора — запасът му се беше изчерпал — към скалните образувания, които му напомняха на замръзнала по средата на рев драконова пасть. Каменните издатини приличаха на зъби и на светлината от лампата проблясваха в червено и жълто.

В ръцете си държеше провала на божествената жертва.

Приемете го, всички вие, и яжте от него...

После чашата с последните капки вино.

Приемете го, всички вие, и пийте от него...

Средата на ноември, полунощ. В пещерите, под земята, малката група оцелели щеше да остане на топло и на скрито с достатъчно запаси, за да издържи до пролетта. От месеци нямаше и един умрял от чумата. Изглежда, най-лошото беше отминало. Тук бяха в безопасност, в пълна безопасност.

С вяра в любовта и в милостта ти, ям от твоето тяло и пия от твоята кръв...

Шепотът му отекващ в дълбоката пещера. Катереше се по хълзгавите стени, промъкващ се по тесния проход към помещението на по-високо, където оцелелите негови събрата спяха неспокойно.

Да не ми донесат наказание, ами здрав разум и здраво тяло.

Нямаше повече нито хляб, нито вино. Това беше последното му причастие.

Нека плътта Христова ми донесе вечен живот.

Залъкът стар хляб омекна на езика му.

Нека кръвта Христова ми донесе вечен живот.

Капките вкиснало вино опариха гърлото му.

Бог в устата му. Бог в празния стомах.

Свещеникът зарида.

Наля няколко капки вода в чашата. Ръката му трепереше. Изпи скъпоценната кръв, смесена с вода, и избърса потира с кърпа.

Свърши се. Вечната жертва се свърши. Изтри страните на лицето си със същата кърпа, която използва и за потира. Сълзите на человека ведно с кръвта на Бог. Нищо ново.

Избърса подноса за нафората с кърпата, после пъхна кърпата в потира и го остави настрана. Свали зеления епитрахил от врата си, внимателно го сгъна и го целуна. Обичаше всичко, свързано със службата на свещеник. Най-много обичаше литургията.

Яката му беше мокра от пот и сълзи — стоеше му хлабаво на врата. Шест килограма беше отслабнал, откакто избухна чумата и изостави епархията си, за да извърши сто и петдесет километровото пътешествие до пещерите, северно от Урбана. По пътя спечели много последователи — към петдесет, макар тридесет и двама да умряха от заразата, преди да стигнат безопасното място. Щом смъртта им наближеше, той извършва ритуалите, независимо дали отиващият си беше католик, протестант или евреин: Нека Господ и неговата любов и милост ти помогнат... С палец изписваше кръст на пламналите им чела. Нека Бог, който те освобождава от греховете ти, те спаси...

Кръвта, която течеше от очите им, се смесваше с мирото, което втриваше в устните им. Димът се кълбеше над полетата, спотайваше се в горите и се стелеше над пътищата като лед над лениви реки посред зима. Пожари в Кълъмбъс. Пожари в Спрингфийлд и Дейтън. В Хъбър Хайтс, Лондон и Феърборн. Във Франклин, Мидълтаун и Ксиниа. Вечер светлината от хиляди пожарища оцветяваше в мътен оранжев цвят дима и небето се снишаваше над главите им. Свещеникът се търеше през задимените местности, притиснал с една ръка кърпа на носа и устата си, а с другата бършеше сълзите, които се стичаха по лицето му. Под изпочупените му нокти имаше засъхнала кръв, по ръцете му и в подметките на обувките му — също. Наблизо е вече — окуражаваше той спътниците си. — Не спирайте. Докато вървяха, някой го нарече „отец Мойсей“, защото извеждаше народа си от мрака на дима и пожара към Обетованата земя в „Най-живописните пещери на Охайо!“.

Там, разбира се, завариха хора, които ги посрещнаха. Свещеникът го очакваше. Пещерата не гори. Метеорологичното време

не я плаши. И най-хубавото от всичко е, че лесно се отбранява. След военните бази и правителствените сгради пещерите бяха местата, към които най-често се насочваха хората след Пристигането.

Събраха припаси, вода и консерви, одеяла, превръзки и лекарства. Оръжие, естествено — автомати, пистолети, пушки и много ножове. Болните бяха поставени под карантина в туристическия център над земята, лежаха върху тесни легла, разположени между стелажите на магазина за сувенири. Свещеникът ги посещаваше всеки ден, говореше им, молеше се с тях, изслушваше изповедите им, причестяваше, прошепваше им на латински думите, които искаше да чуят: *Per sacrosancta humanae reparationis mysteria...* Със свещените тайнства на човешкото спасение...

Преди чумата да си отиде, смъртта отнесе стотици. Изкопаха дупка, дълбока тридесет стъпки и широка десет, на юг от центъра за приемане и там изгаряха умрелите. Димът се носеше ден и нощ, а миризът на изгоряла плът стана така привичен, че почти не им правеше впечатление.

Вече беше ноември. В най-дълбоко разположеното под земята помещение свещеникът се надигна. Не беше висок и въпреки това трябваше да се приведе, за да не удари главата си в тавана на пещерата или в назъбените израстъци, които се спускаха от покрива на драконовата паст.

Литургията завърши, вървете си в мир.

Остави потира и кърпата, подноса за нафората и епитрахила си. Те вече бяха реликви, артефакти от епоха, която се отдалечаваше в миналото със скоростта на светлината. Започнали сме като пещерни хора — мислеше си свещеникът, докато вървеше към повърхността — и се превърнахме отново в пещерни хора.

Дори най-дългото пътуване е цикъл, а историята винаги се връща на мястото, откъдето е започната. От молитвеника: „И помни, че от пръст си излязъл и в пръст ще се превърнеш.“.

Свещеникът се надигна като гмуркач, който изскуча към блесналия над водата небесен свод.

По дългия проход, който се виеше леко нагоре между стените на сълзящия камък, подът бе гладък като писта за боулинг. Само допреди няколко месеца тръгналите на екскурзия из околностите ученици бяха вървели в редица по един, бяха прокарвали пръсти по повърхността на

камъка, а очите им бяха търсели чудовища в спотайващите се в процепите сенки. Все още са били в такава възраст, когато вярват в чудовища.

А свещеникът се издигна като левиатан^[1] от най-мрачната гълъбина.

Пътеката към повърхността минаваше покрай Дивана на пещерняка и Кристалния крал, пресичаше голямата зала, основното помещение, което бежанците обитаваха, и най-накрая стигаше до Двореца на Боговете, любимата му част от пещерите, където кристалните образувания блестяха като замръзнали късчета лунна светлина, а таванът се нагъваше като разбиващи се в брега вълни. Тук, близо до повърхността, въздухът беше порядък, ставаше по-сух, в него се прокрадваше дим от пожарите, които продължаваха да вилнеят из света, който бяха загърбили.

Да благослови Бог тези пепелища, които показват, че сме прах.

Откъслеци от молитва преминаваха през главата му. Фрагменти от песнопения. Литани, благословии и думи на опрощение: Нека Бог ти опрости греховете и ти даде покой, освобождавам те от греховете ти... Както и цитати от Библията: „До планинските основи слязох, земята със своите затвори ме навеки; но Ти, Господи, Боже мой, ще изведеш душата ми из ада.“^[2].

Кандилото, в което гореше тамян. Нежният лъч слънчева светлина, който падаше върху витража. Скърцането на църковните пейки в неделен ден като корпуса на древен кораб далеч в морето. Постоянният ритъм на сезоните, календарът, който управляваше живота му още от най-ранна възраст: Коледните пости, Коледа, Великите пости, Великден. Осъзнаваше, че обича не което трябва, ритуалите и традициите, помпозността и суетността, заради които непринадлежащите към католицизма хора обвиняваха Църквата. Обичаше формата, не съдържанието, хляба, не тялото.

Това не го правеше лош свещеник. Той беше тих, смирен и изпълнен с вяра в призванието си. С радост помагаше на хората. Седмиците в пещерата бяха един от най-изпълнените със смисъл периоди в живота му. Страданието води Бог в естествения му дом. Управлятелят на терора и объркването, болката и загубата отиваше там, където се е родил. Обмени валутата на страданието — помисли си свещеникът — и ще видиш лицето му.

Пред изхода при Двореца на Боговете седеше пазач. Грубата му осанка се очертаваше на изпъстреното със звезди небе над него. Повей северен вятър беше изчистил небето и бе донесъл предчувствие за зимата. Мъжът носеше нахлупена ниско на челото бейзболна шапка и пропъркано кожено яке. Държеше бинокъл. На коленете му лежеше пушка.

Мъжът кимна за поздрав към свещеника.

— Къде ви е палтото, отче? Застудя тази вечер.

Свещеникът се усмихна изнурено.

— Дадох го на Агата.

Мъжът изсумтя с разбиране. Агата беше мрънkalото на групата. Все ѝ беше студено. Все беше гладна. Все нещо не ѝ беше угодно. Вдигна бинокъла към очите си и огледа небето.

— Видя ли нови? — попита свещеникът. Преди седмица бяха забелязали първия сребристосив предмет с форма на пура, който се задържа неподвижен над пещерите в продължение на няколко минути, после тихо се стрелна напред и нагоре и остави едва забележима следа в необятната синева. Друг — или същият — се появи след два дни, безшумно се плъзна над тях и изчезна зад хоризонта. Нямаше съмнение какъв е произходът на тези странни апарати — обитателите на пещерата знаеха, че е извънземен, — обгърнато в тайнственост оставаше предназначението им и това ги плашеше.

Мъжът свали бинокъла и разтри очи.

— Какво има, отче? Безсъние ли ви мъчи?

— О, аз не спя много напоследък — отвърна свещеникът. — Работата е твърде много — отговори спокойно, защото не искаше мъжът да реши, че се оплаква.

— В окопите няма атеисти. — Клишето увисна във въздуха като противен мириз.

— И в пещерите — допълни свещеникът. Откакто се бяха запознали, той се мъчеше да опознае този мъж, който обаче си оставаше като затворена стая със здраво залостена с резе врата. Заради гнева, скръбта, безнадеждността и страхът пред осъдения живот във време, взето назаем. От месеци насам нямаше как да се скрият от истината или да се правят, че не разбират ситуацията. При някои смъртта ставаше акушерка на вярата. За други беше убиец на вярата.

Мъжът извади пакетче с дъвки от джоба на гърдите си, внимателно разопакова една и я сгъна в устата си. Преброи останалите лентички и пак прибра пакета в джоба си. Не предложи дъвка на свещеника.

— Последното ми пакетче — обясни той. Намести се на камъка.

— Разбирам — рече свещеникът.

— Нима? — Челюстта на мъжа се движеше в хипнотичен ритъм, докато дъвчеше. — Наистина ли разбирате?

Сухият хляб, вкиснатото вино — още усещаше вкуса им на езика си. Хлябът можеше да бъде разчупен, виното можеше да бъде поделено. Не биваше да празнува литургията сам.

— Вярвам в това — отвърна дребничкият свещеник.

— Съмнявам се — мъжът говореше бавно и преднамерено, — не вярвам в нищо.

Свещеникът побледня. Тихият му, объркан смях заприлича на топуркането на детски крачета по дълго стълбище. Докосна нервно яката си.

— Вярвам, че щом силата загине, отново ще се възроди — каза мъжът с пушката. — Всичко се възражда. Силата си отива — силата се връща. Това е вярата, нали? — Дъвчеше дъвката, от ляво надясно, избутваше зеленото топче напред и назад с езика си. — А после идват новини от крайбрежието, че вече няма крайбрежие. Сега Рино е притежание на океана. Голяма работа и какво? И преди е имало земетресения. Имало е цунами. Притрябал му е на някого Ню Йорк, нали? Какво е пък толкова ценното на Калифорния? Пак ще си стъпим на краката. Винаги си стъпваме на краката. Това си мислех.

Пазачът кимаше, гледаше към нощното небе, към студените искрящи звезди. Погледът му беше насочен нагоре, а гласът приглушен:

— После хората се разболяха. Антибиотици. Карантини. Дезинфектанти. Сложихме си маски и си миехме ръцете, докато кожата ни не започна да се лющи. Повечето от нас така или иначе изгинаха.

Мъжът с пушката наблюдаваше звездите, сякаш очакваше да се откъснат от черното небе и да паднат на Земята. И защо да не го направят?

— Съседите ми. Приятелите ми. Съпругата ми и децата ми. Знаех, че няма всички да умрат. Как е възможно всички да умрат? Някои хора щяха се разболеят, но повечето щяха да си останат здрави, а другите да оздравеят, нали? Това е вярата. В това вярвахме.

Издърпа дълъг ловджийски нож от ботуша си и с върха му започна да чисти мръсотията изпод ноктите си.

— Това е вярата. Растеш, отиваш на училище. Намираш си работа. Жениш се. Създаваш семейство. — Приключи с почистването на едната ръка, по един пръст за всеки житейски етап, после се захвани с другата. — Децата ти порастват. Те отиват на училище. Намират си работа. Женят се. Създават семейство. — Стръг, стръг. Стръг, стръг, стръг. Бутна шапката назад с опакото на ръката, в която държеше ножа. — Никога не съм бил това, което наричате религиозен. Не съм влизал в черква от двадесет години. Но знам какво е вярата, отче. Знам какво е да вярваш в нещо. Лампите угасват, светват отново. Водата при наводнение залива големи площи, после се оттегля. Хората се разболяват, после оздравяват. Животът продължава. Това е истинската вяра, нали? Вземете вашето дрън-мрън за рая и ада, греха и спасението, изхвърлете го и пак няма да сте ни взели вярата. Дори най-запалените атеисти вярват в това. Животът ще продължи.

— Да — каза свещеникът. — Животът ще продължи.

Пазачът не се усмихна, ами се озъби. Притисна ножа към гърдите на свещеника и се тросна:

— Не сте чули и една проклета дума от това, което казах. Ето затова не понасям тия като вас. Палите си свещите и мрънките на латински заклинания, молите се на несъществуващ бог, когото не го е грижа, или пък е откачил, или е жесток, а може да е и всичко накуп. Светът става на пепелища, а вие почитате гадината, която или е уредила тази работа, или я е позволила.

Дребният свещеник вдигна ръце, същите ръце, които бяха осветили хляба и виното, сякаш за да покаже на мъжа, че са празни, че е добронамерен.

— Не твърдя, че познавам Божия промисъл — започна свещеникът и свали ръце. Следеше с поглед ножа, докато цитираше Книга на Йов: — „Тъй, аз говорих онова, що не разбирах, за чудни мен дела, които не знаех.“^[3]

Мъжът не откъсна поглед от него в продължение на един много дълъг, изпълнен със силно неудобство момент. Гледаше и само дъвчеше вече изгубилата всякаакъв вкус дъвка.

— Ще бъда откровен с вас, отче — рече той делово. — Иска ми се да ви убия на мига.

Свещеникът кимна тържествено.

— Опасявам се, че може и да се случи. Щом напълно прозрете истината.

Издърпа ножа от треперещата ръка на мъжа. Докосна рамото му.

Мъжът трепна, но не се отдръпна.

— Каква истина? — прошепна мъжът.

— Ето тази — отговори дребничкият свещеник и заби ножа в гърдите на мъжа.

Острието беше много остро — проби с лекота ризата, плъзна се между ребрата и потъна на десетина сантиметра в сърцето.

Свещеникът придърпа мъжа към гърдите си и го целуна по темето. Нека Бог ти даде опрощение и покой.

Приключи бързо. Дъвката изпадна от отпуснатата уста на мъжа. Свещеникът я взе и я изхвърли през отвора на пещерата. Положи тялото върху студения каменен под и се изправи. Мокрият нож присветваше в ръцете му. Кръвта на новия и вечен завет...

Свещеникът огледа лицето на мъртвия мъж и сърцето му пламна от гняв и отвращение. Човешкото лице беше отвратително, непоносимо гротескно. Не беше нужно вече да прикрива погнусата си.

Дребничкият свещеник се върна в Голямата зала по добре утъпканата пътека към основното помещение, където другите се стряскаха и се въртяха в неспокойния си сън. Спяха всички, с изключение на Агата, която седеше облегната на задната стена на помещението. Дребничка жена, сгущила глава в обточеното с пух яке, което свещеникът ѝ беше заел, къдрите на немитата ѝ коса представляваха рошаво кълбо от сиво и бяло. В дълбоките бръчки по страните на повехналото ѝ лице, около лишената от зъбни протези уста и сред провисналата кожа около хълтналите ѝ очи имаше напластена мръсотия.

Това е човечеството — помисли си свещеникът. — Това е неговото лице.

— Отче, вие ли сте? — Гласът й, силен, колкото мише цвърчене, пронизително цвърчене на плъх, едва се чуваше.

А това е гласът на човечеството.

— Да, Агата. Аз съм.

Тя примижда към човешката маска, която свещеникът носеше от детството си, скрита в сянка.

— Не мога да спя, отче. Ще поседите ли с мене?

— Да, Агата. Ще поседя с теб.

[1] Библейско морско чудовище. — Б.пр. ↑

[2] Книга на пророк Йона 2:7. — Б.пр. ↑

[3] Йов 42:3. — Б.пр. ↑

2

Изнесе телата на жертвите си над земята. Носеше ги по две едновременно, по една във всяка ръка, и ги мяташе в ямата. Хвърляше ги както дойде и слизаше за нови. След Агата уби и останалите, докато спяха. Никой не се събуди. Свещеникът действаше безшумно, бързо, със сигурни ръце и единственият шум, който се чуваше, беше съскането на разкъсания плат, когато острите потъваха в сърцето на всеки от четиридесет и шестимата души, докато остана да бие единствено неговото сърце.

Призори заваля сняг. Постоя малко отвън, вдигнал лице към небето, което беше пусто и сиво. Снегът се разтапяше по бледите страни на лицето му. Последната му зима за много дълго време. При равноденствието капсулата щеше да слезе, за да го прибере на кораба-майка, където да изчака, докато онези, които беше обучил, довършат прочистването на човешката зараза. Веднъж озовал се на борда на кораба, от спокойствието на празнотата щеше да наблюдава как пускат бомбите, които да заличат всички градове на Земята, и от човешката цивилизация нямаше да остане и следа. Апокалипсисът, за който бълнуваше човечеството от зараждането на съзнанието, най-накрая щеше да настъпи — не като дело на гневен бог, ами равнодушно, хладнокръвно, както беше хладнокръвен свещеникът, докато забиваше ножа си в сърцата на своите жертви.

Снегът се топеше по лицето му, докато гледаше към небето. Четири месеца до края на зимата. Сто и двадесет дни до падането на бомбата и прииждането на Петата вълна — човешките пионки, които бяха създали за унищожението на собствения им вид. Дотогава свещеникът щеше да остане, за да избива оцелелите, които скитаха през неговата територия.

Крайт беше почти дошъл. Всичко беше почти приключило.

Дребничкият свещеник слезе в Двореца на Боговете и закуси.

3

КАТАЛИЗATORA

Зад мен Бръснача прошепна:

— Бягай.

Пистолетът изгърмя до ухото ми. Целеше се в най-малката от всички цели, която е сбор от всички неща, куршумът беше мечът, който разсече свързващата ме с нея верига.

Малката.

Преди Бръснача да умре, вдигна нежните си скръбни очи към моите и прошепна:

— Свободна си. Бягай.

Побягнах.

Хвърлих се към прозореца на наблюдателната кула, земята се втурна насреща ми.

Приземих се на бетона, без да си счупя нито една кост. Нямаше да почувствам никаква болка. Врагът ме беше подобрил да устоявам и на по-големи падания. Последният ми скок започна на хиляда и петстотин метра височина. Нищо работи.

Приземих се, претърколих се и се изправих, хукнах към кулата, после се спуснах по пътеката към бетонната бариера и оградата, която завършваше с бодлива тел. Вятърът свистеше покрай ушите ми. Вече бях по-бърза и от най-бързото животно на Земята. В сравнение с мен гепардът бе костенурка.

Часовите, охраняващи периметъра, сигурно ме бяха видели и мъжът на наблюдателната кула също, но никой не стреля, никой не даде заповед да ме застрелят. Полетях към другия край на пътеката като куршум, изстрелян от дулото на оръжие.

Не могат да те уловят. Как биха могли да те уловят?

Вграденият в мозъка ми процесор направи изчисленията, преди да докосна земята, и вече беше предал информацията на хилядите микроскопични микророботи, внедрени в мускулната ми система. Не трябва да мисля за скоростта, нито да преценявам времето, нито да планирам нападението. Хъбът го прави вместо мен.

Край на пътеката. Скок. Допрях за миг съвсем леко с крака повърхността на бетонната бариера, после се отблъснах и се изстрелях към оградата. Бодливата тел бе съвсем близо до лицето ми. Проврях пръстите си в пролука, широка пет сантиметра, между намотките и горния прът над нея. Прелетях над оградата с краката напред, с извит гръб и изпънати ръце.

Стабилизирах се при приземяването и отново се затичах с всички сили, изминах деветдесетте метра по откритото пространство между оградата и гората за по-малко от четири секунди. По мен не изстреляха и един куршум. Дърветата се затвориха зад мен като дръпната завеса, стъпките ми бяха уверени по хълзгавата, неравна земя. Стигнах до

реката, водите ѝ бяха бързи и черни. Докато я пресичах, краката ми сякаш едва се докоснаха до повърхността ѝ.

От другата страна гората постепенно стана рехава и се откри тундра — съхранена природа с километри, които се простираха към северния хоризонт, безкрайна дива пустош, в която щях да се изгубя, да остана незабелязана, необезпокоявана.

Свободна.

Тичах с часове. Дванайсетата система ме поддържаше. Тя възстановяваше силите на ставите и костите ми. Вдъхваше сили на мускулите, възвръщаше силите ми, издръжливостта, заличаваше болката. Трябваше само да се отпусна. Трябваше само да имам доверие и щях да издържа.

VQP. Бръснача беше издълбал тези три букви на ръката си на светлината от сто горящи тела. VQP. Побеждава онзи, който издържи.

Някои неща — бе ми казал той вечерта, преди да умре, — чак до най-дребното от всички, си заслужават сбора от всички останали.

Бръснача беше осъзнал, че никога няма да избягам и да оставя Малката да страда. А аз трябваше да се досетя, че той ще ме спаси, като ме предаде. Още в самото начало го беше направил. Бе убил Малката, за да живея аз.

Скучната околност се простираше във всички посоки. Слънцето се спускаше към хоризонта на безоблачното небе. Сълзите ми замръзваха, още не потекли заради хапещия вятър, жулещ лицето ми. Дванайсетата система защитава от болката, която засяга тялото, но е безпомощна срещу болката, която смазва душата.

Часове по-късно продължавах да тичам, докато остатъците от светлината бледнееха върху небето и се появиха първите звезди. На хоризонта се показа корабът майка — висеше като зелено око без клепач, което се взира надолу. Никой не бягаше от него. Никой не се криеше. Корабът майка беше недостижим, непревземаем. Дълго след като и последният човек бъде унищожен и сведен до шепа пръст, той ще стои там, неумолим, непробиваем, непознаваем: Бог беше детрониран.

И продължих да тичам. През праисторическия пейзаж, в който човешки крак не беше стъпвал, през света, какъвто е бил преди доверието и сътрудничеството да вдъхнат сили на зява на напредъка. Сега светът се връщаше към това, което бе представлявал, преди да го

опознаем. Изгубеният рай. Възврнатият рай. Спомних си усмивката на Вош, тъжна и горчива. Оцеляла. Такава ли съм?

Тичах към нищото, тичах от нищото, тичах през пустия пейзаж със съвършена белота под необятността на безразличното небе. Вече разбирах. Мисля, че го проумях най-накрая.

Намали човешката популация до контролирана численост и после изтръгни от нея човешкото, защото доверието и сътрудничеството са истинските заплахи за крехкото равновесие на природата, неприемливите грехове, които докараха света до ръба на пропастта. Другите са си направили извода, че единственият начин да спасят света, е да унищожат цивилизацията. Не отвън, ами отвътре. Единственият начин да се унищожи човешката цивилизация, е като се промени човешката природа.

5

Продължих да тичам из пустошта. Все още никой не ме преследваше. Дните минаваха, все по-малко се тревожех, че могат да се появят хеликоптери, от които да наизскачат отряди, и все повече ме беше грижа да си осигурая топлина, да намеря прясна вода и белтъчини, необходими за организма на крехката домакиня на Дванайсетата система. Копаех дупки и се криех в тях, строях заслони, в които да спя. Заострих три клона като копия и с тях ловувах зайци и мишки и ядях месото им сурво. Не смеех да запаля огън, макар да знаех как. В „Кемп Хейвън“ получих ценен урок от врага. Врагът ме научи на всичко необходимо за оцеляването в пустошта, после ми даде извънземна технология, която помогна на тялото ми да се приспособи. Научи ме как да убивам и как да не бъда убита. Научи ме на онова, което човешките същества бяха забравили след десет столетия сътрудничество и доверие. Научи ме какво е страхът.

Жivotът е кръговрат, животът е обвързан със страхът. Страхът на хищника. Страхът на жертвата. Без страх животът нямаше да съществува. Опитах се да го обясня веднъж на Зомби, но той май не ме разбра.

Изтърпях четиридесет дни в пустошта. И — не. Скритият смисъл на броя на дните не ми убягна.^[1]

Можех да издържа и още време. Дванайсетата система беше в състояние да ме поддържа много повече от сто години. Кралица Марика, самотната, древна ловджийка, бездушната обвивка, която ръфа изсъхнали кости от мъртви животни, неоспорим суверен на безсмислено царство. И накрая системата щеше да рухне и тялото й да се разпадне или щеше да стане жертва на хищниците, а костите й, разпилени от тях, щяха да се превърнат в неразгадани руни от изоставена земя.

Върнах се. Вече бях разбрала защо не идват.

Бош беше два хода пред мен, от самото начало водеше в играта. Малката беше мъртва, но аз все още бях обвързана с обещанието,

което не бях дала на също вече мъртъв човек. Но вероятността беше станала безсмислена.

Той знаеше, че не бих могла да изоставя Зомби, особено след като има шанс да го спася.

И имаше само един начин да го спася. Вие знаеше и това.

Трябваше да очистя Ивън Уокър.

[1] Христос прекарва четиридесет дни в пустинята, където изтърпява лишения и е подложен на изкушения от страна на Дявола.
— Б.пр. ↑

ДЕН ПЪРВИ

6

КАСИ

Ще очистя Ивън Уокър.

Тоя опечален, загадъчен, самовгълбен, потаен кучи син. Ще спася клетата му, изтерзана, човешко-извънземна душица от нещастието ѝ. Ти си еднодневка. Заслужаваш си да умра заради теб. Събудих се, когато видях себе си в теб. Отврат.

Снощи къпех Сам — за пръв път от три седмици — и гадинката почти ми счупи носа, или май е по-добре да кажа, че почти ми счупи отново носа, защото старата приятелка на Ивън (или приятелка с екстра услуги, или там каквото беше) го счупи първа, когато тресна в лицето ми вратата, зад която беше братчето ми — малката твар, която се опитвах да спася. Същата тази твар се опита да ми счупи отново носа. Разбирайте ли иронията? Сигурно има и някаква метафора, но е късно, не съм спала от... май три дни, затова забравете.

Да се върнем на Ивън и причината да искам да го очистя.

Като цяло всичко се свежда до главното.

След като Сам ме фрасна по носа, излетях от банята вир-вода и се блъснах в гърдите на Бен Периш. Бен се беше спотайвал в коридора, сякаш и най-малкото, което се случваше на Сам, е негова отговорност, а споменатата вече гадинка ме ругаеше най-вулгарно зад гърба ми, който беше единствената част от мен, останала суха, докато се мъча да го изкъпя, а Бен Периш — живото напомняне за любимата мисъл на баща ми, че е по-добре да си късметлия, отколкото умен, — ме изгледа с онова нелепо изражение „ама какво става?“. Изражението беше толкова умилиително, че ми се прищя да строша неговия нос и да посмачкам здраво това негово типично Бен-Перишово изражение.

— Мъртъв си — отсякох аз. Знам, че току-що написах, че ще очистя Ивън, но трябва да разберете... О, зарежете. Никой никога няма да прочете писанията ми. Когато си отида, няма вече да е останал жив човек, който да умее да чете. Така че това не е написано за теб, бъдещи ми читателю, който не съществуваш. Написано е за мен.

— Може — отговори ми Бен.

— Какви са шансовете човек, когото съм познавала в миналото, да е все още жив в настоящето?

Позамисли се. Или се престори, че мисли. Момче е.

— Около седем милиарда към едно?

— Мисля, че са седем милиарда към две, Бен. Или три, запетая, пет милиарда към едно.

— Иха. Чак толкова ли? — врътна глава към вратата на банята.

— Какво става с Фъстъка?

— Сам. Името му е Сам. Наречи го отново Фъстъка и ще те стоваря на коляното си.

Ухили се. После или се престори, че е разбрал със закъснение думите ми, или веднага ги е схванал, защото усмивката му се стопи, стисна устни и на лицето му се появи израз на наранена гордост.

— Коленете ти са малко по-големи от фъстъци. Малко. — Щрак! И усмивката пак цъфна. — Искаш ли да поговоря с него?

Казах му, че не давам пет пари дали ще говори, или не с него. Имах си по-важна работа като тази да видя сметката на Ивън Уокър.

Профучах по коридора, влятях в дневната, все още бях достатъчно близо — или не се бях отдалечила достатъчно — и чуха крясъците на Сам:

— Не ми пука, Зомби. Не ми пука, не ми пука. Мразя я! — Прелетях покрай Дъмбо и Меган, седнали на дивана, задълбочили се в подреждането на пъзел, който някой беше открил в детската стая — сцена от анимационно филмче на Дисни или нещо такова. Погледите им отскочиха, когато профучах покрай тях, все едно казваха: Не ни обръщай внимание, не спирай заради нас, направо изльчваш ужас, никой нищо не е видял.

Навън, на верандата, беше адски студено, защото пролетта сякаш на инат не идваше. Пролетта се мотаеше, защото събитията по изтребването я бяха вбесили. Или Другите с някакви инженерни способи бяха създали нова Ледникова епоха. Можеха да го направят, затова защо да се примиряват с обречени хора, когато може да имат премръзнали, умиращи от глад, окаяни обречени хора? Това носи къде повече радост.

Стоеше облегнат на перилата, за да не натоварва ранения си глезен, пушката висеше на ръката му, носеше униформата си от

смачкана карирана риза и тесни джинси. Лицето му светна, когато ме видя да се изстрелявам през вратата. Изпиваше ме с поглед. О, целият този негов Ивънлизъм — как поглъщаше присъствието ми с очи като човек, който се влачи с последни сили към оазис в пустинята.

Шамаросах го.

— И защо ме удари? — попита той, след като рискува извънземна мъдрост на десет хиляди години да стане за смях при отговора.

— Знаеш ли защо съм вир-вода? — попитах.

Поклати глава.

— Защо си вир-вода?

— Къпех братчето си. И защо го къпех?

— Защото е бил мръсен ли?

— По същата причина, поради която посветих цяла седмица на това да чистя тая кочина, след като се нанесохме. — Оная може и да е била свръхспособна, технологично усъвършенствана извънземночовешка хибридна мадама, която изглежда като норвежка ледена принцеса със сърце на такава, но като домакиня никаква я е нямало. Прахолякът се беше натрупал на валма вътре, мухълът се развиваше над мухъл, от кухнята и вехтошар, който всичко мъкне у дома, можеше да онемее. — Защото така постъпват човешките същества, Ивън. Не живеем в мръсотия. Къпем се. Мием си косата, мием си зъбите и бърснем нежеланото окосмяване...

— Сам трябва да се избръсне ли? — направи се на интересен той.

Тъпа идея.

— Мълк! Аз говоря. Когато аз говоря, ти мълчиш. Когато ти говориш, аз мълча. И така постъпват човешките същества. Отнасят се един към друг с уважение. Уважение, Ивън.

Той кимна тържествено.

— Уважение — повтори той и това ме вбеси още повече. Той ми се подиграваше.

— Става дума за уважение. Да си чист и да не миришеш като свиня е проява на уважение.

— Свинете не вонят.

— Мълквай.

— Аз израснах в стопанство, това е.

Поклатих глава.

— О не, това не е всичко. Онази част от теб, която шамаросах, не е израснала в никакво проклето стопанство.

Ивън опря пушката си на перилата и закуцука към люлката. Седна. Зарея поглед нанякъде.

— Не съм виновен, че Сам има нужда да се изкъпе.

— Разбира се, че си виновен. Ти си виновен за всичко.

Изгледа ме и заговори с овладян тон.

— Каси, мисля, че трябва да влезеш вътре.

— Преди да си изпуснеш нервите ли? О, моля ти се, поне веднъж ги изпусни. Ще ми се да видя като как изглежда.

— Студено ти е.

— Не ми е.

Осъзнах колко силно треперя, застанала пред него в мокрите си дрехи. По гърба ми се стичаха ледени струйки и проправяха пътечка надолу. Скръстих ръце на гърдите си и стиснах (преди малко измитите си и много чисти) зъби да не тракат.

— Сам е забравил дори азбуката — осведомих го аз.

Не свали поглед от мен в продължение на безкрайни четири секунди.

— Съжалявам, какво е забравил?

— Азбуката е забравил. Азбуката като а, б, в... Разбра ли ме, междугалактически свинар със свинар?

— Аха.

Очите му шареха от лицето ми към пустия път от другата страна на пустия двор, който се простираше към пустия хоризонт, зад който имаше още пусти пътища и гори, и полета, и големи и малки градове. Светът беше една огромна куха кратуна, празна кофа за помия. Изпразнена от създания като него, онова-което-е-бил, преди да се вмъкне в човешко тяло като ръка в задник на театрална кукла.

Ивън се приведе напред, разкопча якето си, същото глупаво яке за боулинг, с което се беше появил в стария хотел (Забивачите на Урбана), и ми го подаде.

— Моля?

Може би не биваше да приемам. Искам да кажа, че моделът се повтаряше: премръзнала съм, той ме стопля. Ранена съм, той ме

лекува. Гладна съм, той ме храни. Падам, той ме вдига. Приличам на дупка в плажа, която все се пълни с вода.

Не съм едра, потънах в якето. И в топлината на тялото му. Тя ми даде сили — не точно фактът, че топлината идваше от неговото тяло, просто топлината сама по себе си.

— Друго, което човешките същества правят, е да учат своята азбука — казах аз. — За да могат да четат. За да могат да учат. Да изучават работи като история, математика, природни науки и практически всичко, което се сетиш, включително истински важните неща като изкуство, култура и вяра, и защо едни неща се случват, а други не се случват, и защо нещо изобщо съществува първо на първо.

Гласът ми се пречупи. Неволно в ума ми отново се появи онази картина след Третата вълна как баща ми тегли червена количка, натоварена с книги, и поученията му за важността на познанието и възстановяването на цивилизацията, щом това нищо и никакво досадно извънземно проблемче се разреши. Божичко, колко тъжна, колко окаяна гледка: оплещивяща, привел рамене мъж се тъти по пустите улици с количка, натоварена със събрани от библиотеката книги. Във времето, когато другите грабеха консерви с храна, оръжия и железария, за да укрепват домовете си срещу мародери, баща ми беше решил, че най-умното нещо е да трупа материал за четене.

— Може отново да я научи — подхвана Ивън. — Ти можеш да го научиш.

Положих всички усилия, за да не го шамаросам отново. По едно време си мислех, че съм единственият жив човек на Земята, това ме превръщаше в човечеството. Не само Ивън имаше неподлежащ на изпращане дълг. Аз съм човечеството, той е тях и след онова, което ни бяха сторили, човечеството трябваше да не остави здрава кост по тялото им от бой.

— Не е там работата — възразих му аз. — Въпросът е, че не разбирам защо постъпихте така с нас. Можехте да ни избнете, без да проявите такава жестокост. Знаеш ли какво разбрах тази вечер, освен че братчето ми ме мрази и в червата? Не е забравил само азбуката и основните си навици. Не си спомня как изглеждаше майка ни. Не си спомня лицето на собствената си майка.

И тогава рухнах. Увих се в глупавото яке и ревнах, и вече не ме интересуваше дали Ивън ще ме види как рева, защото ако имаше

някой, който трябва да види какво ми е, това беше той, снайперистът, който убиваше отдалеч, скътан на топло в къщата на семейното стопанство, а от височина триста километра корабът майка беше стоварил три опустошителни вълни, които ни пометоха. Петстотин хиляди загинали при първата атака, милиони при втората, милиарди при третата. И докато светът е горял, Ивън Уокър е опушвал еленски гърди и се е разхождал спокойно из горите, изтягал се е до уютен огън и се е грижел за безукорността на ноктите си.

Трябаше да види лицето на човешкото страдание отблизо. Твърде дълго живееше като кораба-майка, реещ се над ужаса, недостижим и далечен. Трябаше да види страданието, да го докосне, да го притисне към съвършено оформения си, цял и никога нечупен нос и да усети мириза му.

Така, както беше направил Сами. Прииска ми се да вляза тичешком вътре, да го измъкна от ваната и да го замъкна гол на верандата, та да може Ивън Уокър да преброи очертаните от глад ребра, да усети колко са тънки китките му, да проследи хълтналите слепоочия, да огледа белезите и раните на момченцето, което е изтезавал, на детето, чието съзнание беше изпразнил от спомени, и чието сърце беше изпълнил с омраза и безнадежден, безполезен гняв.

Ивън понечи да стане — да ме придърпа в прегръдката си несъмнено, да ме погали по косата, да избръше сълзите ми и да измърмори, че всичко ще се оправи, защото така действаше той, — но после размисли. Отново седна.

— Казах ти, Каси — тихо рече той. — Не исках да става така. Борих се да не става така.

— Докато не се предаде. — Все още се мъчех да се овладея. Не прозвуча като двусрочна дума. — И какво значи, че не си искал да стане „така“?

Той се размърда. Люлката изскърца. Очите му се стрелнаха отново към безлюдния път.

— Можехме да живеем сред вас безкрайно. Скрити, незабележими. Можехме да заемем водеща роля в обществото ви. Да споделите познанието ни, да увеличите неимоверно потенциала си, да ускорите собствената си еволюция. Бихме могли да ви дадем онова, което винаги сте искали, но никога не сте имали.

— Какво е? — подсмъркнах. Нямах кърпичка, но ми беше все едно че подсмърчам грубо. Пристигането изцяло беше променило разбирането за грубо.

— Мир — отговори той.

— Бихме могли. Бихме могли.

Кимна.

— Когато това мнение беше отхвърлено, аз настоявах за нещо по... бързо.

— По-бързо?

— Астероид. Не разполагахте с технология, която да го спре, нито време да я използвате, дори да имахте такава. Решението беше просто, но не беше чисто. Светът щеше да стане негоден за обитаване и да остане такъв в продължение на хиляда години.

— А това защо е важно? Ти си чисто съзнание, безсмъртен като бог. Какво са хиляда години за теб?

Очевидно отговорът на въпроса беше много сложен. Или пък не искаше да го споделя с мен.

Накрая продължи:

— В продължение на десет хиляди години имахме онова, за което вие сте мечтали в продължение на десет хиляди години. — Той се изсмя невесело. — Съществуване без болка, без глад, без каквото и да било потребности. Но безсмъртието има и своята цена. Без тела изгубихме и онова, което ги съпътстваше. Неща като автономността и добронамереността. Състраданието. — Отвори ръце, за да ми покаже, че са празни. — Не само Сам е забравил основните неща.

— Мразя те — заявих.

Поклати глава.

— Не ме мразиш.

— Искам да те мразя.

— Надявам се желанието ти да не се сбъдне.

— Не се самозалъгвай, Ивън. Ти не ме обичаш, обичаш представата за мен. В главата ти е настанала голяма каша. Обичаш онова, което представлявам.

Той наклони глава и кафявите му очи заискриха по-ярко от звездите.

— Какво представляваш, Каси?

— Онова, което си мислиш, че си изгубил. Онова, което си мислиш, че никога няма да можеш да имаш. Не съм това, аз съм си аз.

— И какво си?

Разбирах какво има предвид. И, разбира се, нямах представа какво има предвид. Това беше проблемът помежду ни — онова, което нито един от нас не можеше да посочи, неразрушимата връзка между любовта и страха. Ивън беше любовта. Аз бях страхът.

Бен беше готов за скок в мига, в който се прибрах. Разбрах, че е чакал да скочи, защото в мига, в който се върнах, той скочи.

— Всичко наред ли е?

Избърсах сълзите от лицето си и се разсмях. Ама, разбира се, Периш, като оставим настрана цялата тая досадна работа с извънземния апокалипсис, всичко си е върхът.

— Колкото повече ми обяснява, толкова по-малко разбирам — признах си аз.

— Казах ти, че в този има нещо събркано. — Бен се постара много да не каже: Нали ти казах. Хубаво, почти го каза. Всъщност точно това казваше.

— Ти как би постъпил, ако в продължение на десет хиляди години си лишен от тяло и изведнъж се сдобиеш с такова? — попитах.

Той наклони глава и с усилие прикри усмивката си.

— Май ще взема да се изкъпя.

Дъмбо и Меган се бяха омели. Само двамата бяхме. Бен стоеше до камината и златистата светлина танцуваше по лицето му, което беше понапълняло през шестте седмици, в които се скатавахме в убежището на Грейс. До насита почивка, храна, прясна вода и необходимите антибиотици и Бен почти си беше възвърнал вида отпреди нашествието. Никога нямаше да бъде, какъвто беше преди. Очите му продължаваха да гледат нашрек. Като заек в ливада, над която се вие ястreb и дебне.

Не само с него беше така. След като стигнахме до убежището, на мен ми трябваха две седмици, за да събера смелост да се погледна в огледалото. Преживяването беше като да попаднеш на някого, когото не си виждал от преди гимназията — познаваш го, но всъщност виждаш само как се е променил. Видът на човека не съвпада със спомена ти и представата как трябва да изглежда и за секунда се стряскаш, защото твоята представа за него е този човек. Затова, когато се погледнах в огледалото, видях себе си във вид, който не съвпадаше със спомена ми за мен самата, особено носът, който беше леко

наклонен надясно, благодарение на Грейс. Но не се вживях много, не ме беше яд. Моят нос може и да беше леко поизкривен, затова пък нейният се беше изпарил — заедно с останалата част от Грейс.

— Как е Сам? — попитах.

Бен обърна глава към задната част на къщата.

— С Меган и Дъмбо. Добре е.

— Мрази ме и в червата.

— Не те мрази и в червата.

— Каза ми, че ме мрази и в червата.

— Децата говорят неща, които не мислят.

— Не просто децата.

Бен кимна. Погледна над рамото ми към входната врата.

— Катализатора беше права, Каси. Нещо тук не се връзва.

Похищава човешко тяло, за да може да избива непохитените човешки тела. После един ден решава, че предпочита да избива собствения си вид, за да спаси всички непохитени човешки тела. И не просто да убива един-двама тук-там от своите. Ами иска да ги избие. Иска да унищожи цялата си цивилизация и за какво? Заради някакво момиче. Момиче!

Много грешен подход избра. И Бен също разбра, че е оплел конците. Но за да се застраховам, че у него няма да остане и капка съмнение колко много се е олял, бавно провлачих:

— Знаеш ли, Периш, може да е малко по-сложничко. У него има и човешка част.

Исусе, Кас, побърка ли се? В един миг си му бясна, в следващия го защитаваш.

Изражението му стана враждебно.

— Не ме притеснява човешката част у него. Знам, че Катализатора не ти е любимка, но е много умна и подчертала важна подробност: щом не им трябват тела, не им трябва и планета. Щом не им трябва планета, защо тогава са дошли за нашата?

— Не знам — троснах се. — Защо не питаш Катализатора, като ни е такава умница?

Той пое дъх, после каза:

— Това възнамерявам да направя.

За секунда не разбрах какво говори. Още секунда ми трябваше да проумея, че говори сериозно. Трета секунда ми отне, за да направя

нещо по отношение на предходните две секунди, и то беше да седна.

— Много мислих — подхвана той. И мълкна. Все едно че трябва да смекчи думите — и не намери пред кого да си мери думите, ами пред мен! Като че се сърдя или нещо такова. — И мисля, че знам какво ще кажеш, но преди да го кажеш, трябва да ме изслушаши. Само ме изслушай, става ли? Ако Уокър казва истината, имаме четири дни, преди да дойде капсулата и той да тръгне по своята задача. Разполагаме с предостатъчно време, за да стигнем до там и да се върнем.

— Да стигнем и да се върнем откъде, Бен?

— Няма да съм сам. Ще взема Дъмбо с мен.

— Дообре. С теб къде? — И тогава схванах. — Пещерите.

Кимна бързо, облекчен, че съм разбрала.

— Действа ми убийствено, Каси. Не мога да спра да мисля за тях. Може Малката да е намерила Катализатора или да не е успяла. Може да е мъртва. Катализатора може да е мъртва. О, по дяволите, вероятно са мъртви или не са. Може би са успели да стигнат до пещерите и Катализатора се е върнала в хотела за нас, само че ние не сме били там, за да ни намери, защото и там вече не съществува. А ако са живи, нямат никаква представа какво идва. Ще загинат, освен ако някой не се върне за тях.

Той вдиша дълго и на пресекулки, за пръв път откакто отприщи речта.

— Да се върнеш за тях — уточних. — Както се върна за Сам. Както не си се върнал за...

— Да. Не. По дяволите. — Лицето му стана алено и то не защото стоеше твърде близо до огъня. Знаеше за какво говоря. — Нищо общо няма със сестра ми...

— Тогава си избягал и от този момент нататък все се опитваш да се върнеш.

Направи крачка към мен. Като се отдалечи от огъня, лицето му попадна в сянка.

— Нищо не разбиращ, по дяволите. Знам какво всъщност те яде, защото Каси Съливан знае всичко, нали?

— Ти какво искаш от мен, Бен? Не съм ти нито майка, нито командащ офицер, нищо. Прави каквото знаеш.

Станах. И отново седнах. Нямаше къде да ида. Всъщност можех да отида в кухнята и да си направя сандвич, само дето нямаше нито хляб, нито месо за сандвичи, нито сирене. Не знаех подробности, но бях напълно убедена, че в рая на всеки ъгъл има входове към метрото. А също и магазини за шоколади „Годайва“. На втория ни ден в къщата убежище открих запаса на Грейс от четиридесет и шест шоколада „Годайва“. Не че съм ги броила.

— Днес имам лош ден — казах. Братчето ми ме мразеше, моет човешко-извънземен личен охранител ми призна, че си няма и понятие от съпричастност заради упадъка на съзнанието си, а сега старата ми гимназиална любов ме осведомяваше, че поема на самоубийствена мисия, за да спаси двама изчезнали и вероятно мъртви хора. Освен това исках сандвич и беше невъзможно да го получа. След Пристигането преживях повече случаи на неустоим глад към определени храни, като бременна с тризнаци жена, и то все за лакомства, чийто вкус повече никога нямаше да опитам. Шоколадов сладолед във фунийки. Замразена пица. Бита сметана в бурканче. Канелените кифлички, които мама приготвяше всяка събота сутрин. Пържените картофки на „Макдоналдс“. Бекон. Не, все още съществуваше възможността да опитам бекон. Трябваше само да намеря свиня, да я заколя, да разфасовам месото й, да го опуша и после да го изпека. Мисълта за бекона — за възможността за бекон — ме обнадежди. Щом беконът не беше изгубен, не всичко е изгубено.

Сериозно.

— Съжалявам — каза Бен. — Не биваше така да ти го изтърсвам.

Приближи се и седна на пет сантиметра от мен. Преди време си фантазирах как Бен Периш седи до мен на дивана у дома, завити сме под едно одеяло и до един след полунощ гледаме стар филм на ужасите, а в скута му има купа пуканки. Във фантазията ми беше събота вечер и той пропускаше около шест убийствено яки купона с хора, които са далеч по-готини от мен, но той иска да е точно с мен. Удоволствието от моята компания му е достатъчно.

И ето го сега, само дето няма убийствено яки купони, нито телевизия, нито одеяло, нито пуканки, проклети да са. В света имаше двама Бен — истинският Бен, който и не подозираше за съществуването ми, и Бен от моето въображение, който с мазни пръсти ми даваше да си хапна пуканки. Вече бяха станали трима. Първите

двама и онзи, седнал на пет сантиметра от мен, облечен в тесен черен пуловер и благородно набола брада, която му придаваше вид на инди рокаджия, отдъхващ си между изпълненията в зелената стаичка. Твърде много Беновци станаха за една глава. Да взема да ги нарека с различни имена, че да не ги обърквам: Бен, Бен Предишни и Бен Някогавъзможни.

— Схванах — рекох. — Но защо сега трябва да тръгваш? Защо не можеш да почакаш? Ако Ивън може да взриви...

Клатеше глава.

— Дали ще го взриви, или няма, е без значение. Опасността не идва от извънземните там, горе. Опасността идва от хората тук, долу. Трябва да намеря Катализатора и Малката, преди Петата вълна да го направи.

Улови ръката ми в своята, някъде в мен се обади тънко гласче: Бен. Гласчето принадлежеше на рошавата гимназистка, която отказа да умре, на момичето с лунички, необщителната всезнайка, стеснителна и непохватна въпреки уроците по танци, тренировките по карате и разговорите за повдигане на духа с родителите. Момичето, което носеше голяма торба с тайни, глупавите, всекидневни, melodраматични тайни на младостта, които биха шокирали харесваните, красиви хлапета само да знаеха.

Какво й ставаше? Защо вече не си отиде! Не само че носех в себе си твърде много на брой личности на Бен, но имаше и много личности на Каси. Трима Бен и две Каси, няколко Сам и, разбира се, буквално двойствената природа на Ивън Уокър. Никой вече не беше цял. Истинските ни личности треперливо се мержелееха като миражи в пустинята и непрестанно се отдалечаваха.

Бен докосна лицето ми, пръстите му погалиха леко, почти неусетно страната ми. А гласецът в главата ми проплака едва чуто: Бен.

После се разнесе гласът ми:

— Ще умреш.

— Можеш да се обзаложиш, че ще умра — усмихна ми се той. — И ще стане както трябва. Не както те решат. А както аз решава.

Предната врата проскърца на ръждясалите си панти и някой каза:

— Права е, Бен. Трябва да изчакаш.

Бен се дръпна от мен. Ивън надничаше през вратата.

— Никой не те е питал — каза Бен.

— Корабът е основен елемент за следващата фаза — Ивън говореше бавно и отчетливо, както се говори на луд или на малоумен.

— Единственият начин да сложим край на тази история, е да го взривим.

— Не ми пuka какво ще взривяваш — заяде се Бен. Извърна се, сякаш да гледа Ивън му е непоносимо. — Не ми пuka дали ще има, или няма да има край. Може на някого с комплекс за спасяване да му е трудно да го разбере, но не искам да спасявам света. Само двама души.

Стана, прескочи краката ми и тръгна към коридора. Ивън извика след него и думите му накараха Бен да замръзне на място.

— Пролетното равноденствие е след четири дни. Ако не стигна до кораба и не го взривя, всички градове на Земята ще бъдат унищожени.

Мамка му. Погледнах към Бен, той погледна към мен и двамата погледнахме към Ивън.

— Когато казваш „унищожени“...? — подхванах аз.

— Взривени — уточни Ивън. — Това е последната стъпка преди началото на Петата вълна.

Бен бавно заклати глава към него, ужасен, отвратен и вбесен.

— Защо?

— За да се улесни прочистването. И да бъде заличена всяка останала следа от хората.

— И защо сега? — не разбираше Бен.

— Заглушителите ще се върнат на борда на кораба — там е сигурно. За нас, имам предвид. Сигурно за нас.

Отвърнах поглед. Усетих пристъп на гадене. Вече трябваше да съм го проумяла принципа. Минеше ли ми през ума, че няма как да стане по-лошо, ставаше по-лошо.

ЗОМБИ

Изведох Дъмби от стаята. Съливан да си разправя каквото ще, но за мен той щеше да си остане Фъстъка завинаги. Хлапето ни последва с Дъмбо по коридора, но аз му наредих да се върне. Затворих вратата и се обърнах към Дъмбо:

— Събирай си екипировката. Тръгваме.

Дъмбо опули очи.

— Кога?

— Веднага.

Той прегълтна с усилие и погледна по коридора към дневната.

— Само двамата ли, сержант?

Разбрах за какво се тревожи.

— Бива ме, Бо. — Докоснах мястото, където Катализатора беше вкарала куршум. — Не на сто процента, но към осемдесет и шест съм достатъчно добър.

Болка преряза едната ми страна, когато се протегнах за раницата си от полицата в гардероба. Добре, ще махнем точка и половина, ще ги направим осемдесет и пет, но все още бяха по-близо до сто, отколкото до нула. И кой беше на сто процента добър на този етап от играта? Дори извънземното си строши глезена.

Зарових из раницата, макар че нямаше кой знае какво да се намери в нея. Трябваше да взема прясна вода, храна от кухнята, няма да ни е излишен и нож. Бръкнах във външния си джоб. Нищо. Какво ставаше, по дяволите? Там го сложих, сигурен бях. Какво е станало с него?

Коленичих на пода до леглото, за трети път прерових из вещите си, когато Дъмбо влезе.

— Сержант?

— Тук беше. Ето точно тук. — Погледнах към него и нещо в изражението ми го накара да трепне. — Някой трябва да я е взел. Исусе Христе, кой, по дяволите, би я взел, Дъмбо?

— Какво да е взел?

Изправих се на пети и потупвах джобовете си. Мамка му. Ето я, там, където я бях сложил. Верижката на сестра ми, онази, която се скъса в ръката ми вечерта, когато я оставил да умре.

— Добре, готови сме.

Изправих се, грабнах раницата от пода и пушката от леглото. Дъмбо ме наблюдаваше внимателно, но аз почти не обръщах внимание. Хлапето вече от месеци ме гледаше като пиленце квачка.

— Мислех, че тръгваме утре вечер — каза той.

— Ако не са някъде по пътя между това място и хотела, или там, където беше хотелът, тогава ще ни се наложи да пресичаме Урбана два пъти — казах му аз. — А нямам никакво желание да съм близо до Урбана, когато кучите синове взривят целия Дюбюк.

— Дюбюк? — Лицето му посивя. О, Боже, пак ли Дюбюк!

Метнах раницата на едното рамо, пушката на другото.

— Преди малко Баз Светлинна година ни осведоми, че щели да взривяват всички градове.

Трябваше му секунда, за да осмисли чутото.

— Кои градове?

— Всичките.

Зяпна. Тръгна след мен по коридора, завихме и влязохме в кухнята. Бутилки с вода, неотворени пакети с телешко, бисквити, шепа енергийни блокчета. Разделих продоволствията помежду ни. Не биваше да се бавя, за да не би радарът на Фъстъка да се включи, да влети в кухнята и да се лепне за крака ми като велкро.

— Всичките? — попита Дъмбо. Мръщеше се. — Но Катализатора каза, че няма да взривяват градовете.

— Ами сгрешила е. Или пък Уокър лъже. Каза някакви глупости как трябвало да се изчака, за да изтеглят Заглушителите. Знаеш ли какво реших, редник? Няма да си пилея повече времето в мислене за всички неща, които не знам.

Той поклати глава. Все още не можеше да осмисли чутото.

— Всички градове на Земята?

— Чак до последния градец с едно кръстовище със светофар.

— Как?

— Корабът майка. След четири дни щял да направи една голяма обиколка на планетата и пътъм да пуска бомби. Освен ако Уокър не

успее да взриви кораба, преди това да стане, а не вярвам много в успеха му.

— Защо?

— Защото не вярвам много на Уокър.

— Пак не схващам, Зомби. Защо чакаха чак досега, преди да хвърлят бомбите?

Целият трепереше, включително и гласът му. Губеше самообладание. Поставих ръце на раменете му и го принудих да ме погледне.

— Казах ти. Изтеглят Заглушителите. Изпращат капсули за всеки трансформиран от тях, с изключение на помощниците като Вош. Щом ги евакуират и градовете изчезнат, оцелелите няма да имат къде да се крият, ще се превърнат в лесна плячка за нещастниците, на които са промили мозъците, за да довършат работата. Петата вълна. Схвана ли?

Въртеше глава в знак на недоумение.

— Няма значение. Отивам там, където отиваш и ти, сержант.

Зад мен шавна сянка. Проклета сянка със силуeta на Фъстъка. Твърде дълго се бях задържал.

— Зомби?

— Добре — въздъхнах. — Дъмбо, изчакай ме секунда.

На излизане от кухнята Дъмбо промърмори една — единствена дума: Дюбюк!

Останахме само двамата с Фъстъка. Не исках да стане така, но човек от нищо не може да избяга. Всичко е кръг. Катализатора се опита да ми го обясни. Нямаше значение колко бързо или далеч си избягал, рано или късно се връщаш в самото начало. Откачих, когато Съливан изстреля истината в лицето ми за случилото се със сестра ми, но и двамата знаехме, че тя има право. Сиси беше мъртва, Сиси беше безсмъртна. Винаги щях да се стремя към нея. Тя винаги щеше да се разпада, сребърната верижка щеше да се къса в ръката ми.

— Къде са редник Малката и редник Катализатора? — попитах аз Фъстъка.

Той вдигна току-що измитото си лице към мен. Издаде долната си устна.

— Не знам.

— И аз не знам. Затова двамата с Дъмбо ще идем да научим.

— Идвам с вас.

— Не, редник. Трябва да охраняваш сестра си.

— Не ѝ трябвам. Тя си има него.

Не оспорвах този довод. Твърде умен е и не мога да го победя.

— Добре, натоварвам те със задачата да охраняваш Меган.

— Каза, че няма да се разделяме. Каза, че независимо какво става, няма да се разделяме.

Коленичих пред него. В очите му блестяха сълзи, но не плачеше. Той беше един малък корав кучи син, много по-възрастен от годините си.

— Няма да ни има само няколко дни. — Дежа вю — буквально същото ми каза и Катализатора, преди да тръгне.

— Обещаваш ли?

Буквално същото я попитах и аз. Катализатора не обеща, твърде съобразителна е. Аз не съм чак такъв умник.

— Да съм нарушавал обещание? — Улових ръката му, отворих пръстите му и поставих верижката на Сиси в дланта му. — Да я пазиш — наредих му аз.

— Какво е това? — Взираше се в метала, който проблясваше в дланта му.

— Част от верижка.

— Каква верижка?

— Верижката, която свързва всичко в едно.

Поклати глава озадачено.

Не само той беше озадачен. Нямах представа защо тези думи излязоха от устата ми, какво означават, нито защо ги изрекох. Това евтино късче от карнавален костюм — мислех, че го пазя заради чувството за вина и срам, за да ми напомня за моя провал, за всичко, което е било скъсано, но може би е имало и друга причина, която не можех да изрека с думи, защото нямах думи, с които да я изрека. Може би нямаше такива.

Последва ме в дневната.

— Бен, не си го обмислил добре — възпротиви се Уокър. Стоеше там, където го бях оставил, на входната врата.

Не му обърнах внимание.

— Или са в пещерите, или не са в пещерите — казах на Съливан, която седеше до камината обгърната ръце около тялото си. — Ако са, ще ги доведем. Ако не са — няма.

— Тук сме от шест седмици — продължи с възраженията Уокър.

— При всички случаи са мъртви. Единствената причина ние да не сме мъртви е, защото неутрализирахме агента, който патрулираше из този сектор.

— Грейс — преведе ми Каси. — За да стигнеш до пещерите, ще ти се наложи да прекосиш три...

— Два — поправи я той.

Извъртя очи. Няма значение.

— Два участъка, охранявани от Заглушители като него — погледна към Уокър. — Или не точно като него. Няма да са добри Заглушители. Ще бъдат лоши Заглушители, които са добри в това да заглушават.

— Може да извадиш късмет и да се промъкнеш покрай единия — рече Уокър. — Покрай двама няма да успееш.

— Но ако почакаш, скоро няма да има Заглушители, покрай които да се промъкваш. — Каси стоеше вече до мен, докосваше ръката ми, умоляваше ме. — Всички ще са се върнали на кораба-майка. Тогава Ивън ще свърши каквото е намислил и ти ще можеш да... — Гласът ѝ трепна. Задъха се и не продължи с уговорянето.

Не гледах към нея. Гледах към Уокър. Знаех какво ще каже. Знаех, защото и аз бих казал същото: ако за мен и Дъмбо няма начин да стигнем до пещерите, такъв не е имало и за Катализатора и Малката.

— Не познаваш Катализатора — казах му аз. — Ако има човек, способен да го направи, това е тя.

Уокър кимна. Съгласяваše се обаче с първата част, не и с втората.

— След нашето събуждане бяхме подсилени чрез технологии, които ни правят почти неуничожими. Превръщаме себе си в машини за убиване, Бен. — Пое дълбоко дъх и най-накрая изплю, каквото имаше, тъпанярят му с тъпанар. — Изключено е да са оцелели толкова дълго време. Приятелите ти са мъртви.

И все пак тръгнах. Майната му на положението. Майната му на Уокър. Майната му на всичко. Прекалено много време бездействах в очакване на края на света.

Катализатора не беше спазила обещанието си, затова аз щях да го спазя вместо нея.

10

КАТАЛИЗATORA

Постовите ме очакваха на входа. Веднага ме съпроводиха до наблюдателната кула над мястото за кацане, отново завършен кръг, където Вош ме очакваше — сякаш не е помръдвал от мястото си през изминалите четиридесет дни.

— Зомби е жив — заявих. Сведох поглед и видях, че стоя върху петно от кръв, което показваше къде, беше загинал Бръснача. На няколко стъпки от мен, до конзолата беше мястото, на което куршумът на Бръснача беше свалил Малката. Малката.

Вош сви рамене.

— Не се знае.

— Добре, може да не е Зомби, но някой, който ме познава, все още е жив. — Той не отговори. Вероятно е Съливан, помислих. Такъв си беше моят късмет. — Знаете, че не мога да се приближа до Уокър, без да има някой, на когото той вярва, за да гарантира за мен.

Вош скръсти дългите си силни ръце на гърдите и втренчи ярките си, искрящи птичи очи в мен.

— Не отговори на въпроса ми — настоя той. — Човек ли съм?

Не се поколебах:

— Да.

Усмихна се.

— И все още ли вярваш, че вече няма надежда? — не изчака отговора. — Аз съм надеждата на света. Съдбата на човечеството е в моите ръце.

— С какво ужасно бреме си се нагърбил — казах с подигравка.

— В настроение си и за шеги.

— Трябват им хора като теб. Организатори, управители, които да знаят защо са дошли и какво искат.

Кимаше. Лицето му сияеше. Доволен беше от мен, доволен беше и от себе си, защото ме бе изbral.

— Нямаха избор, Марика. Разбира се, това означава, че ние не сме имали избор. Няма възможен сценарий, според който да не сме обречени на самоунищожение и на унищожението на нашия дом. Единственото решение е било радикалната намеса. Унищожаваш човешкото население, за да го спасиш.

— И да убият седем милиарда от нас не е било достатъчно — казах.

— Не, разбира се. Иначе, биха стоварили голямата скала. Найдоброто решение е... детето в житната нива.

Стомахът ми се преобърна от спомена. Невръстното дете, което вървеше през унищоженото жито. Малката група оцелели, които го приютиха. Последните останки от доверието се взривиха в адски зелен пламък.

В деня, в който се запознах с него, ми дръпна реч. Както на всеки новобранец. Последната битка на Земята няма да се състои на равнина, в пустиня или на планински връх... — докоснах гърдите си. — Това е бойното поле.

— Да. В противен случай цикълът би се повторил.

— И затова Уокър е важен.

— Вградената програма в него е дала основен дефект. Трябва да разберем защо по причини, които за теб би трябвало да са очевидни. И има само един начин да го направим.

Натисна бутона на конзолата до себе си. Зад мен се отвори врата и в стаята влезе жена на средна възраст с лейтенантски нашивки на яката. Усмихваше се. Зъбите ѝ бяха съвършено равни и огромни. Сиви очи. Пясъчноруса коса, дръпната назад в стегнат кок. От първия миг не ми хареса. Чувството беше взаимно.

— Лейтенант, съпроводете редник Катализатор до лечебницата за проверка за преназначаване. Ще се видим в заседателната зала в четири нула-нула.

Обърна се. Беше приключил с мен, засега.

В асансьора пясъчнорусата жена ме попита:

— Как се чувствуаш?

— Начукай си го.

Усмивката ѝ си остана, все едно съм ѝ отговорила: „Прекрасно, ами вие?“.

— Казвам се лейтенант Пиърс. Наричай ме Констанс.

Камбанката звънна. Вратата се отвори с пълзгане. Тя заби юмрук във врата ми. Причерня ми, коленете ми се огънаха.

— Това е за Клер — каза тя. — Помниш я, нали?

Съвзех се, забих основата на дланта си в брадичката ѝ. Тилът ѝ се удари в стената с трясък, носещ удовлетворение. После забих юмрук в стомаха ѝ с всичките сили на усъвършенстваните ми мускули. Рухна в краката ми.

— Това е за седемте милиарда. Помниш ги.

В лечебницата ми направиха пълен преглед. Диагностицираха и Дванайсетата система, за да се уверят, че работи напълно нормално. После един дневален донесе поднос, който се огъваше от храна. Нахвърлих го. Не бях яла свистно ястие от месец. Щом чинията се изпразваше, дневалният се връщаше с нова. И тях ометох.

Донесоха ми стара униформа. Съблякох се. Поизмих се колкото можах на мивката. Вероятно миришех с всичката воня на четиридесет дни без къпане, но по никаква причина това ме притесняваше. Четка за зъби нямаше, затова изтрих зъбите си с пръст.

Зачудих се дали Дванайсетата система защитава емайла ми. Облякох дрехите и завързах здраво войнишките ботуши. Заприличах на старата Катализатор, блажено невежа, наивна, неподсилената Катализатор, която остави Зомби онази вечер с неизречено обещание: Ще се върна. Ако мога, ще се върна.

Вратата се отвори. Констанс. Беше си сменила лейтенантската униформа с джинси с висока талия и прокъсан пуловер с качулка.

— Имам чувството, че не започнахме добре — каза тя.

— Начукай си го.

— Сега сме партньори — мило ме извести тя. — Приятелки. Трябва да се разбираме.

Слязох след нея три етажа по стълбите към подземния бункер, лабиринт от коридори със сиви стени и необозначени врати, под флуоресцентно осветление, което даваше слаба, но постоянна стерилна светлина, и ми напомни часовете с Бръснача, когато тялото ми се бореше да не изгуби битката срещу Дванайсетата система. Играехме шах и създавахме тайни кодове, заговорничехме за фалшиво бягство, което трябваше да ме отведе обратно под призрачната светлина, нов цикъл, образуван от несигурността и страха.

Констанс вървеше пред мен. Стъпките ни отекваха в празното пространство. Чувах дишането ѝ. Лесно ще е да те убия веднага — мислех си лениво, после прогоних мисълта. Щеше да му дойде моментът, надявах се аз, но нямаше да е сега.

Тя отвори врата, която беше съвсем еднаква с горе-долу петдесетте, които подминахме, и я последвах в заседателната зала. На едната стена имаше екран за прожектиране. Дълга маса пред екрана. Малка метална кутия в средата на масата.

Вош седеше зад масата. Когато влязохме, се изправи. Лампите мъждееха, еcranът беше осветен от сноп светлина, насочен направо към двулентов път, който прекосяваше пустиня, редуващи се поля. В средата на екрана, правоъгълен покрив на къща. Самотна, блещукаща точка в левия край на правоъгълника — знакът за топлината на някого, който стои на пост. Група светещи петна в къщата. Първо ги преброих, после ги назовах по име: Дъмбо, Кекса, Съливан, Фъстъка, Уокър и още един, който беше Зомби.

Здравей, Зомби.

— Информация от разузнавателен полет отпреди шест седмици — осведоми ме Вош. — На почти двадесет и пет километра от Урбана.

Апаратът за миг притъмня, после отново светна: същата тънка черна панделка на пътя, същият тъмен правоъгълник на къщата, но в нея имаше по-малко светещи петънца. Две липсваха.

— Това е от снощи.

Камерата приближи образа. Гора, поля, други групички черни правоъгълници, тъмни петна на фона на сив пейзаж, изпразнен свят, безжизнен. Тънката черна панделка на пътя излезе от кадър. После ги видях: две точки, които се движеха далеч на северозапад. Някой нанякъде вървеше.

— Къде отиват? — попитах, но бях почти сигурна, че вече знам отговора.

Вош сви рамене.

— Невъзможно е да научим със сигурност, но най-вероятната им цел е да стигнат тук.

Образът замръзна. Той посочи към място на върха на екрана и ме погледна многозначително.

Затворих очи. Видях Зомби, облечен в онзи грозен жълт пуловер с качулка, навежда се на рецепцията в лобито на стария хотел, глупавата брошюра в ръката му и аз, която казвам: Ще огледам и ще се върна след няколко дни.

— Отиват в пещерите — казах. — Търсят ме.

— И аз така мисля — съгласи се Вош. — И точно теб ще открият. — Лампите светнаха. — Тази нощ ще те оставим там, много преди тяхното пристигане. Лейтенант Пиърс е инструктирана как да стигне до целта. Ти и лейтенант Пиърс ще бъдете изведени от базата и след това върнати.

— След кое? — попитах.

Той примигна бавно. Очакваше от мен да знам.

— А после ти и твоите спътници сте свободни да си вървите.

— Къде да си вървим?

Лека усмивка.

— Където ви отвее вятерът. Но ви предлагам да се придържате към откритото поле. Районът на Урбана не е сигурен.

Кимна към Констанс, която ме подмина на път към вратата.

— Приеми, сладкишче. Ще си поискаш.

Гледах я как си тръгва. Да го приема? Какво да приема?

— Марика — изви пръст към мен Вош. Ела насам.

Не помръднах.

— Защо мен изпращате? — После си отговорих на въпроса: — Няма да ни оставите на мира. Щом получите Уокър, ще ни убияте.

Веждата му се изви към ниско подстриганата му коса.

— И защо да ви убивам? Светът ще е много скучен без теб. — Бързо отвърна поглед от мен, прехапал долната си устна, сякаш е казал прекалено много.

Посочи с жест към поставената на масата кутия.

— Повече няма да се видим — сърдито рече той. — Реших, че е подходящо.

— За какво?

— Прощален подарък.

— Нищо не искам от вас. — Не помислих най-напред това. Най-напред си помислих: Заври си го в задника.

Той побутна кутията към мен. Усмихваше се.

Вдигнах капака. Не бях сигурна какво да очаквам. Може би шах за пътуване — спомен за добрите стари времена, които бяхме прекарали заедно. В кутията, сгушена върху възглавничка, лежеше зелена ампула, поставена в прозрачна кутийка.

— Текат последните часове на света — каза внимателно той. — Наближава времето, когато изборът между живота и смъртта няма да е

труден, Марика.

— Какво е това?

— Детето в житото носеше модифицирана версия на тази ампула в гърлото си, само че този модел е шест пъти помощен — всичко в радиус от девет километра ще се изпари на мига. Постави капсулата в устата си, стисни зъби, за да счупиш печата, и трябва само да поемеш дъх.

Поклатих глава.

— Не я искам.

Той кимна. Очите му искряха. Беше очаквал моя отказ.

— След четири дни нашите благодетели ще пуснат бомби от кораба-майка, които ще разрушат всеки оцелял град на Земята. Разбираш ли, Марика? Следите от човека ще бъдат заличени. Построеното от нас в продължение на десет хилядолетия ще изчезне за един ден. След това войниците от Петата вълна ще бъдат насочени към оцелелите и войната ще започне. Последната война, Марика. Безкрайната война. Войната, която ще продължава до последния останал куршум, а после ще се води с тояги и камъни.

Озадаченото ми изражение вероятно е подложило на изпитание търпението му. Гласът му стана суров.

— Каква е поуката от детето в житната нива?

— Не може да се вярва на никой пришълец — отговорих аз, впила очи в зелената ампула в леглото й от пяна. — Дори на дете.

— А какво се случва, когато не може да се вярва на никого? В какво се превръщаме, когато всеки непознат може да бъде от Другите?

— Без доверие няма сътрудничество. А без сътрудничество няма напредък. Историята спира.

— Именно! — засия от гордост. — Знаех си, че ще разбереш. Решението на човешкия проблем е смъртта на онова, което ни прави човеци.

Вдигна ръка, насочи я към мен, сякаш възнамеряваше да ме докосне, после се спря. За пръв път, откакто го познавах, изглеждаше така, сякаш нещо го измъчва. Ако не го познавах добре, бих си помислила, че изпитва страх.

Но това беше нелепо.

Отпусна ръка до тялото си и се обърна.

12

Корпусът на С-160 блестеше на светлината на залязващото слънце. На пистата беше леденостудено, но светлината грееше по страните на лицето ми. Четири дни до пролетното равноденствие. Четири дни до мига, в който корабът майка щеше да пусне товара си. Четири дни до края.

До мен Констанс за последен път проверяваше снаряжението, докато наземният екип тичаше по последната проверка на самолета. У мен бяха пистолетът ми, пушката и ножът, дрехите на гърба ми и малката зелена ампула в джоба.

Бях приела прощалния подарък на Вош.

Разбрах защо искаше да го взема. Разбрах и какво означаваше предложението: той щеше да удържи на обещанието си. Щом Констанс спипаше Уокър, ние бяхме свободни.

В крайна сметка какъв риск представлявахме? Нямаше къде да се скрием. Месеци можеха да минат, преди да се изправим пред последния избор между смъртта според техните условия и смъртта по нашите условия. А когато бъдем притиснати в тъгъла или заловени и възможностите ни се сведат до тези две, аз щях да разполагам с подаръка му. Щях да имам този избор.

Погледнах надолу към Констанс, която се суетеше с раницата си. Тилът на оголената ѝ шия изглеждаше златист на отслабващата светлина. Представих си как вадя ножа и го забивам до дръжката в меката кожа. Омразата не беше отговорът, бях наясно. И тя беше жертва като мен, като седемте милиарда, като детето, което тичаше из житното море. Всъщност тя и Уокър, и хилядите трансформирани с програмата на Заглушителите, бяха най-тъжните, най-печалните жертви от всички.

Аз поне, когато умирам, щях да умра с отворени очи. Щях да умра, знаейки истината.

Констанс вдигна поглед към мен. Не бях сигурна, но си помислих, че очаква да ѝ кажа отново да си го научка.

Не го направих.

— Познаваш ли го? — попитах. — Ивън Уокър. Трябва да се познавате, нали? Прекарали сте десет хилядолетия заедно там, горе — кимнах към зеленото петно на небето. — Имаш ли представа защо се е оказал повреден?

Констанс оголи огромните си зъби и не отговори.

— Добре, това са глупости. Всичко, което ти си мислиш, че е истина, са глупости. Това какво си мислиш, че си, твоите спомени, всичките. Преди да се родиш, са внедрили програма в мозъка ти, която се е включила, щом си стигнала до пубертета. Вероятно химическа реакция, задействана от хормоните.

Тя кимна, все така озъбена.

— Сигурна съм, че мисълта действа успокояващо.

— Била си трансформирана с програма вирус, която буквално е препограмирала мозъка ти да си „спомня“ неща, които не са се случили. Не си била извънземно съзнание, чието предназначение е да заличи човечеството и да колонизира Земята. Ти си човек. Като мен. Като Вош. Като всички останали.

— Нищо общо нямам с теб — отсече тя.

— Сигурно си въобразяваш, че в един момент ще се върнеш на кораба-майка и ще оставиш Петата вълна да довърши геноцида над хората, но няма да стане така, защото те няма да го направят. Ти ще свършиш във войната срещу същата армия, която си създала, докато не останат курсуми и историята спре. Доверието води до сътрудничество, а то води до прогрес, а вече няма да има прогрес. Няма да има нова Каменна ера, ще бъде вечна Каменна ера.

Констанс преметна раницата и се изправи.

— Вълнуваща история. Хареса ми.

Въздъхнах. Никакъв пробив не бях отбелязала. Не я винях. Ако тя ми кажеше: Баща ти не е художник и пияница, ами е баптистки пастор трезвеник, нямаше да й повярвам. Мисля, следователно съществувам. Нашите спомени са върховното доказателство за действителността, по-силно от всички наши преживявания.

Двигателите на самолета зареваха. Трепнах от шума. Прекарах четиридесет дни в пустошта без никакви припомняния за механизирания свят. Мирисът на изгорели газове ме обгърна, а вибриращият около кожата ми въздух пробуди болезнена носталгията в

сърцето ми, защото това също щеше да изчезне. Последната битка не беше започнала, но войната вече беше свършила.

Като че с тревожна въздишка слънцето се потопи зад хоризонта. Зеленото око стана по-ярко на притъмняващото небе. Констанс и аз изтичахме по платформата в самолета, седнахме една до друга и затегнахме коланите.

Вратата се затвори с тежко съскане. Секунда по-късно летяхме неудържимо. Погледнах към Констанс: усмивката ѝ беше замръзнала на място, тъмните ѝ очи бяха безизразни като на акула. Ръката ми се стрелна и улови нейната над лакътя, усетих как омразата кипи под тъканта на тежкото яке. Омразата, гневът и отвращението преляха от нея в мен и разбрах, че независимо от заповедите, които ѝ бяха дадени, и всички обещания на Вош, щом стигнеше до целта и вече нямаше нужда от нас, тя щеше да убие мен, Зомби и всички останали. Твърде рисковано беше да ни остави живи.

А това означаваше, че се налага, аз да я убия.

Самолетът се стрелна напред. Стомахът ми се разбунтува, завладя ме пристъп на гадене. Странно. Преди не ми прилошаваше в самолет.

Облегнах се назад върху облегалката и затворих очи. Хъбът, отговорил на моето желание, изключи слуха и усещането ми за пространство. Сред благодатта на безчувствената тишина, която ме обгърна, започнах да премисля възможностите.

Констанс трябваше да умре, но убийството на Констанс усложняваше проблема с Ивън. Вош можеше да натовари друг със задачата, но щеше да е изгубил стратегическо предимство. Ако убиех Констанс, той можеше да реши да премахне всички ни с ракета.

Освен ако беше излишно да убива Ивън.

Освен ако Ивън вече е мъртъв.

В устата ми се появи горчив вкус. Прегълътнах, с усилие се мърсех да предотвратя повръщането.

Вош трябваше да подложи Уокър на програмата „Страната на чудесата“. Това беше единственият начин да разбере защо Ивън се е разбунтувал срещу програмирането си, стига дефектът да се криеше в Уокър, в програмата или в някаква вредна комбинация от двете. Основен дефект в програмата щеше да създаде непредвидима парадигма.

Но ако Уокър е мъртъв, Вош не би могъл да идентифицира дефекта в системата и цялата операция щеше да рухне. Не можеш да водиш война, особено в нейния безкрайен вариант, ако всички са от едната страна. Каквото и да се беше „объркало“ в Уокър, то можеше да се обърка и в другите Заглушители. Вош трябваше да разбере защо програмирането на Ивън се е провалило.

Не можех да го позволя. Не можех да рискувам Вош да получи каквото иска.

Да не изпълня желанието му, вероятно беше единствената надежда, която ни оставаше. А имаше един начин да я запазим.

Ивън Уокър трябваше да умре.

13

САМ

Зомби на пътя, смаляваше се.

Зомби и Дъмбо вървяха по безлюдния път, окъпан от светлината на звездите, изчезнаха.

Сам издърпа сребърната верижка от джоба си и здраво я стисна в ръка.

Обещаваш ли?

Да съм нарушил обещание?

И мракът, който погълща Зомби като уста на чудовище, докато вече не остана никаква следа от Зомби, само чудовището, само мракът.

Притисна другата си ръка към студеното стъкло. В деня, когато се качи на автобуса, за да го откарят в „Кемп Хейвън“, той беше наблюдавал Каси на черния път, стиснала Мечо, смилила се до нищо, погълната от праха, както Зомби беше погълнат от мрака.

Зад него Каси каза на Ивън Уокър гневно:

— Защо не го спря?

— Опитах — отговори Ивън Уокър.

— Не си се постарал.

— Само дето не му счупих краката, всичко друго опитах.

Когато Сам свали ръката си, на стъклото остана отпечатък, така както някога беше останал отпечатък върху стъклото на автобуса, мърляв отпечатък, там, където е била ръката му.

— На теб можеше ли някой да ти попречи да намериш Сам, след като го изгуби? — попита Ивън Уокър. После излезе.

Сам виждаше отражението от лицето на сестра си в стъклото. Като всичко останало, откакто те бяха дошли, и Каси се беше променила. Вече не беше онази Каси, която се беше смилила на черния път. Носът ѝ беше малко крив, като носа на някой, който е притиснал лице към стъкло.

— Сам — каза тя, — късно е. Какво ще кажеш да спиш в моята стая, искаш ли?

Той поклати глава.

— Трябва да наблюдавам Меган. Заповед на Зомби.

Тя понечи да каже нещо. И се спря. После каза:

— Добре. Връщам се след минута, за да си кажем заедно молитвата.

— Няма да се моля.

— Сам, трябва да се молиш.

— Молих се за мама и тя умря. Молих се за татко и той също умря. Когато се молиш за хората, те умират.

— Не е това причината да умират, Сам.

Протегна ръка към него. Той се отдръпна.

— Повече за никого няма да се моля — заяви ѝ той.

В спалнята Меган седеше на леглото си и държеше Мечо.

— Зомби си тръгна — каза ѝ Сам.

— Къде отиде? — прошепна тя. Шепот, висок все едно говореше на глас. Каси и Ивън Уокър бяха повредили нещо в гърлото ѝ, когато издърпаха минибомбата.

— Ще направи опит да открие Катализатора и Малката.

Меган поклати глава. Тя не знаеше кои са Катализатора и Малката. Ръката ѝ стискаше Мечо и муцунката на Мечо имаше вид, сякаш е направила муцка за целувка.

— Внимавай — каза Сам. — Да не му нараниш главата.

Прозорецът в тази спалня беше закован. Отвън нищо не се виждаше. Нощем, след като лампите угаснеха, мракът ставаше толкова пълтен, че усещането бе, сякаш те притиска навсякъде по кожата. От тавана на скъсаните жици се полюшваха двата глобуса, за които Зомби каза, че били Юпитер и Нептун. В тази стая Ивън Уокър се беше опитал да убие лошата Грейс с кабел. На килима имаше петна от кръв, каквито имаше и по стените. Същото беше и в стаята на майка му, след като тя се разболя от Червената болест и носът ѝ не спираше да кърви. Кръвта ѝ течеше от носа и от устата, а когато краят наближи, потече от очите ѝ и дори от ушите ѝ. Сам си спомняше как кърви, но не си спомняше лицето ѝ.

— Мислех, че всички ще останем тук, докато Ивън не взриви кораба — прошепна Меган, стисната Мечо.

Сам отвори вратата на гардероба. До дрехите и обувките, които леко миришеха на чумата, имаше детски игри и фигурки и сбирка на

колички. Един ден Каси влезе в стаята и го завари на пода да си играе с играчките на мъртвите деца. Гледаше го как седи на голямото петно от кръв на средата на пода. Беше си направил лагер, имаше стар взвод, Взвод 53, а те си имаха джип, самолет и имаха мисия да се внедрят в укреплението на трансформираните. Трансформираните обаче ги видяха да идват, безпилотните им самолети пуснаха бомби и всички бяха ранени, с изключение на Сам, и Зомби му казваше: На теб се пада, редник. Само ти можеш да ни спасиш. Сестра му го погледа как играе няколко минути и се разплака без никаква причина, а това страшно го ядоса. Той не знаеше, че сестра му го гледа. Не разбра защо се беше разплакала. Засрами се. Вече беше войник, а не бебе, което си играе с играчки. Повече не си игра с играчките.

Подвоуми се дали да влезе в дрешника. Меган го гледаше от леглото. Тя не знаеше тайната му. Никой не я знаеше. Но Зомби му беше дал заповед и той трябваше да я спазва. Зомби му беше командир.

— Ако той взриви кораба, как ще оцелее, без да се взриви? — попита тя.

Сам погледна към нея през рамо, а после влезе в дрешника.

— Дано се взриви — рече той.

Зомби каза, че не вярва на Ивън Уокър. Той беше трансформиран и нямаше значение, че им помага. Врагът си оставаше враг и не може да се вярва на предатели, каза Зомби. Каси каза, че Ивън Уокър не е приятел, но Сам беше видял как го гледа и я беше чул как му говори и не ѝ повярва, когато го увери, че може да му се доверят или че може да оправи нещата. Той беше повярвал на воиниците в „Кемп Хейвън“, а те се бяха оказали врагът.

Вътре в дрешника коленичи до купчина дрехи, натрупани до стената. Никой не знаеше какво е скрил там, дори и Зомби.

Когато дойдоха в къщата, провериха помещението едно по едно, остана само мазето, а Зомби не го пусна да слезе долу. Зомби слезе с Дъмбо и Ивън Уокър, а когато излязоха, носеха оръжия. Пушки, пистолети и експлозиви, и огромно оръжие с форма на тръба, което можеше да се постави на рамо. Зомби я нарече преносим зенитноракетен комплекс „Стингър“. С нея можело да се взривяват хеликоптери и самолети, това обясни Зомби, взривявало ги направо в небето. После каза на Сам, че влизането в мазето е забранено. На Сам

му беше забранено да слиза долу и да пипа оръжията. А той беше войник като Дъмбо и като Зомби. Не беше честно.

Сам пъхна ръце под купчината и издърпа оръжието. М9 Берета. Толкова яко.

— Ти какво правиш там? — попита Меган, задърпала Мечо за ухoto. Не биваше да го прави. Каза ѝ го хиляда пъти. На Дъмбо му се наложи да шие ухoto на Мечо два пъти, откакто бяха дошли в къщата. Беше позволил на Меган да задържи Мечо, въпреки че Мечо винаги си е бил негов, откакто се помнеше, въпреки че тя му стискаше главата и късаше ушите му, и го наричаше с разни имена. Скараха се заради Мечо.

— Казва се Мечо — беше ѝ казал онзи ден Сам.

— Това не е име. Той е мечо. Аз го нарекох Капитан.

— Не можеш никак да го наричаш.

Меган стуши рамене.

— Нарекох го.

— Той е мой.

— Тогава си го вземи — рече тя. — Не ми пука.

Той поклати глава. Не си искаше Мечо обратно. Вече не беше бебе. Той беше войник. Искаше само тя да му вика Мечо, както си му беше името.

— Ти преди се казваше Сам, а сега имаш друго име — възрази Меган.

— Не е същото. Мечо не е част от отряда.

Тя не спря. Щом разбра, че той мрази името, не спря да го нарича Капитан Мечо непрекъснато, за да го дразни.

Застанал с гръб към Меган, той пъхна оръжието в колана си и издърпа големия си червен пуловер над него, за да прикрие издущината.

— Сам? Капитан иска да знае какво правиш там.

Онази нощ той беше попитал Зомби дали може да получи оръжие. Имаше десетки. Истински арсенал, да откачиш, беше казал Зомби, но също така му отказа. Каси стоеше там, затова Сам почака тя да излезе от стаята и отново попита Зомби дали може да има оръжие. Не беше правилно всички да имат оръжие, с изключение на него и на Меган, но тя не се броеше. Тя беше цивилна. Не беше тренирана по воинишки като него.

Взели я бяха от автобуса и я бяха крили, докато не дошло време да поставят минибомбата в гърлото ѝ. И не била само тя, така разказа. От автобусите свалили много деца. Стотици деца. И Ивън Уокър каза, че всяко от тях било използвано, за да примами оцелели. Със самолети или коли децата били превозвани до местата, където врагът знаел, че има оцелели. Хората се втурвали да спасят децата. И загивали.

А Каси разправя, че трябало да вярват на Ивън Уокър!

Под тениската усещаше върху голата си кожа студенината на оръжието. Усещането беше приятно, по-хубаво от прегръдка. Не се страхуваше от оръжието. От нищо не се страхуваше. Имаше заповед да пази Меган, но Зомби не беше оставил никого да наблюдава Ивън Уокър. Затова Сам щеше да има грижата и за него.

В „Кемп Хейвън“ войниците казаха, че ще го защитят. Казаха му, че е в пълна безопасност. И изльгаха. Изльгали бяха за всичко, защото всички бяха лъжци. Даваха обещания, които не можеха да спазвят. Дори мама и татко го бяха изльгали. Когато се появи корабът майка, те казаха, че няма да го изоставят, а го изоставиха. Обещаха му, че всичко ще се оправи, а не се оправи.

Припълзя в леглото срещу това на Меган и се загледа в оголените жици и двата прашни метални глобуса, висящи от тавана. Меган го наблюдаваше, придърпала Мечо към гърдите си, устата ѝ беше леко отворена, за да може да диша през нея.

Той се обърна към стената. Не искаше Меган да види, че плаче.

Не беше бебе. Той беше войник.

Вече нямаше как да познаеш кой е човек. Ивън Уокър изглеждаше външно като човек, а не беше. Вътрешно не беше, а това бе толкова важно. Дори на хората като Меган, които са хора — може би, — не биваше да се доверяваш, защото не се знаеше какво може да им е направил врагът. Зомби, Каси, Дъмбо... Не може да им се вярва напълно и на тях. Може да са като Ивън Уокър.

В притискащия го мрак под двата прашни глобуса сърцето на Сам заби по-бързо. Може би те всички го мамеха. Дори Зомби. Дори Каси.

Буца заседна на гърлото му. Трудно му беше да диша. Трябва да се молиш, каза му Каси. Преди той се молеше всяка вечер, винаги, а единственият отговор, който получи от Бог, беше: Не. Нека мама да живее, Боже. Не. Нека татко да се върне, Боже. Не. Не можеше и на Бог

да се вярва. Дори Бог беше лъжец. Поставил е дъгата на небето като обещание, че повече няма да убива, а остави Другите да дойдат и да убиват. Сигурно и всички хора, които умряха, са се молили, а Бог е казал: Не, не, не, седем милиарда пъти, седем милиарда не, Бог е казал не, не, не.

Хладният метал на оръжието до голата му кожа. Студът като ръка лежеше на челото му, притискаше го. Меган дишаше с отворена уста, подсещаше го за бомбите, които се взривяват от дъха на човек.

Няма да спрат — помисли си той. — Няма да спрат, докато всички не умрат. Бог го е позволил, защото е искал да се случи. А срещу Бог никой не може да спечели. Той е Бог.

Дишането на Меган се успокои. Сълзите на Сам изсъхнаха. Той се понесе в просторно, пусто място. Там нямаше нищо и никого, просто празно, безбрежно пространство.

Може би е това — помисли си той. — Може би вече не е останал нито един човек. Може би всички са трансформирани.

А това означаваше, че той е последният останал. Той е последният човек на Земята.

Сам притисна ръце към пистолета. Допирът до оръжието го успокои. Меган си имаше Мечо. Той си имаше оръжие.

Ако беше номер, ако всички бяха прикрити извънземни, той нямаше да ги остави да победят. Ако трябваше, щеше да избие всички. После щеше да се качи на спасителната капсула, да отиде с нея на кораба-майка и да го взриви. Те щяха да изгубят — последният човек щеше да загине, — но поне Другите нямаше да спечелят.

Бог беше казал не. И той също можеше да каже не.

ДЕН ВТОРИ

14

ЗОМБИ

За по-малко от час стигнахме до табелата в началото на града — „Урбана“, насочена убийствено напред. Буквално убийствено. Издърпах Дъмбо от пътя, преди да влезем в града. Двоумях се дали да му кажа, но всъщност нямах избор. Трябваше да знае.

— Знаеш какво е Уокър, нали? — попитах шепнешком.

Дъмбо кимна. Очите му се стрелнаха вляво, после вдясно.

— Откачило извънземно.

— Точно така, извънземното е било внедрено в тялото на Уокър, когато е бил дете. Едни са като Вош, ръководят лагера, а другите са като Уокър, самотни бойци, които патрулират из определените им територии, избиват оцелелите.

Дъмбо отмести поглед от лицето ми и го насочи отново към мрака.

— Снайперистите?

— Ще преминем през два участъка, из които патрулират снайперисти. Единият е между Урбана и пещерите. Вторият участък започва след знака.

Дъмбо избърса устата си с опакото на ръката. Издърпа ухото си.

— Добре.

— И са като Робокоп. Не знам, вкарвали им някаква технология, за да ги направят непобедими. Ние сме бързи и тихи. — Приведох се към него. Важно беше да разбере. — Ако нещо се случи с мен, изоставяш мисията. Връщаш се в убежището.

Той поклати глава.

— Няма да те оставя, сержант.

— Напротив, така ще направиш. Това е заповед, редник, в случай че не си наясно.

— Ти би ли ме оставил?

— Можеш задника си да заложиш, че ще го направя.

Потупах го по рамото. Наблюдаваше ме мълчаливо как изравям оптичния мерник от раницата си и го поставям. Погледнах през него и главата му се освети — ярка топка в зелено. Огледах местността за други издайнически зелени топки, докато той поставяше своя оптически мерник на оръжието си.

— И последно, Бо — прошепнах. — Приятелчета няма.

— Сержант?

Преглътнах. Устата ми беше пресъхнала. Искаше ми се да има и друг начин. Прилошаваше ми, но не аз бях измислил тази игра. Само се опитвах да остана достатъчно жив, за да участвам в нея.

— Нечистите светят в зелено. Премахваме всичко, което свети в зелено. Без колебание. Без изключения. Разбра ли?

— Това няма да свърши работа, Зомби. Ами ако е Катализатора или Малката?

Проклятие. Не бях помислил за този вариант. Не бях помислил и за възможностите пред Катализатора, които бяха същите като моите. Първо стреляш, после задаваш въпроси, нали? Или стреляш само ако стрелят? Май знаех какво би избрала. Катализатора си е Катализатора.

Едно гласче в главата ми прошепна: Вие двамата удвоявате риска. Върни Дъмбо. Хладнокръвното, тихо гласче на разума, което звучеше много като Катализатора, откакто се запознах с нея. Невъзможно беше да оспориш доводите ѝ, сякаш някой ти казва, че гранитът е корав и водата е мокра.

Дъмбо поклаща глава. Заедно преминахме през гадостите, познава ме.

— Два чифта очи са по-добре от един, сержант. Както каза, отиваме бързо и тихо и се надяваме да ги видим, преди те да ни видят.

Усмихна ми се, което май трябваше да ми подейства успокояващо. Отвърнах му с кимване, като се надявах, че съм му внушил увереност. И тръгнахме.

Тръгнахме с най-бърза стъпка и по „Майн“ влязохме сред опожарените, затрупани с боклуци сгради, със заковани врати и прозорци, изрисувани с графити вътрешни части на Урбана. Преобърнати коли, провиснали електрически жици, боклуци, натрупани до основите на къщите от вятъра и водата, боклуци, покриващи дворовете и паркингите, боклуци, провиснали от голите клони на дърветата. Найлонови торбички, вестници, дрехи, обувки,

играчки, счупени столове и матраци, телевизори. Все едно космически гигант бе сграбчил планетата с две ръце и я бе разтресъл с всички сили. Вероятно и аз, ако бях някой зъл извънземен владетел, щях да взривя всички градове само за да се отърва от бъркотията.

Вероятно трябаше да се ометем от този адски пейзаж, да използваме улиците в покрайнините и откритото поле — сигурен съм, че Катализатора така щеше да постъпи, — но ако двете с Малката се криеха някъде, щях да изберат пещерите и това беше най-краткият път до тях.

Бързо и тихо — помислих си аз, докато вървяхме по тротоара. Очите ни шареха от ляво надясно и обратно. — Бързо и тихо.

След четири пресечки стигнахме до висока три метра барикада, която препречваше улицата, купчина коли, клони от дърветата и потрошени мебели, окичени с избелели американски знамена. Предположих, че са били струпани, когато Втората вълна е преляла в Третата, тогава хората осъзнаха, че има по-голяма заплаха от извънземния кораб-майка, който се рееше на триста километра отгоре ни. Не беше за вярване колко бързо се предадохме на анархията, след като извънземните дръпнаха шалтера. Колко лесно беше да се посят объркването, страхът и недоверието. И колко бързо, по дяволите, се бяхме предали. Човек би си рекъл, че обикновен враг ще ни принуди да оставим на страна различията си и да се обединим срещу нарастващата заплаха. Вместо това ние построихме барикади. Трупахме храна, продоволствия и оръжия. Обръщахме гръб на непознатите, пришълците, непознатите лица. Две седмици след нашествието и основите на цивилизацията се пропукаха. Два месеца по-късно рухна като взривена сграда, останките й заваляха, докато труповете се трупаха.

Видяхме още две барикади, докато вървяхме из Урбана. От купчини обгорели кости до трупове, увити от глава до пети в прокъсани чаршафи и стари одеяла, лежаха на открито, сякаш бяха паднали от небето, поединично или на групи от по десет и повече. Толкова много трупове, че се сливаха на фона, просто поредната част от хаоса, поредна част от изповръщаното от града.

Очите на Дъмбо неуморно се местеха напред-назад, претърсваха мрака за зелени огнени петна.

— Объркано — поемаше дъх той. Въпреки студа, по челото му блестеше пот. Трепереше, сякаш страда от треска. Заобиколихме барикадата и обявих почивка. Енергийно блокче за повече сила. Пристрастих се към тези блокчета. Открих цял кашон от тях в убежището и вече не можех да им се насятя. Открихме малка пролука в построената надвие-натри стена и се вмъкнахме вътре, седнахме с лице към улица „Майн“. Нямаше вятър. Небето беше ясно, препълнено със звезди. Усещаш ги дълбоко в себе си, защото са по-стари от сетивата ти — краят на зимата, Земята се плъзгаше към пролетта. Преди да стана Зомби, това означаваше бал и безпокойство за изпитите, и притеснени разговори в коридорите между класовете, защото наближаваше дипломирането — друг тип апокалиптично събитие, след което вече нищо нямаше да е същото.

— Бил ли си в Урбана, Дъмбо?

Той поклати глава.

— Аз съм от Питсбърг.

— Така ли? — никога не го бях питал. В лагера имаше неписано правило: да говориш за миналото, е като да си играеш с огъня. — Значи: „Айде, «Стайлърс», айде наш’те!“.

— Не. — Отхапа от протеиновото блокче и задъвка бавно. — Аз съм за „Пакърс“.

— Играх малко.

— Куотъrbек?

— Не уайд рисийвър.

— Брат ми играеше бейзбол. Шортстопер.

— Ами ти?

— Напуснах Малката лига, когато бях на десет.

— И защо?

— Не ставах. Но съм убиец на е-спортове.

— Какви е-спортове?

— Ами като ПД.

— Плаване на дълги разстояния?

Той поклати глава с усмивка.

— Не. Повикът на дълга, Зомби.

— А! Ама ти си геймър.

— Бях на ръба на МН.

— А МН значи?

Нямах никаква представа за какво говори.

— Максимално ниво, дванадесет точки.

— Майчице мила, така ли? — Поклатих глава, страшно впечатлен. Само дето изобщо нищичко не разбирах.

— Нямаш представа за какво говоря. — Смачка обвивката в юмрук. Огледа боклука, който обсипваше всеки сантиметър от Урбана, после пъхна обвивката в джоба си. — Има нещо, което ме тормози, сержант.

Обърна се към мен. Откритото му око беше разширено от тревога.

— Значи много преди корабът им да се появи, те са се внедрявали в бебетата и са се „събудили“ чак когато бебетата са навлезли в пубертета.

— Да — кимнах утвърдително. — Така каза Уокър.

— Рожденият ми ден беше миналата седмица. На тринадесет съм.

— Така ли? По дяволите, Дъмбо, защо не ми каза? Щях да ти направя торта.

Той не се усмихна.

— Ами ако у мене има един от тях, сержант? Ами ако един от тях се събуди в мозъка ми и ме превземе?

— Не говориш сериозно. Хайде, стига сме приказвали глупости.

— Откъде да знаеш? Имам предвид, как да разбера, Зомби? А после, ако стане така и те нараня, и ти се върнеш в къщата и нараниш другите...

Губеше почва. Улових го за ръката и го накарах да ме погледне.

— Чуй ме, клепоухи кучи сине, откачаш, ще ти ритам задника от тук до Дюбюк.

— Моля те — проплака той. — Спри да споменаваш Дюбюк.

— Никакво извънземно не спи в теб, Дъмбо.

— Добре, но ако сгрешиш, ти ще се погрижиш, нали?

Знам какво имаше предвид, но се направих на разсеян:

— А?

— Погрижи се, Зомби. Моля те! Убий копелето.

Ами честит ти рожден ден, проклет да е Дъмбо. Разговорът ме докара до нервна криза.

— Дадено — казах му. — Ако някое извънземно се пробуди в теб, ще ти пръсна мозъка.

Той въздъхна с облекчение.

— Благодаря, сержант.

Станах, протегнах ръка и му помогнах да се изправи. Ръката му се уви около мен и ме издърпа на една страна. Пушката му беше вдигната. Целеше се към кола за доставки на половината разстояние до другата пресечка. Вдигнах оръжието си, притворих дясното око и примижах през оптическия мерник. Нищо.

Дъмбо поклати глава.

— Стори ми се, че видях нещо — прошепна. — Май няма.

Почакахме минута. Цареше проклета тишина. Човек би си помислил, че из града ще скитосват и лаят глутници бездомни кучета, подивели котки ще вият, дори проклета сова ще писка, но нямаше нищо. Въобразявах ли си, струваше ли ми се, че ме наблюдават? Че там има нещо, което не виждам, но бях сигурен до смърт, че то ме вижда? Погледнах към Дъмбо, който явно се чувстваше като мен.

Поехме, вече не бързахме, вървяхме с едното рамо напред към другата част на улицата, вървяхме покрай стената на магазин за стоки втора употреба, който гледаше към марков магазин (Бързайте за изгодните покупки за Деня на загиналите!). Спряхме чак когато стигнахме до следващата пресечка. Оглед вдясно, оглед вляво, после напред към търговската част след три пресечки, големите ъгловати тъмни силуети се очертаваха на обсипаното със звезди небе.

Преминахме от другата страна, отново спряхме, притиснали гърбове до стената, и зачакахме — какво, не бях сигурен. Хукнахме покрай разбити врати и прозорци, чувахме как под ботушите ни се трошат стъкла по-силно от взривове, поредната пресечка, после повторихме упражнението, завихме наляво, тръгнахме през „Майн“, после минахме напряко към относителната сигурност на следващата сграда на другия ъгъл.

Изминахме още петдесетина метра и Дъмбо ме дръпна за ръкава, поведе ме към врата със счупено стъкло и към мрака на близкия магазин. Кафяви камъчета запращяха под стълките ми. Не, не бяха камъчета. Миризът беше slab, едва различим сред познатата воня на канализация и вкиснало мляко, ширещи се след чумата, но и двамата я

различихме и когато я разпознахме, ни заля лека носталгична болка.
Кафе.

Дъмбо прилекна пред плота с лице към вратата и аз го погледнах: Какво има?

— Обичах „Старбъкс“ — въздъхна той. Сякаш това изясняваше всичко.

Седнах до него. Не знам, може би му трябваше почивка.
Мълчахме. Минутите се точеха. Най-накрая казах:

— До изгрев трябва да сме се омели от това място.

Дъмбо кимна. Не помръдна.

— Там има някого — каза той.

— Видя ли ги?

Поклати глава.

— Но ги усетих. Знаеш ли? Усетих ги.

Замислих се. Параноя. Сигурно това беше.

— Можем да се опитаме да ги предизвикаме и да стрелят —
предложих, взех го на подбив аз.

— Или да ги разсеем. — Той оглеждаше магазина. — Да взривим
нещо.

Зарови в раницата си и измъкна граната.

— Не, Дъмбо. Идеята ти не е добра. — Взех полека гранатата от
ръката му. Пръстите му бяха по-студени от метала.

— Те ще се промъкнат за нас — заспори той. — Няма дори да ги
видим как приближават.

— Добре, вероятно няма да ги видя — усмихнах му се. Но той
остана сериозен. Дъмбо винаги беше най-хладнокръвният в групата,
вероятно затова го бяха избрали за медик. Нищо не разстройваше
хлапето. Поне досега.

— Сержант, имам идея — каза той и се приведе толкова близо, че
можех да усетя мириза на шоколада от енергийното блокче в дъха му.

— Оставаш тук. Аз тръгвам напред, но в различна посока. Когато
отвлека вниманието им, можеш да дръпнеш на север и...

Спрях го.

— Това е глупава идея. Страшно, страшно глупава идея.

Не слушаше.

— Така поне един от нас ще успее.

— Престани с глупостите. И двамата ще успеем.

Поклати глава. Гласът му се прекърши.

— Не ми се вярва, сержант.

Махна оптическия мерник и впери в мен поглед за един дълъг, дълъг, крайно неудобен момент. Изглеждаше стреснат, сякаш е видял призрак. После се изправи и тръгна направо към мен с протегнати ръце, сякаш искаше да ме сграбчи за гърлото и да ме удуши.

Инстинктивно вдигнах ръце, за да спра нападението му. Иисусе, о, Иисусе, клепоухият кучи син имаше право, онова се събуди — създанието се беше събудило.

Пръстите ми се вкопчиха в якето му. Главата на Дъмбо провисна назад. Тялото му се изопна и се отпусна.

Секунда по-късно чух пукота от пушката на снайпериста, пушка с оптичен мерник с лазерно насочване, изстреляла куршума, който секунда по-рано летеше право към главата ми.

Куршумът, който Дъмбо пое заради мен, прие го, без да се поколебае, защото аз съм човекът, командирът, дебелоглавият тъпанар, когото врагът в безкрайната си мъдрост беше натоварил със задачата да опази задниците ни читави.

Улових го за раменете и го повлякох зад плата. Излязох от обсега на оръжието, но се оказах и притиснат в ъгъла, нямах много време. Обърнах го по корем, съмкнах якето му и двете ризи отдолу, за да открия раната. Дупка с размер на четвърт долар в средата на гърба. Куршумът все още беше в него — иначе и аз щях да съм ранен. Гърдите му се движеха. Дишаše. Приведох се и прошепнах в ухото му:

— Кажи ми какво да направя, Дъмбо. Кажи ми.

Не отговори. Вероятно цялата енергия му беше необходима, за да диша.

Зомби, не можеш да останеш тук. — Спокойният глас на Катализатора. — Остави го.

Разбира се. Изостави го. Това ми е специалността. Така действам аз. Изоставих сестра си, изоставих Кекса. Те падат, аз продължавам.

По дяволите.

С пълзене заобиколих плата, грабнах раницата на Дъмбо и се върнах при него. Той се беше свил на топка, притиснал колене до гърдите си, клепачите му трепкаха като на човек, който сънува лош сън. Разтворих полевата аптечка, търсех марля. Трябваше да запуша раната. Това си спомнях от единствения курс в „Кемп Хейвън“ за получени на бойното поле наранявания. Не я ли запушех, и то бързо, той щеше да умре от загуба на кръв за по-малко от три минути.

Другото, което си спомнях от онзи курс: адски боли. Толкова страшно боли, че първото, което трябва да направи човек, е да махне оръжието на ранения.

Затова извадих оръжието му от кобура под рамото и го пъхнах отзад в панталоните си.

В комплекта трябваше да има тънка метална пръчка — с нея марлята се напъхва в раната, — но не успях да я открия.

Омитай се, Зомби. Нямаш време.

Натъпках марлята в дупката на гърба му с пръста си. Дъмбо се изви. Изкрещя. Инстинктивно се опита да се придвижи, вкопчи се в

основата на плота, но аз увих свободната си ръка около врата му, за да го задържа милен.

— Всичко е наред, Бо. Всичко е наред... — шепнах в ухото му, а пръстът ми беше забит в него, набълъсках марлята в раната. Още марля. Трябва пътно да затворя раната. Ако куршумът засегне артерия...

Измъкнах пръста си. Той се отпусна и нададе нечовешки вой, улових брадичката му, принудих го да затвори уста. Не премервах жестовете. Не бях внимателен. Натъпках нова марля в раната. Дъмбо трепереше под мен, безпомощно хлипаше. Легнах на една страна до него и прехвърлих крак през кръста му, за да го укротя.

— Още веднъж, Бо — прошепнах. — Почти успях...

Накрая приключи. От раната стърчеше марля, напълно я бях запълнил. Разкъсах със зъби превръзка и я сложих върху затворената вече дупка от куршум. Претърколих се по гръб, едва си поемах въздух. Вероятно стореното беше крайно недостатъчно, вероятно беше много късно. До мен Дъмбо не спираше да плаче, хлипанията се превръщаха в проплаквания. Тялото му трепереше до моето, вече изпадаше в шок.

Отново се заех с пакета, за да намеря нещо обезболяващо. Той си отиваше, умираше, убеден бях в това, но поне можех да му помогна да не е толкова мъчително. Отворих спринцовка морфин и забих иглата в откритото му бедро. Ефектът настъпи почти мигновено. Мускулите му се отпуснаха, устата му провисна, дишането му се забави.

— Видя ли? Не е толкова страшно — уверих го аз, сякаш уреждах спор. — Ще се върна за теб, Бо. Отивам да открия копелето и се връщам.

О, Боже, Зомби, сега вече сгафи. Обещанието прозвучава като смъртна присъда, като тръсък от вратата на килията, като камък около врата ми, който ще ме завлече на дъното.

16

Отново заобиколих плата, за да си взема пушката. Пушка, пистолет в кобура под мишницата, нож, две зашеметяващи гранати. И още нещо, най-важното оръжие от арсенала ми: сърце, пълно с гняв. Възнамерях да изстрелям копелето обратно чак до любимия град на Дъмбо.

На четири крака запълзях по коридора към вратата за евакуация (Внимание! Ще се включи сирена!). До другата страна на улицата под студената светлина на звездите. Сам съм за пръв път от убийството на семейството ми — но не за пръв път бягам. Край с бягствата.

Тръгвам на изток. На следващата пресечка отново завивам на север, вървя успоредно на улица „Майн“. Върнах се след още две пресечки, прекосих „Майн“, стигнах следващата улица и излязох в гръб на стрелеца. Ако приемехме, че той все още не беше прекосил улицата, за да довърши задачата си.

Може да не е Заглушител. Може да е цивилен, който е усвоил първия урок на последната война.

Не че има значение.

В убежището Каси ми разказа как, докато търсела провизии, заварила войник в някакъв магазин за стоки втора употреба. Убила го. Помислила, че ще извади оръжие, а се оказало разпятие. Случилото се я разкъсваше. Не можеше да си го избие от главата. Войникът сигурно си е помисли, че е най-късметлийският кучи син на Земята. Отделен от частта си, тежко ранен, безпомощен и в състояние единствено да чака да дойдат да го спасят, помощ, която надали някога е щяла да се появи, след това от никъде се появило някакво момиче. Ето, помощта дошла. После случайно появилото се момиче вдига оръжието си и прави тялото му на решето.

— Грешката не е била твоя, Съливан — това ѝ казах. — Не си имала избор.

— Глупости — тросна ми се тя. Доста често ми се тръсваше. И не само на мен. Кавгаджийка си ни беше момичето. — Точно в тази лъжа искат да повярваме, Периш.

Отново на улица „Майн“. Промъкнах се до ъгъла, надникнах зад ъгъла на сградата към кафенето. Точно срещу него се намираше триетажна сграда, на приземния етаж прозорците бяха заковани, на втория етаж бяха потрошени. Нищо не просветваше в прозорците нито на покрива — никакви зелени петна не се виждаха през оптическия мерник. Изчаках няколко секунди, наблюдавах фасадата. Знаех какво да правя. Сградата трябваше да се прочисти. В лагера го бяхме проигравали хиляди пъти, само че бяхме седмина. Флинт, Катализатора, Малката, Кекса, Дъмбо — а сега бях останал само аз. Трябваше сам да го направя.

Приведох се и притичах през улица „Майн“, всяка част от тялото ми беше напрегната, очаквах удара от куршума на снайпериста. Чия беше гениалната идея да минем през Урбана? Кой поставил тоя тип начело на частта?

Не спирах, бях напълно съсредоточен, проверявах всеки прозорец горе, вратите. Улицата беше задръстена от боклуци и обсипана с потрошени стъкла, беше хълзгава от остатъците от избилите канализационни тръби и водопровода. Локви мазна вода просветваха под светлината на звездите. Изминах една пресечка, после завих на юг. Сградата беше точно пред мен в края на пресечката и с усилие забавих ход. Учеха ни да останем съсредоточени в настоящия миг, но бях съсредоточен върху момента, в който щях да неутрализирам стрелеца. Щях ли да изоставя задачата да намеря Катализатора и Малката? Да върна Дъмбо на сигурно място в убежището? Или щях да го оставя тук и да го взема по-късно на връщане от пещерите?

Стигнах до края на пресечката. Време за действие. Щом влязох в сградата, всичките ми сетива застанаха нащрек, нямаше връщане назад.

През прозорец със счупени стъкла влязох във фоайето на банка. Подът беше покрит с килим от хартия — листовки за депозити, брошури и стари списания, останки от реклама (По-ниски лихви не сме предлагали!) и банкноти с всевъзможна стойност — видях стотици от по пет и десет долара. Нашествието ме научи на едно нещо за парите: можеха да са всичко, но със сигурност не бяха коренът на всяко зло.

Влажният, гниещ килим прожвака под ботушите ми. Огледах помещението за няма и тридесет секунди. Чисто.

Намерих вратата към стълбите срещу асансьора и я отворих. Почти нищо не виждах, но нямаше да рискувам със светлина. Иначе щеше да е все едно да изкрешя името си или да извикам: „Приятел, ето ме!“. Вече се намирах на площадката на стълбището, чух как вратата зад мен изщрака и ме остави в пълен мрак. Стъпка напред, замръзвам, ослушвам се, втора стъпка, замръзвам. Сградата почти нечуто стенеше около мен все едно се слягаше скелетът на стара къща. Тежката зима, скъсаните тръби в стените, водата, която си пробиваше път в зида, замръзваше, разширяваше се, трошеше костите и жилите, които държаха структурата в едно. И без Другите да пускат бомба след четири дни, Урбана щеше да стане на прах от само себе си. След хиляда години останките на града щяха да се побират в една човешка длан.

Първа площадка, втори етаж. Продължих нагоре с една ръка на металния парапет. Стъпка, замиране, стъпка. Щях да започна от покрива и да прочиствам надолу. Не мислех, че се крие там. С Дъмбо бяхме при задния плот и траекторията беше твърде коса за куршум, изстрелян от покрива и насочен към кафенето. По-вероятно беше стрелецът да е на втория етаж, но щях да подходя методично. Щях да обмислям всяко движение, което трябва да направя.

Усетих мириса на половината път към втория етаж, на площадката, където завиваха стълбите — безпогрешния мириз на смърт. Стъпих върху нещо малко и меко. Вероятно мъртъв плъх. В тясното, затворено пространството вонята беше непоносима. Очите ми се наслзиха, стомахът ми се надигна. Още една причина градовете да бъдат взривени. Няма по-лесен начин да се премахне вонята.

Над мен тънък като бръснач сноп златиста светлина се показва през вратата. Мътните го взели и какво става, по дяволите, що за безсръбно копеле.

Притиснах ухо до вратата. Тишина. И макар да беше очевидно какво трябва да направя, аз се колебаех. Вратата можеше да е свързана с бомба. Светлината можеше да служи за примамка, да ме прильже да вляза в капан. В края на краищата, ако на вратата имаше капан, той трябваше да е изработен така, че да издаде шум, щом се отвори. Не трябваше да си Заглушител, за да вземеш подобна предпазна мярка.

Поставих ръка на студения метал на ръчката. Забърниха за оптическия визор, замотах се. Няма да влизаш, Периш, ще връхлетиш.

Най-тежката част при връхлитането обаче не е самото връхлитане. Най-тежката част е секундата, преди да го направиш.

Отворих вратата и рязко се дръпнах в мое ляво, после влязох в коридора, върнах се рязко надясно. Никакъв звънец не звънна, никаква връзка с празни консерви не се раздрънка на пода. Вратата се затвори безшумно зад мен на добре смазаните си панти. Пръстът ми трепна над спусъка, когато по стената се стрелна сянка, принадлежеше на малко, оранжево, космато създание с опашка на ивици.

Котка.

Животното се стрелна през отворената врата и хукна надолу по коридора, откъдето идваше златистата светлина, която бях видял на стълбището. Докато вървях към светлината, vonята от разлагаша се плът беше потисната от две други миризми. Топла супа, може би говеждо, която се смесваше с непогрешимата миризма на неизпразвана кофа за боклук. Чух писклив глас да цвърчи тихо:

*Когато през гори и горски поляни вървя
и на птиците сред дърветата слушам песента...*

И преди бях чувал тази песен. Много пъти. Дори си спомних припева:

*Душата ми Ти пее, Господи Спасителю,
велико е творението Ти! Велико е творението Ти!*

Гласът ѝ ми напомни друг глас, слаб и дрезгав от възрастта, легко фалшив, как пее с ожесточена решимост и самоувереност, произтичащи от непоклатимата вяра. Колко пъти в неделя бях стоял до баба, докато тя пее този химн? Отегчено момче, което се оплаква от стягащата го яка и неудобните обувки, с отворени очи мечтае за последното момиче, в което е влюбено, и светотатствено променя (в

ума си) последния ред в „Страхотно е дупето ти! Страхотно е дупето ти!“.

Чух песента и сякаш се отприщи река от спомени, която не можеше да бъде спряна. Парфюмът на баба. Дебелите й крака в бели чорапи и черните й обувки с квадратни токове. Как брашното се напластва в бръчките около устата и черните й, изпълнени с обич очи. Възлестите от артрита стави на пръстите и как държи точилката — същински жезъл на Меркурий — с непоколебимостта на отчаян плувец, вкопчен в спасителен пояс. Шоколадовите бисквити от фурната и ябълковият пай, който изстива на решетката, гласът й от другата стая, който се извисява от удоволствие, когато и последното кексче е доставено от някоя дама от нейния молитвен кръг.

Поспрях се на вратата, извадих една от зашеметяващите гранати. Плъзнах пръст над спусъка. Ръцете ми трепереха. Капки пот се стичаха по гърба ми. Ето така те спипват, ето така премазват духа у человека. Миналото от никъде се стоварва отгоре ти и гърлото ти се стяга, затрупват те спомени за събития и хора, които си имал за даденост, които си изгубил за едно мигване на очите, глупави, обикновени, достойни за забрава случки и лица. Не си и подозирал, че споменът за тях може да те съсипе, като например споменът за треперливия глас на стара жена, писклив и далечен, който те вика за чиния топли бисквити и чаша студено като лед мляко.

Душата ми Ти пее, Господи Спасителю!

Издърпах пръстена на гранатата и я метнах през отворената врата. Ослепителен блясък, ужасяващ хор от котешко мяукане и човек, който вие от болка.

Влязох, в другия край на помещението зърнах свита фигура, в оптическия ми мерник лицето й беше скрито зад кълбо от зелен огън. Премахни я, Зомби. Изстрел и край.

Но не можех да дръпна спусъка. Не бях сигурен какво ме спря. Може би котките. Десетки скачаха нагоре-надолу по мебелите. Може би пеенето й, което ми напомни за баба и всички безброй изгубени неща. Може би разказът на Съливан, нейният Войник с разпятието, който треперел в ъгъла, беззащитен и обречен. А може би простият

факт, че на светлината от керосиновите лампи, разположени из помещението, видях, че тя не е въоръжена. Вместо пушка на снайперист, стискаше дървена лъжица.

— Моля те, Боже, не ме убивай! — изписка старата дама, присвила се на малка топка и закрила лице с ръце. Бързо огледах помещението. Чисти ъгли, нямаше друг изход или вход, освен този, през който дойдох. Прозорците, които гледаха към улица „Майн“, бяха закрити с тежки завеси. Приближих се към тях и отместих тъканта с дулото на пушката си. Прозорците бяха заковани с дъски. Нищо чудно, че не видях никаква светлина от улицата. Тази бариера също ми показва, че не става дума за място за дебнене на снайперист.

— Моля те, недей — проплакваше тя. — Моля те, не ме убивай.

Зелената светлина, която ограждаше главата й, ме озадачи, махнах визьора. До прозореца имаше масичка, на която над газов котлон бълбукаше вареното. До нея имаше Библия, отворена на двадесет и трети псалм. Диван с натрупани отгоре одеяла и възглавници. Два стола. Бюро. Пластмасов цветарник. Кули от списания и вестници. Не беше гнездо на снайперист, но си беше гнездо.

Вероятно се криеше тук от момента, в който Третата вълна е заляла града. И това повдигаше важния въпрос: как е оцеляла толкова дълго, без местният Заглушител да я открие?

— Къде е? — попита. Гласът ми прозвуча немощно и твърде младежки и за моите уши, сякаш се бях върнал назад във времето. — Къде е стрелецът?

— Какъв стрелецъ? — попита тя. Сивата й коса беше натъпкана в плетена шапка, но няколко тънки, измъкнали се кичурчета висяха отстрани на бледото й лице. Носеше черни фланелени панталони, отгоре си беше навлякла няколко пуловера. Приближих се към нея, а тя се сви още по-далеч в ъгъла, притиснала лъжицата до гърдите. На мътната златиста светлина се носеха валма от котешка козина и кихнах.

— Наздраве — автоматично поздрави тя.

— Трябва да си го чула — казах. Говорех за изстрела, който рани смъртоносно Дъмбо. — Трябва да знаеш къде е.

— Тук няма никого — изписка тя. — Само аз съм и моите бебчета. Моля те, не наранявай моите бебчета!

За секунда не разбрах, че говори за котките. Тръгнах из стаята по тясната пътека, която се виеше между купчините стари списания, с едно око я дебнех, с другото търсех оръжия. Имаше стотици места, на които да се скрие пушка в този безпорядък. Повдигнах купчината одеяла на дивана. Проверих под бюрото, отворих две чекмеджета, после надникнах зад пластмасово растение. В краката ми със съскане се стрелна котка. Криволичейки се насочих към ъгъла, в който стоеше тя, и й наредих да стане.

— Ще ме убиеш ли? — прошепна.

Трябваше. Знам, че трябваше да я убия. Рисковано беше да я оставя жива. Предназначеният за мен изстрел, който Дъмбо спря с тялото си, дойде от тази сграда. Метнах пушката на рамо, извадих пистолета и отново й наредих да стане. И за двама ни беше битка — тя физически се бореше да се изправи на краката си, аз психологически се борех с инстинкта да й помогна. Вече права, тя се олюяваше, скръсти ръце на гърдите си, не знаеше къде да дene проклетата лъжица.

— Пусни лъжицата.

— Защо искаш да си пусна лъжицата?

— Пусни я!

— Това е само лъжица...

— Пусни проклетата лъжица!

Пусна я. Наредих й да застане с лице към стената и да постави ръце на главата си. Тя преглътна хлипане. Доближих се зад нея, поставих ръка върху ръцете ѝ — бяха студени като на труп — и я проверих с потупване. Добре, Зомби, чиста е. Сега какво? Време е да вадиш рибата или да скъсаш влакното.

Може и да не беше чула изстрела. Може да недочуваше. Стара жена беше в крайна сметка. Може би стрелецът знаеше, че тя е тук, но я беше оставил, защото в крайна сметка тя беше една стара дама с котки, каква заплаха би могла да представлява?

— Кой друг е в сградата? — попитах зад нея.

— Няма никого, никого, кълна се! Никого няма. Не съм виждала жива душа от месеци. Само аз и моите бебчета сме. Само аз и моите бебчета...!

— Обърни се. Не сваляй ръце от главата си.

Тя се обърна на една осма и се вгледах в бистрите зелени очи, които почти се бяха скрили под гънките на провисналата ѝ кожа. Купищата дрехи прикриваха слабото ѝ тяло, по лицето ѝ видях следите от дълго гладуване, скулите ѝ изпъкваха, слепоочията ѝ бяха хлътнали, очите ѝ бяха потънали и с черни сенки. Устата ѝ беше леко отворена — нямаше зъби.

Исусе Христе. Последното човешко поколение беше превърнато в машини за убиване, водено от фалшива надежда и лъжи, а дойдеше ли пролетта, щеше да дойде и Петата вълна и да премине през света, да избие всеки по пътя си, включително ранените момчета, които се крият зад хладилници, стиснали своите разпятия, и старите дами с котки, стиснали своите дървени лъжици.

Дръпни спусъка, Зомби. Късметът на всички свършва. Не я ли убиеш ти, друг ще го направи.

Вдигнах пистолета си на нивото на очите ѝ.

Падна на колене в краката ми и вдигна празните си ръце към мен, не казваше нищо, защото нямаше какво да се казва. Убедена беше, че ще умре.

Обучили ме бяха как се прави, подготвяли ме бяха, бяха ме изпразнили и натъпкали с омраза, но досега не бях убивал никого — през цялото това време. Ръцете на Каси Съливан бяха по-окървавени от моите.

Първият път е най-трудно — така ми каза тя. — Когато последно застрелях човек, онзи войник в „Кемп Хейвън“, вече не чувствах нищо. Дори не си спомням как изглеждаше.

— Приятелят ми беше пристрелян — казах пресекливо. — Или ти си го застреляла, или знаеш кой го е направил. Давай честно.

— Не излизам от тази стая. Не съм излизала от седмици. Навън е опасно — прошепна тя. — Стоя си тук с моите бебчета и чакам...

— Чакаш? И какво чакаш?

Тя го усукваше. И аз го усуквах. Не исках да сгреша... или да постъпя правилно. Не исках да престъпя тази линия и да стана човека, който Другите направиха от мен. Не искам да убивам друго човешко същество — било то невинно или виновно.

— Агнецът Божи — отговори тя. — Той идва, знаеш. Всеки ден вече се очаква да дойде и житото ще бъде отделено от плявата, козите от овцете и той ще дойде в цялата си слава да съди живи и мъртви.

— Разбира се — задавих се аз. — Всички го знаят.

Тя го разбра преди мен. Нямаше да натисна спусъка. Не можех. Мила, детска усмивка изгря на покрития с косми пейзаж на лицето ѝ — като утринно слънце, което се появява на хоризонта.

Отстъпих назад, ударих се в масичката до прозореца. Гозбата забълбука около ръба на тенджерата и малката бутилка отдолу изсъска гневно.

— Супата ми! — извика тя, с мъка се затътри към нея и аз се отдръпнах още, държах оръжието към нея, но заплахата беше напразна, и двамата го знаехме. Старицата грабна лъжицата от пода и

закуцука към врящия съд. Звукът от дърво, което се удря по металните страни на тенджера, привлече десетки котки и те наизлязоха от скривалищата си. Стомахът ми се присви. Друго, освен енергийното блокче не бях ял от дванадесет часа.

Бабата ме погледна косо, почти стеснително и попита дали искам да опитам.

— Нямам време — отговорих ѝ аз. — Трябва да се върна при приятеля си.

Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Само пет минути, моля? Толкова съм самотна. — Разбърка супата. — Свърших всички консерви още преди месеци, но една остана. — Отново ме погледна. Усмихна се стеснително. — Можеш да доведеш и приятеля си. Имам лекарства и ще се молим за него. Господ изцелява всички, които се молят с чисто сърце.

Устните ми пресъхнаха, но устата ми се напълни със слюнка. Усещах как кръвта ми пулсира в ушите. В крака ми се отърка котка, решила беше, че не съм чак толкова лошо момче в крайна сметка.

— Идеята изобщо не е добра — казах ѝ аз. — Тук е опасно.

Тя ме погледна слисано.

— Има ли място, където не е?

За малко да се разсмея. Стара беше, но умът ѝ сечеше. А и беше издръжлива. И безстрашна. И пълна с вяра. Иначе не би оцеляла толкова дълго. Оцелелите до този момент трябваше да имат нейния дух — как ги наричаше Каси? Онези, които се бяха огънали, но не се бяха пречупили. За един изпълнен с отчаяние миг обмислях дали да приема предложението ѝ да оставя Дъмбо при нея, докато аз бързам към пещерите, за да намеря Малката и Катализатора. Това можеше да е най-добрият му шанс — не, единственият му шанс.

Прокашлях се.

— Свършила си консервите? Какво има тогава в супата?

Тя вдигна лъжицата към устата си, притворила очи, опита кафявата на цвят супа. Котката в краката ми вдигна mrъсната си глава и ме зазяпа с огромните си жълтеникови очи.

Разбрах какъв ще бъде отговорът ѝ микросекунда, преди тя да го изрече.

— Котка.

С плавно движение хвърли от врящата течност към лицето ми. Залитнах назад, ударих се в куп списания и изгубих равновесие. Паднах на пода, а тя вече беше отгоре ми, вкопчила пръсти в якето ми, и ме повлече през помещението с лекотата, с която дете влаци плюшена играчка. Пушката падна от рамото ми, когато се удари в другата стена. Легнал на една страна, насочих оръжието си къмискрящото петно, което се носеше към мен.

Или тя беше твърде бърза, или аз прекалено бавен — изби оръжието от ръката ми. Впи пръсти в гърлото ми. Изправи ме, заби главата ми в стената и приближи лицето си до моето, наситено зелените и очи светеха от безкрайна злоба.

— Не биваше да си тук — изсъска тя. — Твърде рано е.

Виждах лицето ѝ ту ясно, ту размито. Твърде рано ли? После разбрах — видяла беше оптическия визор. Мислеше, че съм част от Петата вълна, която трябваше да бъде пусната в действие следващата седмица, след като тя се върне на кораба-майка, след като Урбана и всички останали градове на земята бъдат заличени.

Открил бях Заглушителя от Урбана.

— Промяна в плановете — едва изрекох. Не ме оставяше да дишам. Хватката на леденостудените й пръсти беше толкова корава, силата в тях толкова очевидна, че не се съмнявах, че може да счупи врата ми с едно помръдане на костеливата си китка. Това щеше да е лошо. Лошо за Дъмбо, за Катализатора, за Малката и най-вече за мен. Единственото, което ми спасяваше живота, беше изненадата й, че съм тук, на километри от най-близката база и на място, което нямаше да съществува след края на седмицата.

Грешката си е твоя, Зомби. Имаше възможност да я неутрализираш и я пропиля.

Добре. Тя ме подсети за баба.

Баба Заглушител накланяше глава при всеки мой отговор като любопитна птица, която наблюдава вкусна мръвка.

— Каква промяна в плановете? Това е невъзможно.

— Вече извикаха помощ по въздуха — давех се аз, отчаяно се мързех да изкопча време. — Не чу ли самолета? — Всяка секунда, в която отвличах вниманието й, означаваше секунда живот. От друга страна, известието, че бомбардировачите вече са излетели, можеше да се окаже най-краткият път към смъртта.

— Не ти вярвам — заяви тя. — Мисля, че си малък мръсен лъжец.

Пушката ми лежеше на две стъпки от мен. Съвсем близо. Страшно далеч. Старицата отново ми напомни на птица заради начина, по който накланяше глава, когато ме поглеждаше. Накланяше я на една страна като проклета зеленоока врана и тогава го усетих — свирепата жаждата на нахлуващото съзнание, нейното съзнание, проникваше в мен като бормашина в меко дърво. Почувствах се премазан и едновременно разнищен. Нищо от мен не остана скрито за нея, нищо не беше сигурно и свещено. Приличаше на „Страната на чудесата“, само че тя не проучваше спомените ми, а мен.

— Толкова много болка — мърмореше тя. — Толкова много загуби. — Пръстите й се стегнаха около гърлото ми. — Кого търсиш?

Отказах да отговоря и тя ме стисна с такава сила, че дъхът ми спря. Пред погледа ми се завъртяха черни точки. От мрака сестра ми извика името ми. И си помислих: Исусе, Съливан, ти беше права. Тази вешница нямаше да ме държи в задушаваща хватка, ако не бях отговорил на този зов. Сестра ми ме доведе тук, не беше Малката, нито Катализатора.

Пръстите ми докоснаха прилада на пушката. Дъртата, ядяща котки Заглушителка се смееше в лицето ми — с вкиснат дъх, беззъба, ровеща в душата ми, ръфаща живота ми, и го храчеше отгоре ми.

Все още чуха сестра си, но вече виждах Дъмбо, свит зад плата на кафенето, как през плач ме вика с поглед, защото няма сили да проговори.

Отивам там, където и ти, сержант.

Изоставих го, изоставих го, както изоставих сестра си, сама и беззащитна. Исусе, дори взех оръжието му.

Свети Боже. Оръжието.

Първият изстрел беше хоризонтален, право в провисналия ѝ, пълен с котки стомах.

Куршумът не я накара да отпусне хватката. Невероятно, но тя продължаваше да виси на шията ми и да ме стиска. И аз на свой ред притиснах — втори изстрел попадна в близост до сърцето ѝ. Сълзливите ѝ очи леко се разшириха, успях да пъхна ръка между телата ни и да я избутам. Кривите ѝ пръсти отпуснаха хватката около врата ми и поех жадно, дълбоко дъх от най-сладникавия, възкисел, с мириз на гняв, трансформиран въздух, който някога съм вдишвал. Баба Заглушител обаче още се държеше. Готовеше се за втора атака.

Хвърли се към мен. Претърколих се вдясно. Главата ѝ се удари в стената. Отново стрелях. Куршумът се заби в гръденния ѝ кош, но тя се отблъсна от стената и запълзя към мен, от нея пръскаше яркочервена, богата на кислород кръв. Десет хиляди години движеха това старо тяло, което криеше повече омраза, отколкото имаше вода в океана. А и беше подобрена с технология, която ѝ придаваше сила и издръжливост — Пфу! Какво са куршум или два? Ела насам, синко! Но не мислех, че технологията я движеше.

Омразата ѝ даваше сили.

Обърнах се. Нахвърли ми се. Кракът ми отново се спъна в куп хартия и паднах на пода, здраво се разтърсих. Изпочупените ѝ нокти дращеха по ботуша ми. Най-накрая държах в окървавените си ръце пушката.

Гърбът ѝ се изви като на котка, която се протяга към перваз на прозорец. Устата ѝ се отвори за вик, който не излезе, страшно много кръв се изля, но никакъв звук. Пое за последен път дъх. Челото ѝ се удари в дулото, точно когато натиснах спусъка.

Грабнах пушката си — зарязах пистолета — и излетях от стаята. Коридор, стълби, фоайе на банка, улица. Най-накрая бях отново в кафенето, притълзях зад плота. Дано си жив, клепоухи кучи сине.

Жив беше. Колеблив пулс, плитко дишане, кожа с цвят на пепел, но жив.

И сега какво?

Да се върнем в убежището? Най-сигурното решение, решението с минимален риск. Онова, което Катализатора би избрала, а тя е експерт по риска. Не се знаеше какво ще открия в пещерите, дори да успеех да се добера до тях — имаше още един Заглушител навън. Шансовете показваха, че Катализатора и Малката вече са мъртви, а това означаваше, че не само вървя към собствената си екзекуция, но въвличам и Дъмбо в историята.

Освен ако не го оставех тук и да го взема на връщане, ако приемем, че се върна. По-добре беше за него, по-добре и за мен. Сега той бе товар, уязвимо място.

В крайна сметка щях да го оставя. Ей, Дъмбо, знам, че с тялото си пое куршума, който беше за мен, всичко знам, но сега те оставям да се оправяш сам, приятел. Махам се от тук. Не действа ли така Бен Периш?

По дяволите, Зомби, решавай вече. Дъмбо беше наясно с риска и все пак дойде. Негово беше решението да поеме предназначения за теб куршум. Ако се върнеш, това ще означава, че той напразно е бил ранен. Ако умре, поне смъртта му да има смисъл.

Проверих превръзката за ново кървене. Внимателно повдигнах главата му и плъзнах раницата му под нея като възглавница. Взех последната спринцовка морфин и я забих под свивката на лакътя му.

Наведох се и прошепнах:

— Видя ли, Бо, върнах се. — Пригладих косата му с ръка. — Намерих я. Трансформираната кучка, която те простираля. Гръмнах я между очите. — Челото му гореше под дланта ми. — Сега не мога да

остана, Бо. Но ще се върна за теб. Ще се върна или ще умра, докато се връщам. Вероятно ще умра, затова не храни голяма надежда.

Отместих поглед от него. Нямаше обаче накъде да погледна. Целият бях устремен и същевременно разколебан да изгубя устрема си. Скачах от една насилствена смърт на друга. Но накрая нещо много важно се пропука в мен.

Поставих ръката си в неговата.

— Чуй ме сега, клепоухи кучи сине. Ще намеря Малката и Катализатора и после ще те вземем на връщане, всички ще се приберем у дома заедно и всичко ще бъде наред. Защото аз съм сержантът и казвам, че така ще стане. Разбра ли? Слушаш ли ме, редник? Не ти се разрешава да умреш. Разбра ли? Това е заповед. Не ти се разрешава да умреш.

Очите му шареха изпод клепките, може би сънуваше. Може би седеше в стаята си и играеше на компютърни игри. Надявах се да е така.

После го оставих да лежи сред кафейните зърна, купчините хартиени салфетки и пръснатите монети.

Дъмбо вече беше сам като мен, който се вмъкна в черното, изпълнено със смърт сърце на Урбана. Взвод 53 вече го нямаше, беше разбит, бойците му бяха загинали, изчезнали, умираха или бягаха.

Почивай в мир, взвод 53.

21

КАСИ

Трябва да оправя тази работа. Веднага. Веднага като веднага.
Това, което е в главата ми.

Четири сутринта е. Превъзбудена съм от много шоколад (благодаря, Грейс) и прекалено много от Ивън Уокър. Или от недостиг на Ивън Уокър. Това е лична шега, ако е позволено човек да си се шегува със себе си в личния дневник. После ще стигна до личните подробности. Ха! Още една шега. Човек разбира, че е стигнал до много тъжен момент в живота си, щом само той може да разсмее себе си.

Къщата е притихнала, никакъв повей на вятъра не се чува да удря по закованите прозорци, тишината на празнотата, сякаш светът е спрятал да диша, а аз съм последният човек на Земята. Отново.

Проклятие, така ми се иска да има с кого да си поговоря.

Бен и Дъмбо ги няма. Останахме само аз, Сам, Меган и Ивън. Двама спят в стаята си. Другият (Другият, ха! Наистина е жалко.) е буден и стои на пост, и е някой, с когото колкото повече говоря, толкова повече главата ми блокира. Вече повече от месец той изчезва. В единия момент е тук, в следващия го няма. Говори, после не говори. Господин Космически се взира в космическото пространство. По дяволите, Ивън, къде се дяваш? Мисля си, че знам, но да знам не ми помага с чувствата ми относно неговата Ивънщина.

Както не ми помага и финия аромат на неговия афтършейв, който се носи из стаята. След като Бен си тръгна, Ивън се избръсна. Изми си косата и изтърка трупалата се седмица мръсотия от тялото си. Дори си изряза ноктите и се погрижи за пренебрегнатите си кожички. Когато дойде в тази стая, приличаше на стария Ивън, първия Ивън, онзи Ивън, когото считах, че е съвсем човешки Ивън.

Липсва ми този Ивън, онзи, който ме е издърпал като буза лед, разтопи ме, правеше ми хамбургери и се преструваше, че е нещо, което не беше, и криеше онова, което е.

Спокойният, мълчалив, стабилен, силен Ивън. Не този Другия Ивън, изтормозен, измъчван от вътрешни съмнения, изпълнен с конфликти Ивън, който прекъсваше изреченията си, сякаш се страхува, че е казал твърде много. Ивън, който вече си е отишъл, вече е там горе, на три хиляди километра височина и без да има как да се върне. Не техният Ивън. Моят Ивън. Несъвършеното съвършено момче.

Защо винаги получаваме онзи Ивън, когото заслужаваме, вместо Ивън, когото искаме?

Не знам защо си правя труда да пиша тези неща. Никой никога няма да ги прочете — а ако ги прочетеш ти, Ивън, ще те убия.

Предполагам, че мога да се обърна към Мечо. С него винаги е лесно да се говори. С часове си общувахме, водехме прекрасни разговори през онези седмици, когато бяхме само двамата и се криехме в гората. Мечо е отличен слушател. Не се прозява, не прекъсва, нито си тръгва. Никога не възразява, никога не върти игрички, не лъже. Отивам, където и ти отиваш, това е прекрасното на Мечо.

Мечо е доказателство, че истинската любов не е задължително да е сложна, нито да е взаимна.

Ивън, в случай че четеш това: сменям те за плющено мече.

Не че двамата с теб сме били двойка.

Никога не съм била от онези момичета, които по цял ден лелеят мечти за сватбата си и как щели да срещнат идеалния мъж, да отгледат три цяло и две десети деца в предградията. Когато си мислех за бъдещето, то се развиваше в голям град, имаше кариера или пък живот в къща някъде с много зеленина, например Върмонт, писане на книги, дълги разходки и куче, което щях да нарека Перикъл или с някое друго рядко гръцко име, за да знаят хората колко съм образована и начетена. Или пък може би щях да съм лекар и да лекувам болни деца в Африка. Щях да върша нещо значимо. Нещо, което си заслужава, и може би някой ден някой щеше да го забележи и да ме наградят с плакет, никаква друга награда или да нарекат улица на мое име. Съливан авеню. Магистрала „Касиопея“. Момчетата не участваха много в моите мечти.

В колежа щях да правя секс. Не пиянски секс, нито пък щях да си легна с първото момче, което е поискано да си легне с мен, само за да кажа: Ей, правих секс — така, както хората опитват екзотична храна: Ей, ядох пържен скакалец. Щях да го направя с някого, когото чувствам близък. Любовта не беше необходима, но взаимното уважение, любопитството и нежността щяха да са приятно допълнение. А и той щеше да е момче, което намирам привлекателно.

Твърде много секс си е загуба за хора, които не са такива. Защо ти е да спиш с някого, който не те привлича. Но хората го правят. Или го правеха. Не, вероятно все още го правят.

Защо мисля за секс?

Добре, не съм честна. Това е лъжа. Мили Боже, Кас, ако не можеш да си откровена в собствения си дневник, къде можеш да си? Вместо да си кажеш истината, ти се шегуваш със себе си и правиш плахи препратки, сякаш някой ден, след милион години, някой ще прочете написаното и ти страшно ще се притесниш.

Сериозно.

Поне тази вечер, когато дойде, първо почука. Ивън поначало си имаше проблем с границите. Отваряше вратата, после влизаше на етапи — глава, рамене, торс, крака. Стоя минута на вратата: може ли? Веднага забелязах промяната — току-що избръснат, все още мокра коса, с изпрахи джинси и тениска с надпис „Охайо“. Не помня последния път — или наистина първия път, — когато видях Ивън да се възползва от правото си, дадено от Втората поправка^[1], да бъде невъоръжен.

Ивън Уокър имаше бицепси. Не е важно да бъдат споменати, защото бицепсите са мускули, които повечето хора имат. Помислих си, че съм го споменавала.

Някак се надявах да видя онова несигурно изражение — доста често го виждах в старото стопанство в дните, когато това си беше неговото всекидневно изражение. Вместо това ме погледна лице с намръщено чело, леко провисната уста, тъмен, изтормозен поглед на поет, който съзерцава празнотата. Той май и такъв си беше, не че е поет, ами че е съзерцател на празнотата.

Направих му място на леглото. Нямаше къде да седне другаде. Въпреки че никога не бяхме спали заедно, двамата се държахме като стари любовници, заети след раздялата с преговори относно подялбата на сребърните съдове и сувенирите от всичките общи пътувания.

След това усетих мириза на афтършейв „Ралф Лорън“.

Не знам защо й е било на Грейс да държи запас от козметични продукти за мъже. Може да са били на предишните собственици на къщата и тя да не си е направила труда да се отърве от тях. Може би е спала с жертвите си, преди да им откъсне главите, да им изтръгне сърцата и да ги изяде живи като паяка „Черна вдовица“.

Беше си порязал брадичката при бръсненето, имаше малко петънце от стипцата върху порязаното място, мъничък недостатък върху неземно красивото му лице. Това си беше облекчение. Безукорно красивите хора ме влудяват.

— Проверих как са децата — съобщи той, сякаш съм го молила да провери как са.

— И?

— Добре са. Спят.

— Кой е на пост?

Той се взира в мен две изпълнени с неудобство секунди. После сведе поглед към ръцете си. И аз погледнах натам. Така съвършено спретнат беше, когато се запознахме, че помислих, че съм попаднала на най-нарцистичната особа, останала на планетата. Кара ме да се чувствам повече човек, така ми беше казал за грижите към тялото си. По-късно, когато открих, че не е съвсем човек, реших, че съм разбрала какво е имал предвид. Дори по-късно — и под по-късно имам предвид сега — осъзнах, че чистотата не се свързва задължително с божествеността, но е адски трудно отделима от човешката природа.

— Всичко ще е наред — каза тихо той.

— Няма да е — троснах се аз. — Бен и Дъмбо ще умрат. Ти ще умреш.

— Няма да умра. — За Бен и Дъмбо нищо не каза.

— Как ще се измъкнеш от кораба-майка, щом активираш бомбите?

— Както съм влязъл.

— Последния път, когато ходи до едно от вашите гнезда, разбрах, че си си счупил няколко ребра и за малко не си умрял.

— Това е хоби — рече той с крива усмивка. — Почти предсмъртно.

Отместих поглед от ръцете му. Ръцете, които ме вдигаха, когато падах, прегръщаха ме, когато ми беше студено, хранеха ме, когато бях гладна, изкъпаха ме, когато бях покрита с мръсотия от гората и кръв. Ще унищожиш цяла цивилизация и за какво? Заради някакво си момиче. Човек би си помислил, че подобна саможертва ще ме накара да се почувствам малко по-специална. Но не беше така. Чувствах се странно. Все едно някой от нас е откачил здраво, но не съм аз.

Не виждах никакъв романтичен елемент в геноцида, може би просто не съм в състояние да прозра същината на любовта, след като никога не са ме обичали. Бих ли заличила цялото човечество заради Ивън? Надали.

Разбира се, имаше и други видове обич. Бих ли избила всички на света заради Сам? Труден е отговорът на този въпрос.

— Онези случаи, в които за малко не си загивал, си имал нещо като защита, нали? — попитах. — Технологията, която те е правела свръхчовек, която каза, че се е повредила на връщане към хотела. Този път няма да разполагаш с нея.

Той сви рамене. Ето го това несигурно изражение на лицето, което си мислех, че ми липсва. Сега, като го видях, осъзнах колко дълъг път сме извървели от къщата в стопанството и положих усилия да не го променя, като му ударя шамар.

— Онова, което ще направиш, всъщност не е заради мен. Нито... не е само заради мен, разбиращ, нали?

— Няма друг начин да бъде спряно, Каси — каза той. И отново се върна към образа си на изтерзан поет.

— Ами за подхода, за който спомена, преди последния път, в който за малко щеше да умреш? Помниш ли? Когато вадехме бомбата от гърлото на Меган, за да я взривим?

— Трудно е да го направиш без бомба — уточни той.

— Грейс няма ли някъде скрит запас из къщата?

Вместо експлозиви е държала завиден запас от мъжки афтършейв. Постапокалиптични приоритети.

— Задачата на Грейс не беше да взривява. Трябваше да убива хора.

— И да спи с тях — казах го неволно, но аз казвам неволно около осемдесет процента от онова, което говоря.

А и всъщност на кого му пука дали са спали заедно? Глупаво е да се тревожи човек по този въпрос, след като съдбата на планетата е поставена на карта. Тривиално е. Маловажно. Ръцете, които ме прегръщаха, са прегръщали Грейс. Тялото, което топлеше моето, е топлело нейното. Устните, които докосваха моите, са докосвали нейните. Няма значение, все едно ми е, Грейс е мъртва. Задърпах чаршафите, искаше ми се да не го бях казвала.

— Грейс е излъгала. Никога не сме...

— Не ми пука, Ивън — казах му. — Не е важно. Както и да е, Грейс беше машина за убийство на хора с фантастично добра външност. Кой би устоял?

Постави ръка върху моята, за да ме успокои и да престана да дърпам с пръсти чаршафа.

— Ако бяхме, щях да ти кажа.

Какъв лъжец. Мога да напълня Големия каньон с всички неща, които отказваше да ми каже. Издърпах ръката си и погледнах в онези негови шоколадови очи като фонданови фонтанчета.

— Ти си лъжец — обявих.

За моя изненада той се съгласи с кимване.

— Такъв съм. Но за това не лъжа.

Такъв съм.

— И за какво си излъгал?

Той поклати глава. Глупаво човешко момиче!

— За това кой съм в действителност.

— И кой по-точно си в действителност? Каза ми какво си, но не ми каза кой си. Кой си Ивън Уокър? Откъде идваш? Как си изглеждал, преди да изглеждаш като нищо? Каква е била планетата ти? Приличаше ли на нашата? Там имаше ли растения, дървета, скали, живеехте ли в градове, как се забавлявахте, знаехте ли какво е музика? Музиката е универсална като математиката. Можеш ли да ми изпееш песен? Изпей ми извънземна песен, Ивън. Кажи ми какво означаваше да пораснеш. Ходехте ли на училище, или знанието просто е било внедрявано в мозъците ви? Какви бяха родителите ти? Имаха ли работа като човешките родители? Братя и сестри? Спортове. Започни отнякъде?

— Имахме спортове — каза със слаба отстъпчива усмивка.

— Не обичам спортовете. Започни с музиката.

— Имахме и музика.

— Слушам — скръстих ръце на гърдите си и зачаках.

Отвори уста. Затвори уста. Не знаех дали искаше да се разсмее, или да се разплаче.

— Не е толкова просто, Каси.

— Не очаквам да се представиш като на концерт. И аз не мога нищо да запея, но това изобщо не ме е спирало да си тананикам от време на време нещо на Бионсе.

— Кого?

— Я стига. Трябва да знаеш коя е.

Поклати глава. Може пък да не е израсъл в семайно стопанство, ами под скала. После си помислих, че е малко странно свръхсъщество на десет хиляди години да бъде в течение на поп културата. И все пак нали говорехме за Бионсе!

По-странен е, отколкото си мислех.

— Всичко е различно. Структурно, имам предвид. — Той посочи към устата си, изплези език. — Не мога дори собственото си име да произнеса. — За миг емоцията му беше толкова силна, че почти загаси лампата.

— Тогава изтананикай без думи нещо. Изsvири с уста. Можеш ли да свириш, или нямаш устни?

— Тези неща вече нямат значение, Каси.

— Грешиш. Имат голямо значение. Ти си твоето минало, Ивън.

Очите му се изпълниха със сълзи. Сякаш шоколадът се беше разтопил.

— Боже, Каси, надявам се да не съм това.

Вдигна чистите си измити ръце с подрязаните и изпилени нокти към мен. Ръцете, които бяха държали пушка и убивали невинни хора, преди за малко да убие и мен.

— Ако ние сме нашето минало...

Трябваше да кажа, че всички имаме постъпки, с които не се гордеем, но това беше твърде вятърничаво. Дори за мен.

По дяволите, Каси. Защо го принуждаваш да мисли за това? Толкова обсебена бях от миналото, което не познавах, че забравях миналото, което си спомнях — за да спаси онези, които беше дошъл да унищожи, Ивън Уокър, Заглушителят, планираше да заличи цяла една цивилизация — своята цивилизация — завинаги.

Не, Бен Периш — помислих си аз. — Не е заради някакво момиче. Заради миналото, от което не можеше да избяга, го правеше. Заради седемте милиарда. И заради малката ти сестричка.

Преди да осъзная какво се случва или дори как се случва, аз го прегръщах с ръцете, които никога не го бяха утешавали, никога не го бяха вдигали, никога не го бяха откривали, когато се е губел. Аз само вземах, винаги получавах, от момента, в който ме е издърпал от онази пряспа, аз бях негова отговорност, негова мисия, кръст. Болката на

Каси, страхът на Каси, гневът на Каси, отчаянието на Каси. Това бяха пироните, които го разпъваха.

Погалих влажната му коса. Потрих извития му гръб. Притиснах гладкото му, приятно ухаещо лице до врата си и усетих топлината на сълзите му върху кожата си. Ивън прошепна нещо, което приличаше на Еднодневка.

Безсърдечна кучка по-точно.

— Съжалявам, Ивън — прошепнах. — Много съжалявам.

Сведох глава, той вдигна своята. Целунах го по влажната страна на лицето. Твоята болка, твоя страх, твоя гняв, твоето отчаяние. Дай ми ги, Ивън. Известно време ще ги нося аз.

Протегна ръка и прокара пръсти по устните ми, влажни от неговите сълзи.

— Последният човек на Земята — промърмори той. — Помниш ли кога го написа?

Кимнах.

— Глупост.

Поклати глава.

— Мисля, че тези думи ми подействаха. Когато ги прочетох. „Последният човек на Земята“, защото и за така се чувствах.

С ръце следвах и описвах формата на тялото под старата тениска. Идеално беше за описание на формата. Хубав израз описание на формата. Става за много неща.

— Няма да се върнеш — казах аз, защото той не можеше да го каже.

С пръсти решеше косата ми. Потреперих. Не го прави, кучи сине. Не ме гали така, сякаш ме галиш за последен път. Не ме гледай така, сякаш ме виждаш за последен път. Затворих очи. Устните ни се докоснаха.

Последният човек на Земята. Със затворени очи я видях как върви по постлана с дърво пътека във Върмонт, място, на което никога не е била и няма да отиде, листата, които покриваха следите й, пееха арии от яркочервено и златно. Имаше и голямо куче на име Перикъл, което тичаше пред нея с онзи важен, кучешки маниер, а тя имаше всичко, което си беше пожелала, това момиче — не, тази жена — нищо не беше останало забравено, нищо не беше останало ненаправено. Пропътувала беше света и беше написала книгите, имала беше

любовници и беше разбивала сърца. Не беше оставила животът ѝ просто да ѝ се случи. Беше удряла и бъхтила, беше си извоювала живота от него. Беше описала формата му.

Усещах горещия му дъх до ухoto си. Ръцете ми се впиха в гърба му, забих нокти в кожата му, гладната лъвица с нейната хватка. Съпротивата е безполезна, Уокър. Никога няма да извървя пътеката в златистата гора, никога няма да имам куче на име Перикъл, нито ще пропътувам света. Няма да има признание за добре изживения живот, нито улици, наречени на моето име, нищо значимо няма да направя за света, в който някога съм живяла. Животът ми е каталог с неизвършени дела и такива, които никога няма да бъдат извършени. Другите ми откраднаха всички мои неосъществени спомени, но няма да им позволя да откраднат и този.

Ръцете ми шареха по тялото му, неизследвана страна, която занапред ще наричам Земята на Ивън. Хълмове и долини, пустинни равнини и горски долчинки, пейзаж, осеня с белезите на битката, кръстосан от погрешни линии и неочеквани гледки. А аз съм Каси Завоевателката — колкото повече територия завладявам, толкова повече искам.

Гърдите му се повдигнаха, подземно земетресение, което се надигаше към земята като цунами. Очите му бяха широки, влажни и изпълнени с нещо, което много приличаше на страх.

— Каси...

— Млъкни. — С уста изследвах долината под неговите надигащи се и снишаващи се гърди.

Пръстите му се вплетоха в косата ми.

— Не бива.

За малко да се разсмея. Виж, списъкът с неща, които „Не бива“, Ивън, страшно е дълъг. Оставил следи от зъбите си по корема му. Земята под езика ми потрепери от изненада, от ефекта след изненадата.

Не бива. Не, сигурно не бива. Някои копнежи никога не биват утолени. Някои открития покриват със забрава издирването.

— Не е моментът... — гласът му секна.

Облегнах главата си на една страна върху корема му и махнах косата от очите си.

— Кога е моментът, Ивън?

Улови ръцете ми и ме накара да застана неподвижна.

— Каза, че ме обичаш — прошепнах. Проклет да си, Ивън Уокър, защо изобщо каза подобно нелепо, наудничаво, малоумно нещо?

Никой никога не казва колко близо е гневът до страстта на тялото. Имам предвид, че мястото между молекулите е много малко.

— Ти си лъжец. Ти си от най-лошия тип лъжци, от онези, които лъжат себе си. Ти не обичаш мен. Ти обичаш една представа.

Отклони поглед. И така разбрах, че съм уцелила.

— Каква представа? — попита той.

— Лъжец, знаеш каква представа. — Станах. Свалих ризата си. Погледнах надолу към него, предизвиквах го и той да ме погледне. Погледни ме, Ивън. Погледни ме. Не последния човек на Земята, не заместителя на всички ония, които си избил на магистралата. Не съм еднодневка, аз съм Каси, обикновено момиче от обикновено място, което беше достатъчно тъпо или достатъчно нещастно, че да живее достатъчно дълго, за да го откриеш. Не съм твоя отговорност, не съм ти мисия, не съм ти кръст.

Не съм човечеството.

Ивън обърна лице към стената, поставил ръце зад главата си, сякаш се предава. Добре, стигнах дотук. Свалих джинсите и ги изритах. Не помнех кога за последно съм била толкова ядосана — или толкова тъжна — или толкова... Исках да го ударя, да го помилвам, да го изритам, да го прегърна. Исках да умре. Исках аз да умра. Изобщо не бях притеснена, изобщо. И не защото и преди ме беше виждал гола, защото ме беше виждал.

Онзи път не съм имала избор. Била съм в безсъзнание, на косъм от смъртта. Сега бях будна и много жива.

Искаше ми се да има сто лампи, които да ме осветят. Исках прожектор, насочен към мен, и увеличителна лупа, за да може той да изследва всеки несъвършен съвършено човешки сантиметър от мен.

— Не е въпросът в момента, Ивън — напомних му аз, — ами в това какво правиш с него.

[1] Според приетата през 1789 година Втора поправка на конституцията на САЩ, американските граждани имат право да носят оръжие. В случая Каси иронизира. — Б.пр. ↑

23

КАТАЛИЗATORA

На десет хиляди и петстотин метра височина е трудно да се каже кое изглежда по-малко: Земята отдолу или човекът горе, свел поглед надолу.

Обърната на север, на няколко километра от пещерите, Констанс разкопча колана си и взе парашута си от мястото му над главите ни. Последна проверка преди скока. Щяха да ни пуснат от тази височина, за да бъде намалена вероятността да ни забележат от земята. Нарича се ГВНО спускане, тоест Голяма височина — Ниско отваряне. Страшно рисковано, но не по-рисковано от скок от височина хиляда и петстотин метра без никакъв парашут.

Констанс май знаеше за моя скок от обречения хеликоптер, защото подметна:

— Ще е много по-лесно от последния път, нали?

Казах ѝ да си го начука и тя ми се ухили. Радвам се. Не искам да откривам никаква симпатична или приятна страна у нея. Подобни неща могат да направят трудно премахването ѝ.

Добре де, да го направят по-трудно. Не съм се отказала да я убия.

— Тридесет секунди! — изписка гласът на пилота в ушите ни. Констанс провери моя парашут. Аз проверих нейния. Метнахме каските на седалките, когато задният люк се отвори. Пълзнахме облечените си в ръкавици пръсти по опорния кабел, запристипвахме към зейналата паст, леденият вятър ни удари в лицето като юмрук. Стомахът ми се присви, когато C-160 се наклони на една страна от турбуленцията. Почти през целия полет се борех с пристъпите на гадене. Най-добре беше сега да го направя, отколкото при падането. Ако преценях добре мястото, на което да застана, всичко, което излезеше от устата ми, щеше да се приземи направо върху лицето на Констанс.

Чудех се защо хъбът не потиска гаденето, странно, но се чувствах така, сякаш доверен приятел ме е предал.

Последвах Констанс в черната пропаст на безлунната нощ. Щяхме да отворим парашутите си едва когато развием пределна скорост. Виждах я ясно с подсиленото си зрение, петнадесет метра по-напред и надолу в мое ляво. Времето се забави, докато набирах скорост. Не бях сигурна дали усещането се дължеше на работата на хъба, или беше естествена реакция при падане със сто и деветдесет километра в час. Не чувах самолета. Светът беше вятър.

Шест хиляди метра. Четири хиляди и петстотин. Три хиляди. Различих магистрала, хълмисти полета, групички от дървета с голи клони. Колкото повече приближавах, толкова повече сякаш те хвърчаха към мен. Хиляда и петстотин метра. Хиляда и двеста. Минималната височина от земята за разгъване на парашута и за безопасно приземяване са двеста и петдесет метра, но това е като да си играеш с огъня.

Констанс отвори парашута си на двеста и шестдесет метра, а аз малко след нея и земята изрева към мен като летящ локомотив.

Присвих колене при удара и извих рамо към земята, претърколих се два пъти и спрях по гръб, увита във въжета. Констанс се появи, преди да успея да си поема и дъх, сряза въжетата и ме освободи с бойния си нож. Изправи ме на крака, вдигна палец нагоре и след това хукна през полето към два силоза, които се намираха до вездесъщия червен хамбар, каменната купчина по-нататък беше бялата къща в стопанството.

Бяла къща, червен хамбар, тесен селски път — можехме да паднем и в по-представителен участък на Америка. Името на махалата, в която се намираха пещерите? Уест Либърти.

Настигнах Констанс в основата на силоза, където тя усърдно сваляше екипировката от скачането с парашут. Под нея носеше джинси с висока талия и пуловер с качулка. Друго оръжие, освен ножа нямаше, а самият нож прибра в ножница, привързана към крака ѝ.

— Съвсем малко по на юг и запад от нашата позиция — каза, възвръщайки равномерното си дишане. Входът към пещерите. — Изпреварваме ги с около два часа. — Зомби и онзи, който е бил достатъчно луд, за да тръгне с него да търсят мен и Малката. Вероятно Кекса. Стомахът ми се сви при мисълта как ще кажа на Зомби за Малката. — Стой тук и чакай сигнала ми.

Поклатих глава.

— Идвам с теб.

На лицето ѝ проблесна проклетата ѝ глупава усмивка.

— Скъпа, не искаш да дойдеш.

— И защо?

— Измислената ни история няма да мине, ако няма кой да я опровергае.

Менгемето около стомаха ми се стегна с още един оборот. Оцелели. Констанс възнамеряваше да убие всеки, когото открие в пещерите, вероятно ставаше дума за много хора. Десетки, може би стотици. Тежка работа се очертаваше за нея. Оцелелите най-вероятно щяха да са въоръжени и недоверчиви към непознати — надали има някой, който да не си е дал сметка за Четвъртата вълна на този етап от играта. А това означаваше, че може в крайна сметка да не се наложи да убивам Констанс. Може пък друг да я убие вместо мен.

Приятна мисъл. Доста невероятна, но приятна. Следващата ми мисъл изобщо не беше приятна, затова изброрих първото, което ми дойде наум.

— Не е необходимо да отиваме в пещерите. Можем да пресрещнем Дъмби, преди да стигне до тях.

Констанс поклати глава.

— Заповедите са други.

— Заповедите са да се срещнем със Зомби — заспорих аз.

Нямаше да пропусна възможността. Пропуснех ли я, щяха да загинат невинни. Не съм напълно срещу избиването на хора — възнамерявах да убия нея и Ивън Уокър, — но убийството на невинни можеше да бъде избегнато.

— Знам, че те притеснява, Марика — мило рече тя. — Затова отивам сама.

— Поемаш глупав риск.

— Стигна до извод, без предварително да проучиш всички факти — нахока ме тя.

От самото начало това беше проблем, от началото на човешката история.

Ръката ми се спусна към кобура на оръжието под мишницата ми. Тя не пропусна жеста. Усмихна ми се в отговор и усмивката ѝ озари нощта.

— Нали знаеш какво ще стане, ако го направиш — внимателно подпита тя като мила леля, грижовна по-голяма сестра. — Твоите приятели — онези, за които се върна — колко струват, на колко други съдби се равнява техният живот? Сто ли трябва да умрат, за да живеят те, хиляда, десет хиляди или десет милиона... Кога ще кажеш стига?

Доводът ми беше известен. Вош го използваше. Техен беше. Какво са седем милиарда съдби, когато на карта е заложено самото съществуване? Гърлото ми гореше. Усещах в устата си стомашна киселина.

— Такъв избор не съществува — отговорих. Последен опит, молба: — Не трябва да убиваш никого, за да стигнеш до Уокър.

Тя сви рамене. Очевидно не постигах напредък.

— Не го ли направя, нито една от нас няма да доживее достатъчно дълго, за да има тази възможност. — Повдигна брадичка и леко извърна лице. — Удари ме! — Потупа по дясната страна на лицето си. — Тук.

Защо не? Ударът я накара да се олюле на петите си. Нетърпеливо разтърси глава, после обърна другата си страна.

— Хайде пак. Този път по-силно, Марика. Силно.

Ударих я по-силно. Достатъчно силно, че да й счуя кост. Лявото ѝ око веднага започна да се подува. Не усети болка от удара. Нито пък аз.

— Благодаря — ведро рече тя.

— Няма проблем. Ако има още нещо, което да ударя, само ми кажи.

Засмя се тихо. Ако не я познавах добре, бих се заклела, че ѝ допадам, че ме намира очарователна. След това Констанс тръгна с толкова бърза крачка, че само човек с подобрено виждане като мен можеше да я следва, пое напряко през полето към пътя, който водеше към пещерите, после прекоси гората в северозападна посока.

Щом изчезна от погледа ми, рухнах на земята, треперех, виеше ми се свят, стомахът ми се бунтуваше. Започнах да се чудя дали Дванайсетата система не създаваше някакъв проблем. Чувствах се окаяно.

Облегнах се на студения метал на силоза и затворих очи. Мракът под клепачите ми се завъртя около невидим център, точката отпреди вселената да се роди. Малката беше там, откъсваше се от мен,

изстрелът от оръжието на Бръснача отекна в лишеното от време-пространство. Тя се беше откъснала от мен, но винаги щеше да си остане моя.

И Бръснача беше там, в абсолютния център на абсолютното нищо, кръвта по оръжието му беше все още прясна от раната, която сам си беше причинил, VQP и знаеше цената за това, че ще жертва Малката, и това е неговият собствен живот. Сигурна бях, че до нощта, която прекарахме заедно, той вече е бил решен да я убие — защото само нейното убийство можеше да ме освободи.

Да ме освободи за какво, Бръснач? Да издържа, за да победя в какво?

С все още затворени очи, издърпах бойния си нож от кальфа, пристегнат към прасеца. Представях си Бръснача как стои на прага на склада, златната светлина от огъня отвън, която къпе излинелите му черти, очите му, изгубени в мрака, докато той навива ръкава си нагоре. После как стои с нож в ръка. Ножът в моята ръка сега. Вероятно е трепнал, когато върхът е пробил кожата. Аз не трепвам.

Нищо не чувствах. Бях безчувствена, отговорът, в крайна сметка, на загадката на Вош, на неговото защо? Можех да усетя мириза на кръвта на Бръснача. Не можех да усетя мириза на своята, защото на повърхността на раната не се появи нищо — хиляди микроскопични микророботи прекъснаха кръвоточението.

V: Как побеждаваш непобедимото?

Q: Кой може да победи, когато никой не е в състояние да издържи?

P: Кое устоява, когато всяка надежда си е отишла?

Извън единствената точка необичайно един глас извика:

— Скъпо мое дете, защо плачеш?

Отворих очи.

Свещеник.

Или поне беше облечен като такъв.

Черни панталони. Черна риза. Бяла якичка, пожълтяла от пот, изцапана с ръждиви петна. Стои почти до мен, дребен тип с оплещиваща тема и топчесто, бебешко лице. Видя мокрия от кръв нож в ръката ми и веднага вдигна ръцете си.

— Не съм въоръжен — гласът му бе писклив, детински, както и чертите му.

Хвърлих ножа и извадих оръжието под мишницата си.

— Ръцете на тила! На колене!

Веднага ми се подчини. Погледнах към пътя. Какво е станало с Констанс?

— Не исках да те стряскам — говореше дребничкият. — Но от месеци не съм виждал жив човек. От военните си, нали?

— Млъквай. Не говори.

— Разбира се! Аз... съжалявам.

Устата му се затвори. Страните на лицето му побледняха от страх, а може би от объркване. Застанах зад него. Той не помръдна, макар да прокарах свободната си ръка по торса му.

— Откъде си? — попитах аз.

— Пенсильвания...

— Не. Откъде идваш сега?

— Живея в пещерите.

— С кого?

— Никого! Казах ти, не съм виждал никого от месеци. От ноември...

Твърд метален предмет в десния му джоб. Извадих го. Разпятие. Видяло и по-добри времена. Евтината позлата се лющеше, лицето на Христос бе изтъркано до плешива буза. Сетих се за войника с разпятието на Съливан как се криел страхливо зад хладилниците с бира.

— Моля те — проплака той. — Не ми го вземай.

Метнах разпятието във високата изсъхнала трева между силозите и хамбара. Къде, по дяволите, е Констанс? Как този малодушен човечец се е промъкнал покрай нея? И по-важното е как аз оставих този малодушен човечец да се промъкне до мен?

— Къде ти е палтото? — попитах го аз.

— Какво палто?

Застанах пред него и вдигнах оръжието към челото му.

— Мразовито е. Не ти ли е студено?

— О. О! — разсмя се той през хълцане от нерви. Зъбите отиваха на цялата му физика: дребни и отдавна немити. — Съвсем забравих да го взема. Така се развълнувах, когато чух самолета, помислих, че най-накрая помощта е дошла. — Усмивката му помръкна. — Ти си дошла, за да ме спасиш, нали?

Пръстът ми трепна на спусъка. Понякога си на погрешното място в погрешното време и онова, което се случва в този момент, не е ничия вина, казах на Съливан, след като чух историята за войника.

— На колко години си, ако ми позволиш да попитам? — рече той. — Твърде млада изглеждаш, за да си в армията.

— Не съм в армията — отговорих. И наистина не бях.

Аз съм следващата стъпка в човешката еволюция.

Отговорих честно:

— Аз съм Заглушител.

Хвърли се към мен, взрив от бледорозово и черно. Проблясване на зъбките, оръжието излетя от ръката ми. Ударът счупи китката ми. Ударът, нанесен със скорост по-голяма, отколкото подобреното ми зрение би могло да проследи, ме хвърли на два метра назад към силоза. Металът изскърца, уви се около тялото ми като тако. Сега вече разбрах думите на Констанс: Направи заключение, без да знаеш всички факти.

Тя не отиваше в пещерите, за да неутрализира оцелели. Отиваше, за да заглуши Заглушител.

Благодаря, Кони. Да беше ми казала.

Фактът, че не умрях от удара, ми спаси живота. Фалшивият свещеник спря, наклони глава по странен начин като птица. Би трябвало да съм мъртва или поне в безсъзнание. Как така все още се държах на краката си?

— Боже! Това е... любопитно.

В продължение на няколко секунди нито един от двама ни не помръдна. Отхвърлих играта му. Увъртай, Катализатор. Изчакай Констанс да се върне.

Ако Констанс се върнеше.

Констанс можеше да е мъртва.

— Не съм една от вас — измъкнах се от металната ниша аз. — Виш ми даде Дванайсетата система.

Озадаченото му изражение не се промени, но раменете му се напрегнаха. Това беше единственото смислено обяснение, макар да звучеше абсурдно.

— По-любопитно и по-любопитно! — измърмори той. — Защо ще му е на командира да подобрява човек?

Време за лъжи. Врагът ме научи, че и най-великото нещо може да се постигне с мънички лъжи.

— Предаде ви. Даде Дванайсетата система на всички нас.

Свещеникът поклати глава и се усмихна. Знаеше, че говоря безсмислици.

— И сега идваме за всички вас — продължих. — Преди капсулите да ви върнат на кораба.

Пушката ми лежеше на земята на около метър от крака му. Не знаех къде отиде пистолетът ми. Ножът бе много близо, лежеше между него и мен. Очакваше да се опитам да взема ножа.

Добре, явно лъжата не вършеше работа. Щях да опитам с истината, но надеждите ми не бяха големи.

— Вероятно само се хабя, но трябва да знаеш, че ти си човек също като мен. Използвали са те, точно както са използвали всички останали. Всичко, което си мислиш, че знаеш, за това кой си, всичко, което си спомняш, е лъжа. Всичко.

Кимна, усмихна ми се така, както човек се усмихва на луд. Твой ред е, Констанс. Изскачай от мрака и забий нож в гърба му. Само че Констанс пропусна да излезе на сцената.

— Страшно съм озадачен — каза той. — Какво да те правя?

— Знам ли — отговорих честно. — Сигурна съм само, че с този нож ще те разпоря като свиня и ще ти източа кръвта.

Не погледнах към ножа. Знаех, че ако погледна, нямам никакъв шанс — веднага щеше да прозре уловката. Ако не погледнеш ножа, той щеше да е принуден да погледне към него. За секунда сведе поглед, но секундата ми беше повече от предостатъчно.

Обкованият ми с желязо връх на ботуша го уцели по брадичката и телцето му хвръкна на три метра. Падна с тежко тупване. Преди да успее да се надигне, ножът беше в ръката ми и летеше към гърлото му. Посрещна го и го отби във въздуха, улови го при падането му с толкова зловещо в своята грациозност движение, че неволно се възхитих.

Хвърлих се към пушката. Той ме удари, преди да стигна до нея. Юмрукът му попадна в слепоочието ми и паднах. Ударих си устата в земята, горната ми устна се цепна. Идва важната част. Сега вече щеше да ми пререже гърлото. Ще вдигне пушката и ще ми пръсне мозъка. Аз съм страхливка, аматьорка, новачка, която все още се приспособява към подобрението, с което той живее, откакто е навършил тринадесет.

Сграбчи ме за косата и я изви, обърна ме по гръб. От устата ми течеше кръв. Повдигна ми се. Надвеси се над мен с всичките си метър и петдесет, с нож в едната ръка и пушка в другата.

— Коя си ти?

Изплюх кръвта от устата си.

— Казвам се Катализатора.

— Откъде си?

— Ами родена съм в Сан Франсиско...

Изрита ме в ребрата. Не с всичка сила. С всяка сила щеше да пробие белия ми дроб или да ми пръсне далака. Не искаше да ме убива. Не беше ударил часът.

— Защо си тук?

Погледнах го в очите и отговорих:

— За да те убия.

Хвърли пушката настрани. Оръжието прелетя стотина метра, описа дъга над пътя и падна в полето от другата страна. Улови ме за гърлото и ме вдигна във въздуха. Краката ми не стъпваха по земята. Главата му се завъртя — любопитна врана, сова нащрек.

Нямаше как да се защитя от следващото му нападение. Съзнанието му се втурна към мен, дива жажда, която разкъса ума ми с такава сила, че вегетативната ми нервна система се срина. Потънах в абсолютен мрак. Нито слух, нито зрение, нито други сетива. Умът му гризеше моя, а онова, което аз почувствах в него, беше омраза, по-необятна от самата вселена, чист гняв, безкрайно отвращение и, колкото и странно да звучи, завист.

— Ax — въздъхна той. — Кого търсиш? Не онези, които се изгубили. Момиченцето тъжно и изпълнено със скръб момче. Те умряха, за да имаш ти възможност да живееш. Нали? Да. О, колко си самотна. Колко празна!

Гушкам Малката в стария хотел, мъча се да я стопля. Бръснача ме държи в недрата на базата, мъчи се да ме държи жива. Това е кръг, Зомби, свързан от страха.

— Има и други — измърмори свещеникът. — Хм. Знаеш ли? Откри ли го вече?

Смехът му секна. И знаех защо. Нямаше място за догадки — Ние бяхме едно. Изровил бе Констанс и онази нейна глупава, блудкова усмивка на майче, което води сина си на футбол.

Метна ме настрана, както метна пушката — омразен, безполезен отпадък, създаден от человека. Системата подготви тялото ми за падане. Имаше предостатъчно време, докато летях във въздуха.

Стоварих се върху прогнилия парапет на верандата на бялата къща. Дървото се строши със силен тръсък, старите дъски рухнаха под

мен. Останах да лежа неподвижно. Светът се въртеше.

Ударите по тялото и нараняванията бяха тежки, но още по-лошо беше пребитото ми съзнание. Не можех да мисля. Накъсани, несвързани образи избухваха в ума ми, избледняваха и отново се появяваха. Усмивката на Зомби. Очите на Бръснача. Въсенето на Малката. После се появи лицето на Вош, издялано от камък, массивно като планина, и очите, които проникваха до всяко ъгълче, които виждаха всичко, познаваха ме.

Претърколих се на една страна. Стомахът ми се надигна. Повръщах на стъпалата на верандата, докато не остана нищо в стомаха ми, а после продължих да повръщам.

Трябва да станеш, Катализатор. Ако не станеш, Зомби е обречен.

Опитах се да стана. Паднах.

Опитах се да седна. Претърколих се.

Заглушителят свещеник ги беше усетил в мен — мислех, че са си отишли, мислех, че съм ги изгубила, но никога не губиш онези, които обичаш, защото любовта е постоянна, любовта устоява.

Нечии ръце ме повдигнаха: на Бръснача.

Нечии ръце ме задържаха: на Малката.

Нечия усмивка ми даде надежда: на Зомби.

Трябваше да му кажа, когато имах възможност, колко харесвам усмивката му.

Надигнах се.

Бръснача се надигна, Малката се задържа на крака, Зомби се усмихваше.

Знаеш ли какво правиш, когато не можеш да станеш и да вървиш, войнико? — питаше Вош. — Пълзиш.

26

ЗОМБИ

Северната част на Урбана, старата магистрала минаваше през поле със стопанства, оставените на угар полета от двете страни светеха сребристосиви на ярката звездна светлина, изгорелите черупки на къщите чернееха на светлината. Пещерите се намираха на четиринадесет километра и половина, ако враната лети североизточно, обаче аз не бях врана. Нямаше да следвам тази магистрала и да рискувам да се изгубя. Ако вървя, без да спирам, трябваше приори да стигна до целта.

Това щеше да е лесната част.

Убийци със свръхчовешки сили, които могат да изглеждат като всеки — например като мила, пееща химни възрастна гражданка. Дечица, които скитат близо до лагери и скривалища, с бомби, вмъкнати в гърлата им. Това надали насърчава проявите на гостоприемство към непознати.

Чакаха ме часови, скрити бункери, гнезда на снайперисти, може би и зла немска овчарка или един-два добермана, капани с опънати жици, капани, които се стоварват отгоре ти. Врагът взриви основното лепило, което ни съединяваше, превърна всеки външен в друг, чието присъствие трябва да се елиминира. Странно беше с наудничава странност — след пристигането на чуждия разум, ние си станахме чужди.

А това означаваше, че шансовете да ме застрелят, ако ме видят, са много високи. Клоняха към 99,9 процента.

Ами хубаво. Веднъж се живее, нали?

Поглеждах към малката карта, отпечатана на гърба на брошурата, толкова пъти, че се вряза в паметта ми като спомен. Междущатско шосе 68 на север до шосе 507. По шосе 507 на изток до шосе 245. След това оставаше по-малко от километър на север и бях там. Нищо работа, направо песен. От три до четири часа бързо ходене на празен stomах и без почивка за сън и по изгрев щях да съм там.

Щеше да ми трябва време да разузная. Нямах време. Щеше да ми трябва план за действие как да приближа враждебно настроен часовий. Нямах план. Щяха да са ми необходими определени думи, с които да ги убедя, че съм един от добрите. Не знаех кои ще са подходящите думи. Разполагах само със своята омайна личност и убийствена усмивка.

На кръстовището на 507 и 245 имаше огромна табела с грамадна, ръждива на цвят стрелка, сочеща на север: Пещерите на Охайо. Теренът се издигаше, пътят се извисяваше към звездите. Нагласих оптичния визор и огледах горите вляво за зелена светлина. Легнах по корем, от предпазливост да не би да има някой на височината, и пълзях през останалата част от пътя до върха. Павиран път се виеше през друга група дървета към няколко сгради, малки сиви петънца на сив фон. На четиридесет и пет метра имаше каменен маркер с бели, изписани един върху друг инициали на името на местността: ПО.

Тръгнах полека нататък, така както ме бяха обучили в лагера. Бавно пълзене, с лице към земята, в едната ръка пушката, другата — протегнатата напред. С тази скорост надали щях да стигна до пещерите преди двадесет и първия си рожден ден, но беше за предпочитане да стигна тогава, отколкото да не го доживея. На всеки няколко метра спирах, за да вдигна глава и да огледам терена. Дървета. Треви. Кълбо от скъсани електрически мрежи. Боклук. Мъничка обувка за тенис, обърната настрана.

След още стотина метра — и сто години по-късно — протегнатите ми пръсти напипаха метал. Не вдигнах глава, примъкнах го пред лицето си.

Разпятие.

По гърба ми пробягаха ледени тръпки. Нямах време да мисля, разказа ми Съливан. Видях да проблясва метал. Помислих, че е оръжие. Затова го убих. Заради разпятие го убих.

Прииска ми се изобщо да не ми беше разказвала. Така щях да реша, че намереното на земята разпятие е добър знак. Може би щях да си го сложа на врата за късмет. Вместо това се почувствах, сякаш огромна черна котка пресече пътя ми. Оставил Исус да лежи на земята.

Хшът, хшът, замирах. Оглеждах. Хшът, хшът, замирах. Оглеждах. Вече виждах сгради, магазинче за сувенири и туристически център, останките на каменен кладенец. Иззад сградите, вплетено сред

зелените проблясъци на дърветата и с размера на палец, яркозелено кълбо вървеше право към мен.

Замръзнах. Съвсем отворен бях. Нямаше къде да се прикрие. Петното ставаше все по-голямо, вече стигаше до туристическия център. Повдигнах се на лакти и го видях през мерника на М16. Толкова беше дребничък, че първоначално го взех за дете.

Черни панталони, черна риза и яка, която в по-добрите си дни е била бяла.

Май попаднах на собственика на разпятието.

Вероятно трябваше да го застрелям, преди да ме е видял.

Ама глупост. Що за тъпа идея. Застреляй го и целият лагер ще се юрне по петите ти. Стреляй само ако стрелят по теб. Тук си, за да спасяваш хора, забрави ли?

Мъжът в черно със зелена топчеста глава изчезна зад ъгъла на сградата. Започнах да броя секундите. Когато стигнах 120 и той не се беше появили, пропълзях до най-близкото дърво, където натрих суха трева и пръст по лицето си и се опитах да овладея дишането и мислите си, в този ред. По-добре се справих с дишането.

Вече разбирах защо Вош пренебрегна Катализатора и направи мен сержант на отряда. Тя несъмнено беше по-мъдрият избор — по-умна от мен, по-добър стрелец, по-изострени инстинкти. Но вместо това аз получих мястото, защото имах нещо, което тя нямаше — сляпа лоялност към каузата и непоколебима вяра в нейната първостепенна важност. Добре де, всъщност това са две качества. Както и да е. Мисълта ми е, че всеки път вярата смазва умните. Инстинктите побеждаваха разума. Поне важеше, ако човек иска армия от заблудени, самоубийствено настроени палячовци, изпълнени с желание да жертвват живота си, за да не се налага врагът да ги очиства.

Не можех да се крия вечно на това място. А и не бях оставил Дъмбо, за да може той да умре, докато аз си крия задника и чакам някоя идея да споходи кроманьонския мозък, с който съм бил благословен.

Всъщност онова, което ми трябваше, бе заложник.

Естествено, идеята ме осени пет минути, след като идеалният кандидат се скри.

Надзърнах иззад дървото към туристическия център. Нищо. Профучах до най-близкото дърво, спрях на земята, надзърнах. Нищо.

Две дървета по-нататък и около четиридесет и пет метра по-близо, все още не го виждах. Вероятно е открил някое уединено място да се изпикае. Или вече беше долу, на сигурно и топло, и разказваше на Катализатора, че горе всичко е чисто, докато нежно люлее Малката, за да я приспи.

Фантазирам си за тези пещери, откакто Катализатора тръгна, само че свещеникът не беше включен, иначе двете с Малката бяха на топло, на сухо и добре нахранени през безкрайната проклета зима. Мислех какво ще кажа, когато най-накрая я видя. Тя какво ще ми каже. Как съвършено подходящата фраза може да я накара да се усмихне. Част от мен вярваше, че тази безкрайна война ще свърши в мига, в който изтръгна усмивка от това момиче.

Добре, реших да забравя за свещеника. В туристическия център би трябвало да има човек. Може би щях да се окажа с половин дузина заложници, но който моли, не може да избира. Трябваше веднага да се вмъкна в пещерите.

Огледах терена, набелязах пътя си, мислено преговорих нападението. Оставаше ми една зашеметяваща граната. На моя страна беше и елементът на изненадата.

Изненадата беше хубаво нещо. Имах пушката си и оръжието на Дъмбо. Вероятно не беше достатъчно. Щяха да имат повече оръжие, което означаваше, че ще умра. Което означаваше, че Дъмбо ще умре.

Към мен гледаше един прозорец. Разбих го с приклада на пушката, хвърлих гранатата и после изтичах зад сградата към предната врата. Шест секунди и край. Нямаше да разберат какво ги е сполетяло.

Такава ще бъде историята ми — в крайна сметка, — когато я разказвам на внуките си един ден: толкова съсредоточен бях да наблюдавам прозореца, че забравих да внимавам къде стъпвам.

Искаше ми се да имам друго обяснение за това как паднах в ямата, широка два метра, два пъти по-дълбока. Човек нямаше как да пропусне такава дупка, дори в тъмното, не само заради размерите ѝ, ами и заради онова, което имаше в нея.

Трупове.

Стотици трупове.

Трупове на възрастни, на деца, трупове със средни размери. Облечени трупове, полуоблечени трупове, голи. Трупове на нас скоро

умрели и на не чак толкова скоро. Цели трупове, части от трупове и части, които никога са били в труповете, но вече не бяха там.

Потънах до ханша в хълзгавата, воняща маса и краката ми не намираха дъното — продължавах да... потъвам. Нямаше за какво друго да се заловя, освен за труповете, които се пълзгаха под мен. Пресен труп се изправи пред мен — наистина пресен, жена на около тридесет, русата ѝ коса беше изплескана с пръст и кръв, две черни очи, на едната буза имаше подутина с размера на юмрука ми, кожата ѝ все още розовееше, устните ѝ бяха пухкави. Вероятно беше мъртва едва от няколко часа.

Извърнах се. По-добре беше да виждам гниещи лица, отколкото някое, което прилича на живо.

Потънал бях до раменете си и продължавах да се смъквам надолу. Щях да се задуша сред човешки останки. Да потъна в смърт. Метафората беше толкова нелепа, че за малко не избухнах в смях.

И тогава пръстите се увиха около врата ми.

А после нейните устни, които със сигурност не бяха студени като на труп, прошепнаха в ухото ми:

— Не издавай и звук, Бен. Прави се на мъртъв.

Бен ли? Опитах се да извърна глава. Невъзможно. Хватката ѝ беше твърде силна.

— Имаме право на един опит — прошепна гласът. — Затова не мърдай. Знае къде сме и идва.

На ръба на трапа се показва сянка, силуетът се очерта на звездната светлина отгоре, дребна фигура, наклонена на една страна глава, слушаше. Дори не се замислих — затаих дъх и се отпуснах, наблюдавах го през почти затворените си клепачи. В дясната си ръка държеше познат на вид предмет. Боен нож, стандартно оръжие, което всички новобранци получават.

Пръстите на жената се отпуснаха около гърлото ми. И тя се отпусна. Защо да й вярвам! На нея, на него?

Изминаха тридесет секунди, минута, почти две. Не мърдах. И тя не мърдаше. И той не мърдаше. Нямаше да мога да затаявам дъха си — или да отлагам решението — много дълго. Трябваше да поема дъх и да стрелям — в някого. Само че ръцете ми бяха преплетени сред мъртвите, а и бях изпуснал пушката си при падането. Дори не знаех къде е паднала.

Той обаче знаеше. Свещеникът, който беше разменил разпятието за нож.

— Виждам пушката ти, синко — заговори той. — Стани. Няма от какво да се страхуваш. Всички са мъртви, а аз съм напълно беззащитен. — Коленичи на ръба на гробницата и протегна празната си ръка. — Не се притеснявай, можеш да си вземеш пушката. Не обичам оръжиета. Никога не съм ги обичал.

Усмихващо се. И тогава жената, която не беше мъртва, го улови за китката. Свещеникът полетя към трапа при нас, оръжието на Дъмбо се оказа прицелено към слепоочието му, а гласът на жената казваше:

— Тогава това няма никак да ти хареса — и главата на свещеника избухна.

Не бях сигурен, но реших, че това е знакът, който ми казваше, че трябва да се измъкна светковично от дупката.

Изгубих си пушката. А някак жената, която не беше мъртва, се оказа, че държи моя пистолет. Нямах представа дали е спасила живота ми, или просто е започнала със свещеника и аз съм следващият.

В лагера не ни учеха как да бълскаме и да се вкопчваме, за да се измъкнем от масов гроб. Причината за това беше, че при обичайни обстоятелства, ако се озове човек потънал до шия сред мъртви хора, то тогава е почти сигурно, че и той е един от тях.

— Няма да те нараня — каза тя. Усмихна се широко, което със сигурност беше болезнено със счупена скула.

— Тогава пусни оръжието.

Веднага го пусна. Вдигна празните си ръце.

— Откъде знаеш името ми? — попитах. По-скоро извиках всъщност.

— Марика ми го каза.

— И коя, по дяволите, е Марика? — Взех си пистолета. Тя не направи опит да ме спре.

— Момичето, което стои зад теб.

Обърнах се бързо наляво, като не я изпуснах от периферното си зрение. Зад мен нямаше никого.

— Вижте, госпожо, днес наистина имам лош ден. Коя сте и кой беше онзи дребничкия, когото току-що убихте, и къде е Малката? Къде е Катализатора?

— Казах ти, Зомби — рече тя и се засмя кратко и треперливо. — Зад теб е.

Вдигнах оръжието на нивото на очите ѝ. Вече не бях нито изплашен, нито объркан. Само ми беше дошло до гуша. Не знаех дали е Заглушителят от пещерите и всъщност не ме беше грижа. Реших да убивам всеки непознат по пътя си, докато не открия някого, който не е.

Знаех кое какво е. Исусе Христе, разбира се, че знаех. Знаех го и преди да напусна убежището. Всичко е било напразно, напразно. Дъмбо щеше да умре напразно, защото Катализатора я нямаше. Лежеше някъде в тази мешавица от трупове, с черна като на гарван

коса, усмихнато нещо, заедно с Малката, и двете нищо, като седемте милиарда други несъществуващи вече, заети да се разпадат на случайни молекули от нищо. Щях да помогна. Щях да свърша своята част. Щях да убия всяко тъло, малоумно копеле, имало нещастието да пресече пътя ми.

Искаха безмозъчен, хладнокръвен убиец, който да вилнее из света. Искаха зомби. Сега щяха да го получат.

Прицелих се към глупавото, усмихнато, наранено лице и натиснах спусъка.

КАТАЛИЗATORA

Сигурно щях да съжалявам за решението си.

Да държа наблизо Констанс, беше като да пазя пепелянка в леглото на децата си. Да тръгнете да я ловите, означаваше да рискувате да нараните децата си повече от змията.

Затова за малко да оставя Зомби да го направи. Изкушаващо беше. Но милисекунда преди куршумът да бъде изстрелян от спусъка, стоварих дланта си върху лакътя му, отклоних изстрела. Оръжието му вече беше в ръката ми, когато изстрелът отекна.

Той се завъртя, ръката му се сви в юмрук, насочен към главата ми. Улових го.

Рамото на Зомби се изви от удара — сякаш беше ударил в тухлена стена — устата му зейна, а очите му станаха огромни от учудване и смайване, реакция, която беше такова клише, толкова предсказуема, че почти успя. Почти ме накара да се усмихна.

Почти.

— Катализатор? — рече той.

Кимнах.

— Сержант.

Коленете му се огънаха. Хвърли се към мен и притисна лице във врата ми, а над врата му виждах как Констанс се усмихва към нас. Не бях сигурна кой кого държеше вече.

Използвах Дванайсетата система, влязох в него. Там, където имаше болка, дадох облекчение. Там, където имаше страх, влях надежда. Там, където имаше гняв, внесох успокоение.

— Всичко е наред — казах му аз, гледах към Констанс. — Тя е с мен. Вече си в безопасност, Зомби. Всички сме в пълна безопасност.

Отдръпна се от ръцете ми. Очите му блуждаеха над огрените от звездна светлина ниви, пътя от другата страна, голите, вдигнати нагоре клони на дърветата. Двоумеше се дали да ме попита... Напрегнах се, зачаках въпроса. Жестоко ли беше да го накарам да го изрече на глас?

— Малката?

Поклатих глава.

Той кимна. Издиша дъха, който беше задържал. Да ме открие, беше нещо като чудо, а когато едно чудо се случи, очакваши и друго.

— Малката гадинка — промърмори той. Отмести поглед. Ниви, път, дървета. — Измъкнала ми се е, без да разбера, Катализатор. — Погледна ме напрегнато. — Как?

Казах първото, което ми хрумна.

— Един от тях — кимнах към ямата. Втора лъжа. — Цяла зима ги дебнем. — Трета. Все едно скачах от скала или бълсках Зомби от нея. С всяка лъжа той се отдалечаваше от мен, отдалечаването се увеличаваше, докато падахме.

— Малката... — Той се приближи до ямата и впери поглед сред масата от разлагащи се човешки останки. — Тя тук ли е?

Намеси се Констанс, не съм сигурна защо.

— Не. Направихме ѝ прилично погребение, Бен.

Зомби я изгледа вбесен.

— Коя. По дяволите. Си. Ти?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Аз съм Констанс. Констанс Пийрс. Съжалявам. Знам, че за пръв път се срещаме, но имам чувството, че те познавам. Всъщност Марика само за теб говори.

Той впери поглед в нея за секунда.

— Марика — повтори той.

— Това май съм аз — намесих се.

Вече се взираше в мен.

— Не си ми казвала, че името ти е Марика.

— Не си ме питал.

— Не съм...?

Засмя се тъжно и разтърси глава. След това, без нищо да каже, се спусна в ямата. Втурнах се към ръба, мислех, че е полуудял, откачил е, че смъртта на Малката е била краят, тънката сламка, която е пречупила гръбнака му. Защо му беше иначе да скача вътре? После го видях как грабва пушката си, премята я през рамо и изпълзява отново отгоре. Вкопчихме пръсти в китката един на друг и аз го издърпах.

— Къде са другите? — попита той.

— Какви други? — казах тази многозначителна дума.

— Оцелелите. В пещерите ли са?

Поклатих глава.

— Няма други оцелели, Зомби.

— Само двете с Марика сме — изчурулика Констанс. Защо ѝ беше да е така проклето ведра?

Зомби не ѝ обърна внимание.

— Дъмбо беше пристрелян — осведоми ме той. — Оставил го в Урбана. Да вървим.

Мина покрай мен и закрачи по пътя, без да поглежда назад. Констанс ме наблюдаваше.

— Боже! Сладък е, нали?

Казах ѝ да си го начука.

31

Вървях до него. Констанс ни следваше на няколко метра — човешко ухо не би могло да чуе какво си говорим, но Констанс не беше обикновен човек. Зомби вървеше с приведени рамене, издал глава напред, очите му се стрелкаха нагоре-надолу, наляво-надясно. Пътят се простираше пред нас, минаваше през хълмистата земеделска земя, която повече никога нямаше да бъде обработвана.

— Малката дойде по свой избор — казах. — Ти не си виновен, Зомби.

Рязко завъртя глава.

— Защо не се върна?

Поех дълбоко дъх. Пак беше време за лъжи.

— Прекалено рисковано.

— Нали. Ами да. Всичко се свежда до риска, така ли? — После добави: — Кекса е мъртъв.

— Невъзможно.

Видях на записа от наблюдението. Преброих хората в убежището. Щом Кекса е мъртъв, кой е другият човек?

— Невъзможно? Наистина ли? — попита той. — Как пък да ти хрумне такова нещо?

— Какво се случи?

Той махна с ръка към мен, сякаш гонеше комар.

— Имаше малко проблеми, след като си тръгна. Дълга история. Накратко: Уокър ни намери. Вош ни намери. Заглушител ни намери. После Кекса се гръмна. — Затвори очите си за миг и после рязко ги отвори. — Изкарахме остатъка от зимата в убежището на мъртвия Заглушител. Остават ни четири дни, затова с Бо решихме да тръгнем да те търсим. — Преглътна. — Защото аз реших.

— Четири дни до какво?

Той ме погледна, усмивката, пропълзяла по лицето му, предизвикваше страх.

— Края на света.

После ми разказа за случилото се в Урбана.

— Какво ще кажеш? — попита той. — Първият ми опит да убия на война и се случва да е някаква стара дама с котки.

— Само дето не е била някаква и не е била дама с котки.

— За пръв път видях толкова много котки.

— Дамите с котки не си ядат домашните любимци.

— Хранителен запас под ръка. Човек би си помислил, че след някое време котките ще вземат да схванат каква е работата.

Прозвуча като стария Зомби, онзи, когото бях оставила в пълния с плъхове хотел, облечен в нелеп жълт пулOVER с качулка, флиртуващ с мен. Гласът беше същият, но не и изльчването му — бе неспокоен, очите му издаваха безсънието, устата му сивееше, а ъгълчетата й бяха провиснали, страните на лицето му бяха покрити със засъхнала кръв. Погледна назад към Констанс, после сведе глава леко и сниши глас:

— И каква е нейната история?

— Типична — започнах. Ред на лъжа номер пет. — Избягала от чумата в Урбана, тръгнала на север към пещерите, след като семейството й загинало. По нейни сметки първият сняг заварил около двеста души в пещерите. После се появил свещеникът. Около Коледа — добавих прекрасна иронична подробност. Хубава история няма как да се получи без една-две от тях. — Отначало никой нищо не схванал. Една нощ някой изчезнал, добре, може да се е паникьосал и да е схванал пътя. Друг ден се събудили и осъзнали, че половината от хората ги няма. Знаеш как става после, Зомби. Параноя. Хората се разделили на групички, на съюзи. Първичен племенен отговор. Този човек е виновен. Онзи човек. Пръсти, насочени към всекиго, и по средата свещеникът, който въдворява мир.

Дърдорех. Добавях подробности, нюанси, тук вмъквах диалог, там преразказвах разговор. Учудих се колко лесно глупостите се лееха от устата ми. Лъжата е като убийството — след първото, всяко следващо е по-лесно.

— Накрая, неизбежно, свещеникът бил разкрит като Заглушител. Настанало клане. Докато оцелелите разберат, че не са му равни, вече било твърде късно. Констанс едва успяла да избяга, върната се в Урбана и като скитосвала от къща на къща, по чудо останала на територия между участъка, охраняван от старицата с котките, и участъка на свещеника — място, където и двамата рядко се вървали. И там се намерихме. Тя ме предупреди за пещерите и от тогава сме...

— Малката — сопна се той. Пукната пара не даваше за „Живота и приключенията на Констанс и Катализатора“. — Разкажи ми за Малката.

— Тя ме намери — заговорих, без да мисля. Истината. После минах отново на лъжи. Шестата ли беше? Или седмата? Изгубих им сметката. Тази лъжа трябваше да прехвърли бремето от неговите рамене на онези, на които се полагаше. — На юг от Урбана. Не знаех какво да правя. Не исках да рискувам да я връщам. Не исках да рискувам да я вземам с мен. После вече нямахме избор.

— Дамата с котките — въздъхна той.

Кимнах с облекчение.

— Също като Дъмбо, само че Малката не извади такъв късмет.

Разбиращ ли, Зомби, аз съм тази, която я е изгубила, а ти си този, който е отмъстил за нея. Не е точно о прощение, но е най-близкото, което мога да му предложа.

— Кажи ми, че е станало бързо.

— Бързо стана.

— Кажи ми, че не е страдала.

— Не страда.

Обърна глава и плю отстрани на пътя. В устата си усещаше лош вкус.

— Два дни, каза. Ще разузная и ще се върна след два дни.

— Не аз измислям правилата, Зомби. Шансовете...

— О, вземи си шансовете и си ги заври отзад. Трябваше да се върнеш. Мястото ти е с нас, Катализатор. Ние си имаме само теб и ти ни изостави.

— Не става така и ти го знаеш.

Спра рязко. Под покритата с мръсотия маска лицето му беше алено.

— Не бягаш от хората, които се нуждаят от теб. Биеш се за тях. Биеш се рамо до рамо с тях. Няма значение какво ти струва. Рискът няма значение. — Изплю думата. — Мислех, че си го разбрала. В Дейтън ми каза, че си го разбрала. Каза, че си експерт по това кое е важно, и предполагам, че си такава, стига важното да е да спасиш себе си, докато останалата част от света гори.

Не казах нищо, защото не говореше на мен. Аз бях огледало.

— Не биваше да тръгваш — продължи той. — Нуждаехме се от теб. Ако не беше тръгнала, Малката щеше все още да е жива. А ако се беше върнала, може би и Кекса щеше да е жив. Вместо това ти си решила да останеш с напълно непознати, ние да вървим по дяволите, а сега и кръвта на Дъмбо лежи на съвестта ти. — Завря пръст в лицето ми. — Ако умре, ти ще си виновна. Дъмбо дойде теб да търси.

— Ей, деца, всичко наред ли е? — Усмивката на Констанс беше изчезнала и лицето ѝ беше угрожено.

— Разбира се — отговори й Зомби. — Само си говорим къде ще излезем на вечеря. Добре ли е китайски ресторант, как мислиш?

— Ами наближава време за закуска — ведро отговори Констанс.
— Бих хапнала няколко палачинки.

Зомби ме погледна.

— Забавна е. Явно си изкарала супервесела зима.

Тревожната усмивка на Констанс се стопи. Долната ѝ устна затрепери. А после ревна и накрая се свлече на асфалта, опряла лакти на колене и заровила подутото си лице в ръце. Зомби се зачуди какво да прави.

Знаех какви ги вършеше тя — най-добрият чук, с който да счупиш веригите на недоверието, е вродената човешка съпричастност. Съжалението е убило повече хора от омразата.

Когато дойде последният ден на Зомби, той няма да бъде предаден от друг човек, ами от собственото си сърце.

Погледна към мен. Какво ѝ има на тази жена?

Свих рамене. Кой знае? Моето безразличие разпали неговото съжаление и той се предаде, приклекна до нея.

— Ей, виж, държах се като гадняр, съжалявам.

Констанс измърмори нещо като палачинки. Зомби внимателно докосна рамото ѝ.

— Ей, Кони... Кони ти казват, нали?

— Констанс.

— Констанс, добре. Имам приятел, Констанс. В много тежко състояние и трябва да се върна за него. Веднага. — Разтриваше рамото й. — Ама наистина веднага.

Стомахът ми се присви от гаденето. Извърнах глава. На хоризонта, на изток, светлееше розово сияние. Настьпваше поредният ден.

— Аз само... не знам... колко още може... да понесе човек...

Констанс проплакваше, вече на крака, облегнала се с цялото си тяло на Зомби, с ръка на рамото му — не съвсем младата и почтена госпожица в беда. Ако трябваше да дам бойно име на Констанс, щях да избера Пумата.

Зомби ме погледна: Помогни малко, а?

— Можеш да понесеш и още как — казах ѝ аз, стомахът ми все още се бунтуваше. Искаше ми се хъбът да овладее вътрешностите ми.

— А после ще понесеш още малко, после още малко и още мъничко малко.

Издърпах я от Зомби. Тя шумно се затътри и забърбори.

— Не бъди зла с мен, Марика — проплакваше тя. — Винаги си зла.

Свети Боже.

— Ела — рече Зомби, взе ръката ѝ. — Нека върви с мен. Ти трябва да ни пазиш гърба, Катализатор.

— Ама да — изпърха Констанс. — Пази ни гърбовете, Марика!

Светът се завъртя. Земята се надигна. С препъване се дръпнах от пътя, превих се и всичко, което беше в стомаха ми, се изстреля през устата ми.

Ръката на гърба ми: Зомби.

— Ей, Катализатор, какво, по дяволите, ти има?

— Добре съм — едва си поех дъх. — Сигурно е от не добре сгответния заек.

Още една лъжа, не точно необходима.

33

Средата на сутринта, Търговската част на Урбана, небето е безоблачно, температурата около седем градуса. Усещаше се как наближава. Пролетта.

Зомби и Констанс се втурнаха в кафенето, а аз покривах улицата. През вратата чух как Зомби извика изненадано, а после забърза към мен през покрития с хълзгави кафеени зърна под.

— Какво?

Подмина ме и хукна по улицата — надясно, после наляво, обратно. Дойде Констанс и каза:

— Май хлапето го няма.

По средата на улица „Майн“ Зомби изви глава и изкрешя името на Дъмбо. Сякаш беше шега, ехото му върна отговор.

Тръгнах към него.

— Май да крещиш не е най-добрата идея, Зомби.

Погледна ме с широко отворените си, неразбиращи очи. После се обърна и хукна по улицата, викаше непрекъснато: Дъмбо! Дъмбо! После: Дъмбо, тъпако, къде си? Върна се обратно след две пресечки, останал без дъх и разтреперан от паниката.

— Някой го е взел.

— Откъде знаеш? — попитах.

— Права си, не знам. Благодаря за проверката на действителността, Катализатор. Той най-вероятно е станал и е стигнал бегом до убежището, само че има един неудобен факт — прострелян беше в гърба.

Пренебрегнах сарказма му.

— Не ми се вярва някой да го е взел, Зомби.

Той се разсмя.

— Точно така. Забравих. Ти си човекът с отговорите. Хайде, напрежението ме убива. Какво се е случило с Дъмбо, Катализатор?

— Не знам — отговорих аз. — Но не мисля, че някой го е взел, защото не е останал никой, който да го направи. Твоята дама с котките е взела мерки.

Тръгнах по улицата. Няколко секунди ме наблюдава, после извика зад гърба ми:

— Накъде си тръгнала, по дяволите?

— Убежището, Зомби. Не каза ли, че е на юг по магистрала 68?

— Невероятно! — Като порой заваляха проклятията от устата му.

Не спрях. После извика: — Какво, по дяволите, ти е станало? Къде е Катализатора, която ми каза, че всеки е от значение?

— Зла — прошепна му Констанс. Чух я ясно. — Казах ти.

Не спрях.

След пет минути открих Дъмбо, свит в основата на една от барикадите, която препречваше от тротоар до тротоар улица „Майн“. Дотук беше стигнал — почти десет пресечки от мястото, където са го уцелили — изумително постижение. Коленичих до него и притиснах пръсти във врата му. Изсвирих пронизително. Зомби дойде със sprint, останал без дъх и на път да колабира. Така беше и с Констанс, само дето нейното изтощение беше представление.

— Как е стигнал до тук, по дяволите? — почуди се на глас Зомби. Огледа се диво.

— По единствения начин, по който е можел да стигне — отговорих. — С пълзене.

Зомби не попита защо Дъмбо се е влачил десет пресечки с адска болка и куршум в гърба. Не попита, защото знаеше отговора. Дъмбо не беше бягал от опасност, нито е търсил помощ: Дъмбо е търсил своя сержант.

Това дойде твърде много на Зомби. Той се спусна до барикадата, не можеше да си поеме дъх, давеше се, гледаше към небето. Изгубен, намерен, мъртъв, жив, цикълът се повтаряше. Нямаше измъкване, нямаше отдих. Зомби затвори очи и изчака дишането му да се успокои, сърцето му да се усмири. Малка почивка, преди да започне отново — следващата загуба, следващата смърт.

Винаги е било така, исках да му кажа. Понасяхме непоносимото. Устоявахме на сломяващото. Правехме каквото трябва да се направи, докато и за нас вече нямаше спасение.

Приклекнах до Дъмбо и вдигнах ризата му. Превръзката беше мокра. Марлите под нея бяха прогизнали. Ако не е кървял преди, сега вече кървеше. Притиснах ръка до пепелявата страна на лицето му. Кожата му беше студена, но аз навлязох по-навътре от кожата. Влязох в него. До мен Констанс ме наблюдаваше, знаеше какво правя.

— Твърде късно е? — прошепна тя.

Дъмбо ме почувства в себе си. Клепките му трепнаха, устните му се разделиха, започна да диша през отворената си уста. В обгърналия съзнанието му здрав един въпрос болезнено се нуждаеше от отговор. Отивам там, където и ти.

— Зомби — промърморих, — кажи му нещо.

Дъмбо имаше нужда от голямо количество кръв, което да му бъде прелято. Нямаше да се случи.

Но не беше пълзял десет пресечки в адски болки заради спасението. Не затова беше удържал.

— Кажи му, че е успял, Зомби. Кажи му, че те е намерил.

Светлина просветна на смрачаващия се безкраен хоризонт. В светлината сърцето намираше онова, което търсеше. На тази светлина Дъмбо отиваше там, където отиваше неговият обичан Зомби. На тази

светлина момчето на име Бен Периш откри своята сестра. На тази светлина Марика спаси момиченце, което нарече Малката. В тази светлина обещанията биват изпълнявани, мечтите осъществени, времето е откупено.

И гласът на Зомби накара Дъмбо да забърза към светлината:

— Ти успя, редник. Откри ме.

Никакъв мрак не се спусна. Никакво безкрайно падане в мрака. Всичко беше в светлина, когато душата на Дъмбо стигна хоризонта.

Изгубен, открит и навсякъде светлина.

ДЕН ТРЕТИ

ЗОМБИ

Нямаше да позволя Дъмбо да изгние на мястото, където загина. Нямаше да го оставя на плъховете, гарваните и мухите. Нямаше и да го изгоря. Нямаше да оставя костите му да бъдат изровени и разпилени от лешояди и всякаква животинска сган.

Щях да изкопая гроб за него в студената, корава земя. Да го погреба с медицинската му чанта, без пушка. Дъмбо не беше убиец, той беше изцелител. Два пъти спаси живота ми. Не, три пъти. Трябва да броя и случая, когато каза на Катализатора къде точно да ме простирали онази нощ в Дейтън.

Из барикадите имаше десетки избелели знамена. Щях да отбележа гроба му с тях. Тъканта щеше да избелее до бяло. Дървените дръжки щяха да паднат и бавно да изгният. А ако Уокър не успееше да взриви кораба-майка, взривът от бомбите щеше да помете всичко — нямаше да останат нито знамена, нито гроб, нито Дъмбо.

После земята щеше да се успокои и над моя приятел да поникне трева, щеше да го покрие с одеяло от тучна зеленина.

— Зомби, няма време — осведоми ме Катализатора.

— За това има време.

Не продължи спора. Сигурен бях, че имаше още десет довода, които да ми изложи, но си ги запази за себе си.

Свърших след пладне. Мили Боже, този проклет ден се оказа хубав. Седяхме до могилата от прясно разровена земя, извадих останалите енергийни блокчета и ги раздадох. Катализатора едва-едва гризна от своето, останалото мушна в джоба на якето си.

— Заекът ли? — попитах аз.

Тя изсумтя нещо в отговор. Жената на име Констанс погълна цялото си блокче. Щом отворихме дума за зайци, очите ѝ веднага започнаха да търсят някой заек, носът ѝ трепереше, сякаш душеше въздуха за опасност. Пушката на Дъмбо лежеше на земята до нея.

Отначало не искаше да я вземе. Имала някакъв проблем с оръжията. Я, ама наистина ли? И как е оцеляла толкова дълго тогава?

Имаше и друго странно: отец Заглушител беше казал нещо подобно за оръжията — точно преди Констанс да му пръсне главата с моето.

— Някой иска ли да каже нещо? — попитах.

— Не го познавах много — отговори Катализатора.

— Аз пък хич — рече Констанс. Май реши, че думите ѝ са прозвучали твърде грубо, защото добави: — Горкото момче.

— От Питсбърг беше. Фен на „Пакърс“. Видеоигри. Бил е геймър. — Поех дълбоко дъх. По дяволите. Не изглеждаше много. Въсъщност нищо не беше. — Повикът на дълга. Малко му оставало до най-високото ниво.

Катализатора рече:

— Каква ирония.

— Сигурна съм, че е бил много сладко момче — намеси се Констанс.

Поклатих глава.

— Дори не научих истинското му име. — Обърнах се към Катализатора: — Сега останахме само двамата.

— За какво говориш?

— Взвод Петдесет и три. Други няма — щракнах с пръсти. — Исусе, забравих Фъстъка. Значи трима. Кой би си го помисли в началото? Че ще останем само трима. Аз бих заложил всичките си пари на теб. Не че парите вече означават нещо. Или моята преценка. Фъстъка, Христе, това дете е неуничожимо. Ами аз? Никога. И след милион години. Трябваше да съм умрял вече много пъти, изгубих им броя.

— Има си причина да си тук. — Констанс се наведе към мен и засочи към гърдите ми. — Има специално място в неговия план за теб.

— Чий план? На Вош ли?

— На Бог! — Жената погледна към Катализатора, после отново погледна към мен. — Място за всички нас.

Погледнах към могилката в краката си.

— А какво е било неговото място? Какви са били плановете на Бог за Дъмбо? Да поеме куршума вместо мен, за да мога аз да изпълня своята задача според неговия план, какъвто ще да е, така ли?

— Мисля, че си прав, Зомби — каза Катализатора. — Няма смисъл. Въпрос на късмет.

— Точно. Късмет. Неговият е лош. Моят — добър. Като да се натъкнеш на Констанс, която се крие в оная яма, а после ти да се натъкнеш на нас двамата.

— Да. Нещо такова — лицето ѝ беше безизразно.

— Да поговорим за побеждаването на шансовете. Ти знаеш какво означава това, нали, Катализатор?

— Какво означава, Зомби? — и гласът ѝ беше безизразен, монотонен, безчувствен.

— Това е като един от онези моменти във филмите. Знаеш за какво говоря. Онова, което се случва, и те кара да поклатиш глава, че няма да стане, и да тръгнеш да търсиш изход от безизходицата. Добрите се появяват за нула време. Лошите изведнъж се оказват сгашени тъпанари. Съсипват ги вместо теб. Размазват всичко наред. Не става така в истинския свят.

— Така е по филмите, Зомби — каза Катализатора. Не помръдваше. Знаеше накъде бия. Знаеше. Не съм срещал по-умен човек от нея. Или по-страшен. Нещо в това момиче ми изкарваше ангелите. Открай време беше така, още от първия ден, когато я видях в лагера да ме гледа как правя лицеви опори върху юмруци на двора, докато от кокалчетата ми не потече кръв. Начинът, по който гледаше човек, разсичаше те, както се разсича риба върху дъска. И беше студена. Не студена като студеното във фризер или като студа на несвършващата зима. Студена като сух лед. Студена като студ, който изгаря.

— А, филмите! — извика тихо Констанс. — Как ми липсва киното!

Дойде ми до гуша. Край. Прицелих пистолета си в главата на Констанс.

— Само да докоснеш пушката и си мъртва. Да мръднеш сантиметър само и съм приключил с теб.

36

Устата на жената зейна. Моментално сложи ръце на гърдите си. Впери поглед в мен, понечи да заговори, но вдигнах свободната си ръка.

— Без приказки. И това ще ме накара да те убия. — Обърнах се към Катализатора, без да изпускам Констанс от поглед. — Сега вече можеш да говориш ясно. Коя е тази жена?

— Зомби, казах ти...

— В много неща те бива, Катализатор, но като лъжкиня никаква те няма. В тая история има нещо, което хич не се връзва. Кажи ми какво е и няма да я очистя.

— Казах ти истината. Можеш да й се довериш.

— Последният човек, на когото се доверих, ме замери с вряла котешка супа в лицето.

— Тогава не вярвай на нея. Вярвай на мен.

Погледнах я. Безизразно лице, почти мъртъв поглед, изльчващ студенина, която изгаряше.

— Зомби, никога не бих те изльгала — каза Катализатора. — Без Констанс нямаше да преживея зимата.

— А да, я ми разкажи точно как стана. Разкажи ми как си оцеляла цяла зима в най-очевидното скривалище в границите на участъка на един Заглушител, без да замръзнеш до смърт, да умреш от глад или да те убият. Кажи ми.

— Защото знаех какво трябва да се направи.

— Ами? И какво ще да рече това?

— Кълна ти се, Зомби, тя е човек. Една от нас.

Оръжието трепереше. Защото и ръката ми трепереше. Вдигнах другата, за да дам опора на китката си.

Констанс погледна към Катализатора.

— Марика.

— Ето още нещо — извиках аз. — Никога не би й казала името си, след милион години не би го доверила. Мамка му, ти дори на мен не го каза.

Катализатора се вмъкна между мен и Констанс. Погледът ѝ вече не беше мъртъв, лицето ѝ не приличаше на маска. Вече бях виждал погледа ѝ в Дейтън, когато ми прошепна: Бен, ние сме Петата вълна, решена да ме убеди, изпълнена с отчаяно желание да ѝ повярвам.

— Откъде знаеш, че е една от нас, Катализатор? — попитах. Постскоро зададох въпроса умолително. — Откъде може да си сигурна?

— Защото съм жива — отговори тя. Вдигна ръка.

Най-сигурното — за мен, за нея, за хората, които бях оставил в убежището — беше да пренебрегна Катализатора и да убия непознатата. Нямах избор. А това означаваше, че не бях отговорен. Никой не можеше да ме вини, че съм следвал правилата, които врагът беше наложил.

— Дръпни се, Катализатор.

Тя поклати глава. Тъмният ѝ бретон се залюля.

— Няма да стане, сержант.

Тъмните ѝ немигащи очи, упорито стиснатата ѝ уста, цялото ѝ тяло, сведено към мен, и ръката ѝ, която чакаше за оръжието, което трепереше в моята. Рискувах всичко, за да я спася, и проклета да е, ако тя не рискува всичко, за да ме спаси.

Другите бяха пуснали в действие не само един вид Заглушители, не само един вид трансформирани. Усещах го в себе си, онзи, който щеше да раздере душата ми на две. И не е било необходимо онези да изминат не знам колко си милиони светлинни години, за да го докарат на земята. Той винаги си е бил тук, вътре, Заглушителят в нас.

— Какво става с нас, Катализатор?

Тя кимна: знаеше точно накъде бия. Винаги знаеше.

— Все още имаме избор — отговори тя. — Искат да повярваме, че нямаме, но това е лъжа, Зомби. Най-голямата им лъжа.

Зад нея Констанс проплака:

— Човек съм.

Ето така ще приключи. Това ще бъдат последните думи на последния оцелял. Човек съм.

— Вече не знам дори какво има смисъл — казах на Катализатора, на себе си, на никого конкретно.

Но пуснах оръжието в протегнатата ръка на Катализатора.

САМ

Входната врата се отвори рязко и Каси влетя с пушката си.

— Сам! Бързо, върви да събудиш Ивън. Някой...

Не я изчака да довърши. Хукна по коридора към стаята на Ивън. Зомби се беше върнал, Сам беше сигурен.

Ивън не спеше. Седеше на леглото си и се взираше в тавана.

— Какво има, Сам?

— Зомби се върна.

Ивън поклати глава. Как е възможно? После стана от леглото, грабна пушката и последва Сам по коридора към дневната.

Каси казваше:

— Какво значи „Дъмбо си отиде“?

В стаята, освен Каси бяха Зомби, Катализатора и някаква непозната. Дъмбо го нямаше. Малката също.

— Мъртъв е — отговори Катализатора и Сам попита:

— И Малката ли?

Катализатора кимна. Малката също.

Зад него Ивън Уокър попита:

— Коя е тази?

Говореше за непознатата — руса по-възрастна жена с хубаво лице, приблизително на възрастта на майката на Сам, когато тя почина.

— Тя е с мен — отговори Катализатора. — С нас е.

Жената гледаше към Сам. Усмихваше се.

— Казвам се Констанс. Ти сигурно си Сам. Редник Фъстък.

Много ми е приятно да се запознаем.

Протегна ръка. Баща му го беше учили да се ръкува здраво. Добро, силно ръкостискане, Сам, приятелю, без да прекаляваш със стискането.

Усмихнатата жена обаче прекали — стисна го много силно. Придърпа Сам към гърдите си, уви ръка около врата му и тогава той усети как дулото на оръжието се допира до слепоочието му.

— ЩЕ СТАНЕ безпроблемно и лесно — надвика дамата надигналата се какофония от крясъци от Зомби и Каси. — Безпроблемно и леко.

Зомби гледаше към Катализатора, която гледаше към Ивън Уокър, а Каси гледаше към Катализатора, след което каза:

— Кучко такава.

— Оръжията тук — нареди жената. Гласът ѝ беше спокоен, все още със следа от усмивка. — Струпайте ги до камината. Веднага.

Оставиха оръжията си един по един. Каси каза:

— Не го наранявай.

— Никой няма да пострада, миличка — обеща жената с усмивка в гласа. — Къде е другият?

— Какво другият? — не разбра Каси.

— Човек. Има още един. Къде е?

— Не знам за какво...

— Каси — обади се Ивън Уокър. Гледаше над главата на Сам към лицето на жената. — Иди и доведи Меган.

Видя как устата на сестра му произнесе беззвучно към Ивън Уокър: Направи нещо.

Ивън Уокър поклати отрицателно глава.

— Тя няма да излезе от стаята си — рече Каси.

— Може би ще си промени мнението, ако ѝ кажеш, че ще пръсна мозъка на братчето ти.

Лицето на Зомби беше бледо и изцапано със засъхнала кръв, наистина изглеждаше като зомби.

— Няма да стане — отсече Зомби. — И сега какво?

— После ще застреля Фъстъка и ще продължи да стреля по нас, докато Меган не излезе — обясни Катализатора. — Зомби, повярвай ми.

— Разбира се — тросна се Каси. — Страшна идея. Нека всички да се доверим на Катализатора.

— Не е дошла тук, за да нарани някого — рече Катализатора. — Но ако ѝ се наложи, ще го направи. Кажи им, Констанс.

— Мен — обади се Ивън Уокър. — Дошла си за мен, нали?

— Първо момичето — настоя Констанс. — После разговорите.

Каси каза:

— Добре. Говоренето ми е едно от любимите занимания. Но би могла най-напред да пуснеш братчето ми... Вземи мен вместо него? — Каси беше вдигнала ръце и се усмихваше престорено. Преструвката ѝ личеше. Винаги се познаваше, когато се преструва, защото не изглеждаше дружелюбна, имаше вид на човек, който ще повърне.

Ръката на жената като железен прът притискаше гръкляна му, трудно му беше да диша, а и още нещо се притискаше в гръбчето му, неговата специална тайна, за която никой не знаеше, дори Зомби, дори Каси, най-малкото тази жена.

Сам пъхна ръка зад гърба, в мястото между тялото си и Констанс.

Той беше войник. Забравил беше азбуката, но помнеше уроците на битката. Твоят взвод преди Бог, това го бяха учили. Можеше да си спомни само смътно лицето на майка си, но знаеше лицата на хората от своя взвод: на Дъмбо, Малката, Кекса, Портокала и Флинстоун. Неговият взвод. Неговите братя и сестри. Не помнеше името на училището си, нито помнеше как изглежда улицата, на която живееше. Тези неща и стотици други забравени подробности вече нямаха значение. Сега важно беше само едно, викът на стрелящата редица и дрезгавият вик, надигащ се от гърлата на неговия взвод: Никаква милост!

— Имаш петнадесет секунди — каза жената, която го държеше.

— Не ме карай да броя повече, толкова е мелодраматично.

В следващия миг оръжието беше в ръката му и той не се подвоуми. Знаеше какво да прави. Той беше войник.

Оръжието отскочи в ръката му при изстрела, почти го изпусна. Куршумът премина през корема на жената и излезе ниско на гърба ѝ, заби се в прашните възглавници на дивана. Шумът прогърмя в малкото пространство, Каси извика — за изпълнена с ужас секунда сигурно си беше помислила, че е гръмнало оръжието на жената.

Куршумът не успя да повали жената на име Констанс, нито я накара да отпусне хватката около врата му. Силата ѝ обаче намаля

заради изненадата от изстрела, Сам чу съвсем тихо ахване, едно учудено ах и преди да успее да мигне, Катализатора вече се беше хвърлила към масичката за кафе, с протегната назад ръка, свита в юмрук. Кокалчетата й докоснаха бузата му, преди да се стоварят в слепоочието на Констанс, после ръката, която той не виждаше, се отпусна от врата му и той стоеше и се олюляващ свободен. Сестра му тръгна към него, но той я избегна, държеше оръжието с две ръце. Катализатора беше вдигнала Констанс и я завъртя във въздуха както секач на дърва секира, метна я върху масичката за кафе. Масичката се пръсна — дърво, стъкло и парчета пъзел се разлетяха във всички посоки.

Констанс седна. Катализатора заби основата на ръката си в носа на Констанс. Прас! Чу се как носът й се счупи. Рукна кръв от отворената ѝ уста.

Пръстите стискаха ризата му: Каси. Той се отдръпна. Каси не беше част от взвода. Тя не знаеше какво е да си войник. Той знаеше. Знаеше точно какво означава.

Никаква милост!

Стъпи върху парчетата от счупената масичка и насочи оръжието в средата на лицето на жената. Окървавената ѝ уста се разтегна в бездушна усмивка като гримаса, окървавените ѝ устни и окървавени зъби, изведенъж Сам се върна отново в стаята на майка си, тя умираше от чумата, Червената смърт, както я беше нарекла Каси, а той стоеше до леглото ѝ и тя му се усмихваше с кървави зъби, с изцапано от кървави сълзи лице. Видя го съвсем отчетливо, лицето, което беше забравил, и сега го виждаше ясно.

В мига, преди да дръпне спусъка, Сами Съливан си спомни лицето на майка си, лицето, което те ѝ бяха дали, а куршумът, който излетя през дулото, съдържащо целия му гняв, носеше цялата му скръб, събираще всичко, което беше изгубил. Той ги свърза сякаш със сребриста нишка. Когато лицето ѝ се пръсна, те станаха едно, жертва и преследвач, хищник и плячка.

КАТАЛИЗATORA

За секунда рукалата кръв ме заслепи, но хъбът прие данните за местоположението на Фъстъка и точното положение на оръжието. Секундата не беше изтекла, когато вече неговата ръка беше празна, за разлика от моята.

В края на следващата секунда оръжието беше насочено към лицето на Ивън Уокър.

Уокър беше клинът, опорната точка на нашето оцеляване. Жив, той беше неприемлив риск. Дръпнеш ли спусъка, можех да заплатя със собствения си живот, наясно бях. Каси — дори Зомби — можеха да ме убият, затова че съм го убила, но нямах избор. Времето ни свършваше.

Все още никой не го чуваше, само аз — шумът от хеликоптера, който идваше от север, въоръжен с ракети „Хелфайър“ и взвод от най-добрите стрелци на Вош. Загубата на Констанс беше сигнал, който можеше да означава едно.

— Катализатор — извика дрезгаво Зомби. — Какво по дяволите правиш?

Мъничка фигура се стрелна от дясната ми страна. Фъстъка. Насочих удара си така, че да не счупя гръдената му кост, от удара излетя и падна върху гърдите на Съливан. Двамата се стовариха на пода, преплели ръце и крака.

Не изпусках от очи целта.

— Бен, недей — спокойно каза Уокър, въпреки че Зомби не беше помръдан. — Да чуем какво иска.

— Знаеш какво искам. — Пръстът ми вече натискаше спусъка.

Нямаше друг вариант, освен Уокър да умре. Очевидно беше, дори Фъстъка би се съгласил, ако знаеше фактите. Сестра му също. Тя можеше и да не се съгласи. Любовта заслепява повече от разкритията. Бръснача ме научи.

— Бен! — извика Уокър. — Недей.

Зомби не се хвърли за оръжие. Не се хвърли към мен. Той направи две бавни и преднамерени крачки и постави тялото си между мен и Ивън Уокър.

— Съжалявам, Катализатор — каза Зомби. Невероятно, решил беше да скрие убийствената усмивка. — Няма да стане.

Вдигна ръце, сякаш предлагаше по-добра мишена.

— Зомби, не знаеш...

— Ами така е. Не знам нищо.

Ако беше някой друг...

Съливан, дори Фъстъка.

Какво струва, Марика? Каква е цената?

— Зомби, няма време.

— За какво няма време?

И тогава го чу, вече се чуваше и от нормално човешко ухо.

Хеликоптерът.

— Мамка му — задави се Съливан. — Какво си направила? Какво, по дяволите, си направила?

Не ѝ обърнах внимание. Само Зомби беше важен.

— Не искат нас — казах му. — Искат него. Не бива да позволяваме да го получат, Зомби.

Ако Зомби беше навел главата си само сантиметър и четвърт. Толкова ми трябваше, сантиметър и четвърт. Дванайсетата система щеше да свърши останалото.

Съжалявам, Зомби. Няма време.

Хъбът се задейства. Стрелях. Куршумът се заби в бедрото на Зомби.

Предполагаше се, че ще се отдръпне и ще разчисти пътя за следващия куршум — онзи, който щеше да се забие в главата на Ивън Уокър. Но не стана така.

Вместо това Зомби падна върху гърдите на Ивън Уокър обви ръце около него, задържа го като човешки щит. Под слабия звук на роторите навън се чуваше друг равен, по-слаб, свистенето от разгъването на парашут. Още един. И още един. Изсъскване и изплющяване, изсъскване и изплющяване. Общо пет.

Хрумна ми, че се обръщам към неподходящия човек.

— Пусни го — казах на Ивън Уокър. — Ако изобщо те е грижа какво се случва на Каси, пусни го.

Но не го пусна и вече нямах време. Проточването и с миг на патовата ситуация щеше да ни струва живота.

Идваше Петата вълна.

ИВЪН УОКЪР

Имаше само едно обяснение.

Скокът й през стаята. Скоростта, с която се движеше ръката ѝ, точността на зрението ѝ, остротата на слуха ѝ. Само една възможност.

Била е подобрена. Човешко същество беше получило дара.

Защо?

Отиде до предния прозорец, прекоси стаята с три крачки, ходом завъртя тялото си, за да удари стъклото с рамо, после изчезна в ореол от разтрошено на прах стъкло и дърво.

Каси веднага се втурна към него или към Бен, който все още се държеше прав.

— Меган — каза Ивън. — Заведете я в мазето.

Каси кимна. Разбра. Грабна братчето си за ръката и го повлече към коридора.

— Не! Оставам със Зомби!

— Иисусе Христе, Сам, ела...

Двамата хукнаха по коридора. Хеликоптерът приближаваше, шумът от двигателите му нахлу през счупения прозорец като вълни, които се разбиват в бряг. Първо най-важното. Преметна Бен на рамо и го отнесе до дивана, стъпи върху тялото, което лежеше сред останките от масичката за кафе. Остави Бен на дивана и потърси с какво да върже крака му. Качулката на мъртвата. Ивън коленичи до Констанс и отвори качулката. Откъсна лента от яката до подгъва и се върна веднага. Бен го наблюдаваше с безцветно лице, дишаше повърхностно, щеше да изпадне в шок.

Куршумът беше влязъл в крака на Бен точно над капачката на коляното. Малко по-надолу и той никога вече нямаше да ходи. Не беше късметлия. Катализатора внимателно беше преценила къде да го пристреля.

— Аз съм виновен — каза Бен. — Не биваше да ги водя тук.

— Нямало е как да знаеш — успокои го Ивън.

Бен ожесточено закима.

— Нямам извинения.

Заудря с отворена длан по възглавниците и във въздуха се понесе прах. Разкашля се.

Ивън вдигна поглед към тавана и се вслуша. Колко време имаха? Трудно беше да се каже. Две минути? По-малко? Сведе поглед към Бен и каза:

— Мазето.

Бен кимна.

— Мазето.

Ивън издърпа Бен от дивана и го метна през рамо. Къде беше Каси? Тръгна тромаво по стълбите, едната страна на лицето на Бен се удрише по гърба му. Отнесе го в далечния ъгъл на помещението и го постави на бетонния под.

— Не чакай, Уокър. — Бен изви глава към скритите оръжия. — Ако не извадиш онова пиленце бързо, вече няма да има значение дали са тук.

Ивън вдигна преносимия ракетен комплекс от куката на вратата. Хеликоптерът вече щеше да е в обсега на оръжието. Хукна нагоре по стълбите, вземаше по две стъпала наведнъж, оръжието тежеше като стоманена подпорна греда в ръцете му. Раненият му глезен кървеше и го болеше. Пренебрегна болката.

Коридорът беше пуст. Въздухът барабанеше по кожата му. Хеликоптерът беше „Блек Хоук“ и се спускаше над къщата. Да ги остави там и да рискува изстрела? Или да ги остави да кацнат и да рискува ракетата?

Пусна оръжието на пода.

Каси удряше по вратата на дрешника и крещеше името на Меган. Завъртя се, когато Ивън се втурна в стаята.

— Барикадирала се е вътре, гадинката!

Ивън отмести Каси и удари с рамо. Вратата се залюля на пантите, но не поддаде.

— Каси, Сам, в мазето, веднага — изкрещя Ивън.

Излетяха от стаята. Вдигна здравия си крак и го стовари в средата на вратата. Дървото се пропука. Отново. Прас. Отново. Прас! Отстъпи назад и сведе рамо в процепа. Процепът беше в средата на вратата и той се промъкна в мрака. Две широко отворени от ужас очи го гледаха от ъгъла. Протегна ръка.

— Ще ни взривят, Меган.

Тя поклати глава. Не искаше да тръгва. Нямаше как да тръгне. Ивън протегна ръце към нея, а тя сви юмручета и започна да го удря по лицето. Задраска очите му. Закрещя, сякаш я пребива до смърт.

Улови я през рамо и я метна. Полетя към гърба му, после здраво го ритна в слабините, докато се протягаше назад към дрешника със свободната си ръка. Сред купищата дрехи лежеше плюшеното мече.

— Капитан!

Грабна мечето.

— Ето, взех го.

Първата ракета удари къщата точно две минути и двадесет и две секунди по-късно.

Понесъл Меган, Ивън беше на средата на стълбите към мазето, когато ударната вълна от експлозията го запрати във въздуха. Извяло, колкото успя — той щеше да поеме силата на удара, не момиченцето.

Просна се на бетонния под, останал без дъх. Меган се изтърколи от гърдите му и остана да лежи неподвижна.

Тогава удари втората ракета.

От горе надолу лумнаха пламъци. Видя ги как идват, огромна оранжево-червена стена. Хвърли се над момиченцето, огънят мина над тях, усети да парва косата му, горещият като пламък на фурна дъх мина през ризата му.

Вдигна глава. Видя в другата част на мазето Каси и Сам, присвили се до Бен. Запълзя към тях, повлякъл след себе си Меган. Погледът на Каси срещна неговия: Тя дали е...?

Поклати глава: Не.

— Къде е преносимият ракетен комплекс? — попита Бен.

Ивън посочи тавана. Горе. Или поне беше, когато имаше горе.

Около тях се носеха откъснати паяжини и прах. Таванът засега се държеше. Съмняващо се, че може да издържи нов взрив. Бен Периш вероятно си мислеше същото.

— Страхотно. — Бен се обърна към Каси. — Нека всички се съберем в молитвен кръг, защото току-що бяхме здраво прецакани.

— Всичко ще е наред — увери го Ивън. Погали лицето на Каси.

— Това не е краят. Все още не е. — Стана. — Дошли са за едно — тихо каза той, гласът му едва се чуваше от ада над тях. — Стреляха, защото са помислили, че са се провалили. Мислят, че съм мъртъв. Ще им покажа, че грешат.

Озадачен, Бен поклати глава. Не разбираще. Каси, напротив, лицето ѝ потъмня от гняв.

— Ивън Уокър, да не си посмял да го повториш!

— За последен път, Еднодневке. Обещавам.

Спра в основата на стълбите, които водеха към дима и пламъците. Зад него Каси крещеше, викаше името му, проклинаше го.

Той въпреки това се заизкачва.

Катализатора го беше казала: Не искат нас. Искат него.

На половината път се почуди дали не трябваше да убие Бен Периш. Щеше да затрудни Каси. Да я забави. Да бъде тежест, която тя не може да понесе.

Прогони мисълта от ума си. Вече беше много късно. Много късно беше да се връща. Много късно беше и да бяга, както и да се крие. Също като Каси онзи ден под колата, като Бен в сгромолясващия се навътре лагер на смъртта, стигнал беше до момента, в който трябваше да се съобрази с това, с което мислеше, че няма сили да се съобрази. Вече беше рискувал всичко, за да я спаси, но в онези случаи рискът беше премерен, изчислен, имаше малка вероятност, че може да устои.

Този път нямаше такава. Този път вървеше право към търбуха на звяра.

Обърна се веднъж, когато стигна върха на стълбите, но не можа да я види, не можа да я чуе. Изчезнала беше сред мъглата от прахоляк, дим и бавно въртящите се ефирни нишки от паяжини.

През руините мина циклон, минаваше хеликоптерът и вятърът от перките му отвя дима и задуши огъня, накара го да полегне като кълбящо се червено море. Вдигна очи и видя пилота, който управляваше хеликоптера, да гледа надолу.

Вдигна ръце и тръгна напред. Огънят го обкръжи. Димът го погълна. Тръгна през бурята към бистрия, чист въздух.

Ивън Уокър стоеше в средата на пътя с вдигнати ръце, а хеликоптерът се спускаше.

ВЗВОД ЕДНО-ДЕВЕТ

От своето местоположение на двеста и седемдесет метра на север петчленният ударен отряд от Взвод 19 наблюдаваше как хеликоптерът изстреля двете ракети, а после сбогом, къщурке, се взриви и от нея останаха само бетонните й основи в оргазъм от огън и дим.

В слушалката на Млечния се чу гласът на пилота:

— Стойте на позиция, Едно-девет. Повтарям: стойте на позиция.

Млечния вдигна юмрук, за да даде знак на отряда си: стойте!

Хеликоптерът описа широка дъга над целта. Приклекналият до Млечния Пикси въздъхна шумно, наместваше нещо слушалката си. Връзката й беше твърде дълга за малката му главица, не можеше да я втъкне. Швейцарския му прошепна да мълква, а Пикси му даде указания да си целуне задника. Млечния нареди и на двамата да мълкват.

Отрядът се спотай зад избледнялата таблица на Хаволин до стара тухлена сграда, представлявала магазин за техника, преди светът да се прецака до невъобразимост. Купчини от използвани гуми и камари от джанти, разглобени части от двигатели и инструменти се търкаляха из паркинга, като носени от вятъра листа. Колите, камионите, вановете и минивановете бяха покрити с прах и мръсотия, прозорците им бяха разбити и във вътрешността им тапицерията гниеше, това бяха останки от не обратимо отишло си време. Поколението, което щеше да дойде след Взвод 19 — ако изобщо имаше такова поколение, нямаше да разпознава символите по камионите и предниците на тези ръждящащи грамади. След сто години никой нямаше да може да прочете табелата над главата си, нито дори да разбира, че буквите означават звуци.

Сякаш вече имаше значение. Сякаш на някого му пукаше. Найдобре беше никой нищо да не помни. Човек не скърби за онова, което не помни.

Хеликоптерът се издигна над развалините и вятырът от перките му накара дима да се застеле ниско, а пламъците да полегнат. Гледаха през оптичните си визори, Млечния и Пикси на юг към хеликоптера, Швейцарския и Сникърса на запад, Гъми на север — оглеждаха терена за зелена светлина на трансформиран от извънземните враг. Щяха да изчакат хеликоптера да си тръгне, после да тръгнат по магистралата и да прочистят участъка пътъм — ако изобщо има нещо за прочистване. Освен ако трансформираните не се бяха омели, когато са чули приближаването на хеликоптера, всичко в къщата се беше овъглило.

Пикс пръв го видя: мъничка неоновозелена искра, която изскочи от пламъците като искра в летен сумрак. Сбута Млечния по крака и посочи. Млечния кимна с мрачна усмивка. О, да. За това бяха тренирали, Боже мили, не помнеха вече колко често, но това беше първото им бойно кръщение. Живо, дишащо, съвсем истинско Боже мой, от плът и кръв трансформирано създание.

Шест месеца, две седмици и три дни, откакто автобусите ги бяха събрали заедно — момчетата и момичетата от Взвод 19. Сто деветдесет и девет дни. Четири хиляди, седемстотин седемдесет и шест часа. Двеста осемдесет и шест хиляди петстотин и шестдесет минути, откакто Пикс беше Райън и трепереше от страх в отводнителна шахта, покрит със струпци, рани и въшки, с подут стомах, тънки като вейки ръце, подпухнали очи. Качиха го на един от автобусите, докато хлипаше без сълзи, защото тялото му вече страдаше от обезводняване. Млечния се казваше Кайл, спасиха го от лагер на три километра от границата с Канада, едро дете, навъсено и гневно, изгарящо от желание за разплата, трудно се контролираше, трудно се прекупваше, но в крайна сметка го прекупиха.

Прекупиха всички.

Джеръми стана Швейцарския, Луиз — Гъми, Емили се превърна в Сникърс. Шепа малоумни прякори с имена на шоколади и сладкиши за шепа сладки малоумни новобранци.

Единствените, които не се огънаха, единствените, които „Страната на чудесата“ определи като годни. Останалите, чиито умове или тела се поддадоха, изчезнаха в пещите на крематориума или в тайните стаи, където телата им бяха превърнати в бомби. Лесно беше. Лесно до абсурдност. Изпразни съда от надежда, вяра и доверие и можеш да го напълниш с каквото пожелаеш. Можеха да кажат на

хлапетата във Взвод 19, че две плюс две прави пет, и те щяха да повярват. Не, не просто да повярват, те щяха да убият всеки, който твърди друго.

Висока фигура, над която се носеше зелен пламък, се появи от дима и пламъците — с вдигнати, празни ръце, прекоси почернелия чакъл към пътя — хеликоптерът сведе нос и започна да се спуска.

Какво, по дяволите, ставаше? Защо не го очистеха?

Пикс, тъпанар с тъпанарите, той щеше да бъде проклетата цел. Кучият му син успя.

Хеликоптерът кацна и Млечния вече виждаше как Хърш и Рийз скачат от машината. Не ги чуваше, но знаеше, че крещят на онзи над воя на машината: Долу, долу, долу! Ръце на тила! Фигурата се отпусна на колене, ръцете му бяха погълнати от зеления огън, който танцуваше около лицето му. Замъкнаха затворника до хеликоптера и го напъхаха вътре.

Гласът на пилота изписука в ухoto на Млечния:

— Връщаме целта в базата. Ще се видим от другата страна, войници.

Хеликоптерът зарева направо към тях, посока север. Табелата на Хаволин потрепери при прелитането му. Гъми наблюдаваше как машината се смалява към хоризонта, светът бързо утихна, останаха само вятърът, огънят и тежкото му дишане. Бързо щеше да стане, увери себе си той. Разсеяно притисна ръка към рамото си, все още го наболяваше от снощи, раните бяха пресни: VQP.

Идеята на Млечния. Млечния беше видял тялото на Бръснача със собствените си очи и точно той разгада какво означават буквите. *Vincit qui patitur*. Побеждава онзи, който устоява. Гравираха същите букви на своите ръце — VQP — в чест на падналия.

Млечния даде сигнал и тръгнаха. Млечния водеше, Пикс зад него вдясно, Швейцарския и Сник отстрани, Гъми се грижеше за тила. Провери онези прозорци, Сник. Огледай онези коли, Швейцарски.

Хиляди пъти го бяха тренирали, къща по къща, стая по стая, от мазето до покрива. Прочистваш едната пресечка, прехвърляш се на следващата. Без бързане. Пазиши гърба. Пазиши гърба на партньора си. Ако трябва да стреляш, стреляш. Просто. Лесно. Толкова лесно, че и дете би могло да го направи, което беше и една от основните причини да изберат деца да го правят.

Шест месеца, две седмици и три дни след като училищният автобус спря и един глас каза: Не се страхувай. В безопасност си. Гъми долови и друг шум, освен вятъра, пожара и собствения си дъх — пронизителен вой, като скърдане на спирачки на автобус. Последният звук, който чу, преди джантата с диаметър половин метър да се стовари върху тила му и да прекърши гръбначния му стълб. Мъртъв беше още преди да рухне на земята.

Сто и осемдесет дни след като ги бяха докарали в лагера, идваше редът на Сникс. Тя и Швейцарския паднаха на земята, когато и Гъми падна, такова беше обучението, това им нареди паметта на техните мускули, противникът им го знаеше. Очакваше го.

Легнал по корем, Швейцарския погледна надясно. Сникс издаде протяжен гъргорещ звук, пушката ѝ беше паднала на пътя до тялото ѝ и двете ѝ ръце стискаха дръжката на дългата шестдесет и четири сантиметра отвертка, която стърчеше от врата ѝ. Вратните ѝ прешлени бяха потрошени. След по-малко от минута щеше да е мъртва.

Четири хиляди, четиристотин и шестдесет часа след като видя светлините от фаровете на автобуса да прорязват гората, в която се криеше, Швейцарския се изправи на ръце и колене до пътя и през оптическия си визор видя зелената светлина в частица от секундата, преди да изчезне в стария гараж. Бледият огън на трансформиран. Слипах те, кучи сине. Швейцарския не знаеше какво се е случило с Млечния и Пикс, а не се и обърна, за да разбере. Бягаше по инстинкт, заради адреналина и гнева, който не можеше да бъде измерен, нито изчерпан. Надигна се и хукна към гаража. Когато стигна до югоизточния край на сградата, тя вече беше там и го чакаше, готова за скок.

Поне щеше да е бързо.

Млечния и Пикс чуха изстрелите от пушката от скривалището си зад преобрънатия автомобил на края на пътя. Три кратки, отсечени та-та-тат!

И настана тишина.

С тих вик на досада Пикс махна оптическия си визор, майната му, тая гадост не искаше да застане на място, а Млечния спокойно му заповядда отново да го постави, докато оглежда местността. Пикс не му обърна внимание. Ярка дневна светлина, виждаше прекрасно и на кого му пука вече дали са хора, или са трансформирани?

Вятър, огън и техният собствен дъх. Да не ви спипат. Не влизайте в никакви ситуации без изход. Не се разделяйте. Лежеше на една страна, рамото му се притискаше до носещата успокоение стомана на вана, Пикс погледна нагоре към лицето на Млечния. Млечния беше сержантът. Млечния нямаше да го изостави. VQP. По дяволите, да. VQP.

Куршумът на момичето прекоси пътя, разби прозореца на шофьора, премина през купето и излезе от другата страна, проби якето на Пикс и се заби в гърба му, стигна до гръбначния му стълб. И там куршумът спря.

Двеста шестдесет и четири хиляди деветстотин шестдесет и три минути от мига, в който беше спасен, до този миг — Млечния погледна към предната броня, влачеше тялото на Пикси със себе си. Горната част трепереше в ръцете му, долната част беше парализирана, вече мъртва, какво си бяха въобразявали, когато гравираха онези тъпи букви на ръцете си? Малките пръсти на Пикс се свиваха пред лицето на Млечния, докато светлината угасваше в очите му. Защити ме, прикрий ме, махни копелетата от мен, сержант.

Точно така, точно така, Пикс. VQP. VQ, мамка му, Р.

Продължаваше да му шепне, когато тя заобиколи капака на колата. Не вдигна очи. Дори не я чу.

Петнадесет милиона осемстотин деветдесет и седем хиляди седемстотин деветдесет и две цъкания на часовника и Млечния последва останалите от Взвод 19 към нищото.

КАТАЛИЗATORA

Нямаше да оставя тези момчета да изгният там, където загинаха.

Нямаше да ги оставя на плъховете, гарваните, мухите, мишевите и глутниците подивели кучета.

Нямаше да изоставя костите им да бъдат разграбени и разпилени от лешоядите и други гадини.

Нямаше и да ги изгоря.

С голи ръце щях да изкопая гроб за тях в студената земя.

Слънцето се спускаше над хоризонта. Вятырът се усили, разлюля косата пред лицето ми и земята се разчути под пръстите ми, ръцете ми бяха плугът, който разорава упоритата земя, за да засажда.

Знаех, че Зомби ме наблюдава. Виждах го на края на превърнатата в руини от взрива къща. Облегнал се беше на парче овъглена греда, държеше пушката си и ме наблюдаваше. Здрачът ни обгръщаше, той продължаваше да гледа, докато аз носех труповете един по един към дупката, която изкопах.

Докуцука. Мислех, че ще ме застреля. Ще изрита трупа ми в дупката и ще ме зарови с моите жертви. Нямаше да ме чака да му обяснявам. Нямаше да има въпроси, защото всичко, което излизаше от устата ми, беше лъжа.

Спра. Коленичила бях до гроба и лицата им невиждащо се взираха в мен. Най-големият — водачът на взвода, предположих — няма и дванадесет.

Чух как се готови да стреля с пушката си и хъбът нареди да се пригответ за защита. Не му обърнах внимание.

— Аз застрелях Малката — казах на мъртвия новобранец. — Помислих я за враг и я застрелях. Тя имаше една възможност, а аз нямах избор. Аз им позволих да ни заловят, Зомби. Това беше единственият начин да я спася.

Гласът му беше сух като мъртвите листа, които тракаха на зимните клони.

— И къде е тя тогава?

— Отиде си.

Думата увисна. Дори вятърът не я помръдна.

— Какво са ти направили, Катализатор?

Вдигнах поглед. Не към него. Вдигнах го нагоре. Първите звезди блестяха в здрача.

— Същото, което са направили и на Уокър. Същото, което са направили и на Констанс, и на свещеника, и на старицата с котките.

Над мен звездите искряха, без да мигат. Мигнах аз и сълзите ми потекоха сребърни на светлината им. Дарът на Вош ми позволяваше да видя чак до самия край на вселената, но не можех да видя стените на затвора, които ме обкръжаваха.

Истината. Дванайсетата система подобряваше останалите, включително онази, която разкъсваше тялото ми, откакто се бях върнала от пустошта. Отказах да се изправя пред истината. Знаех я, но отказвах. Сляп по рождение човек се протегнал и докоснал ухото на слона. Слонът е плосък като лист. Друг слепец докоснал хобота му. Слонът има формата на змия. Трети погалил крака му. Слонът е като дърво.

Сведох глава към гроба и изрекох истината на висок глас:

— Бременна съм.

КАСИ

Бен беше мъртъв.

Остави ни, каза, че веднага се връща. Но не се върна веднага. Изобщо не се върна.

Свивах се в ъгъла на мазето със Сам и Меган. Имах пушка, Меган си имаше Мечо, Сам си имаше повод да се сърди. Оръжейната сбирка на Грейс беше два метра над нас. Толкова много красиви и лъскави оръжия, Сам едва се сдържаше. Най-прекрасното нещо, което беше открил, когато застреля Констанс, е колко лесно, чак нелепо лесно, е да се случи. По-лесно и от това да си вържеш обувките.

Грабнах тежко вълнено одеяло от купчината до работния тезгях и го метнах върху тримата: Сам, Меган и Мечо.

— Не ми е студено — извика той. Сам, не Мечо.

— Не е, за да ви е топло — измърморих му аз. Започнах да обяснявам, но думите се смилиха до безсмислено дърдорене. Какво се случи с Ивън? Какво се случи с Бен? Какво се случи с Катализатора? Да намеря отговорите на тези въпроси, за мен щеше да означава да стана от този под, да прекося мазето, да изкача онези стълби, вероятно да застрелям някого или да застрелям себе си, всичко това изискваше нещо, което в момента нямах.

За последен път, Еднодневке. Обещавам.

О, какво глупаво, противно име като на домашно животинче. Трябваше да му измисля и на него някое име, което да е също толкова унизително и сладникаво. Акулче не е лошо. Пиранче.

Дървените стълби заскърцаха. Застанах нащрек. Последната база на Касиопея. Оръжието ми беше заредено, сърцето ми — изпълнено с омраза; на човек не му трябва кой знае какво друго.

До мен Сам изсъска.

— Каси, това е Зомби.

Естествено. Накуцващо и се олюляващо неориентирано като истинско зомби. Докато стигне до последното стъпало, вече не му

беше останал дъх. Облегна се на стената с полуотворени устни и бяло като сняг лице.

— Е? — извиках аз от другия край на помещението. — Намери ли го?

Той поклати глава. Вдигна очи към стълбите. Отново погледна към мен.

— Хеликоптера — каза Бен.

— Какво хеликоптерът? Ивън взриви ли го? — Глупав въпрос. Нали щях да чуя.

— Качи се в него.

Бен трябваше да седне. Рана като неговата адски болеше, трябваше да знам. Защо не искаше да седне? Защо висеше там, на стълбите?

— Какво искаш да кажеш с това, че се бил качил в него?

— Искам да кажа, че се качи в хеликоптера. Взеха го, Каси. — Отново погледна към стълбите, попитах го защо гледа към стълбите.

— Имаше ударен отряд... — отговори.

— Какъв ударен отряд?

— Имаше ударен отряд — избърса с опакото на ръката устата си.

— Вече го няма.

Гласът му трепереше, не ми се вярваше да е от болка или от студ. Бен Периш май беше изплашен до смърт.

— Катализатора? — Уф, Съливан, че кой друг? — Катализатора.

Той кимна. Отново погледна нагоре. И тогава станах. Сам също. Казах му да стои мирен. Той ми каза, че няма. Бен вдигна ръка.

— Има обяснение, Каси.

— Не се съмнявам, че има.

— Трябва да я изслушаš.

— Или какво? Ще ми строши врата с нейните супернинджа хватки ли? Бен, какво ти става? Тя ги доведе при нас.

— Трябва да ми се довериш.

— Не, ти трябва да се довериш на мен. Казах ти още преди тя да си тръгне — има нещо, което не ѝ е наред. Сега се върна и нещо наистина не ѝ е наред. Какво друго ти трябва, Бен? Какво трябва да направи тя, за да приемеш факта, че не е на наша страна?

— Каси... — Опитваше се с огромни усилия да изрече думите.

— Искам да свалиш това оръжие...

— Няма да стане.

С всички сили се опита да прояви търпение.

— Няма да позволя да я нараниш, Каси.

И Сам се обади:

— Зомби е сержантът. Трябва да правиш каквото той каже.

Стълбите отново проскърцаха. Катализатора спря по средата. Не гледаше мен, гледаше Бен. За една ужасна секунда ми мина през ума да застрелям и двамата, да грабна Сам и Меган и да тичам, да бягаме, докато не остане земя за бягане. Изборът и решението на кого да вярваш, решението кое е истината и кое е лъжа, стигаш до точка, когато, докато проверяваш, всичко започва да ти се струва крайно неприемливо. Като при хората, които извършват самоубийство, просто вече до гуша ти идва от свади.

— Всичко е наред — каза й Бен или може би го каза на мен, а може би и на двете. — Всичко ще бъде наред.

— Да остави оръжието на стъпалата — извиках.

Катализатора веднага пусна пушката си. Защо ли не се успокоих? После слезе по последното стъпало и седна.

Имаше неимоверно много поводи за слизване, откакто Другите дойдоха, но този беше най-великият миг на слизването от всички безумни слизвания.

След първото обяснение реших, че нещо пропускам, затова помолих Катализатора да разкаже отново, този път по-бавно, с малко повече подробности и много повече доказателства.

— Не са тук — каза тя. — Не съм сигурна дори, че са там.

Кимна към тавана на мазето и скритото небе отгоре.

— Как може да не са там? — учуди се Бен. И хайде пак започна да ѝ угажда като най-мазноустия придворен от свитата на кралица Катализатор. Започнах да се съмнявам в способността на Бен да преценява характери. От началото на тази война е прострелян два пъти — и двата пъти от човека, за когото твърдеше, че е на негова страна. Внимавай, Периш, третият път вече наистина късмет ще извадиш.

— Корабът майка може да е напълно автоматизиран — обясняваше Катализатора. — Явно някаква форма на разумен живот го е създала, но самите създатели може да са на светлинни години от тук или да ги няма никакви никъде.

— Никъде? — като echo повтори Бен.

— Мъртви. Изчезнали.

— Разбира се, защо не? — Играех си със спусъка на моята М16. Бен можеше и да ѝ вярва, след като изльга за Малката и къде е била, какво се е случило, докато е била там, плюс това, че доведе убиец до вратата ни, плюс това, че беше прострелян от нея, два пъти. Аз не съм толкова отвята от женския ѝ чар, който впрочем може да поместите на върха на игла и пак да остане място за ангелите да танцуват^[1]. — Преди няколко хиляди години сондите им ни открили. Наблюдавали ни. Чакали. В един момент решили, че не сме добри нито за Земята, нито за себе си, затова построили кораба-майка и го натъпкали с бомби, безпилотни самолети, вируси, които предизвикват чума, и се захванали да заличат деветдесет и девет, запетая и девет процента от населението с помощта на човешки роби, на които промили мозъка

още с раждането... защото това било лекарството за нас, било добро за нас...

— Каси — рече Бен. — Поеми си дъх.

— Това е единият сценарий — спокойно каза Катализатора. — Всъщност това е най-добрият сценарий.

Поклатих глава и погледнах към Сам и Меган, сгушени под голямото одеяло в ъгъла. Невероятно, но и двамата спяха, притиснали глави един до друг, Мечо беше втъкнат под брадичките им. Представляваха картина, чието затрогващо въздействие думите не биха могли да изразят, да не беше толкова сърцераздирателно символична за нещо. Добре, за всичко.

— Също като теорията ти за Заглушителите — троснах ѝ се аз.

— Компютърна програма, която вграждали в мозъка на зародишите и се включвала, щом детето стигне до пубертета. Сценарий.

— Не, това е факт. Вош го потвърди.

— Точно така. Маниакът, организирал избиването на седем милиарда души. Добре, естествено, щом той го казва, трябва да е истина.

— Защо иначе ще се стреми да се добере до Уокър с такова отчаяние?

— Знам ли и аз! Може би, защото Ивън предаде цялата си цивилизация и е единственият човек на планетата, който може да ги спре?

Катализатора ме погледна, сякаш съм някаква гадост, изникнала на четката ѝ за зъби.

— Ако всичко се свеждаше само до това, приятелят ти досега да е мъртъв.

— Вероятно вече е мъртъв. Направо ме убива как твърдиш, че знаеш всичко, макар изобщо нищо да не знаеш. Теории, сценарии, възможности, шансове, какво ли не. И за твоя информация, понеже много знаеш, и не ти говоря за някакво си предположение, основано на теорията Аз-съм-Катализатора-следователно-зnam-всичко, той не е моят приятел.

Лицето ми гореше. Мислех си за нощта, когато попаднах на бреговете на Земята на Ивън и поставих флага си върху територията, която изобразяваше брега. Бен каза нещо тогава, но аз го пропуснах, защото умът ми си имаше свой начин да смъмря за собствените си

мисли. Като например как бих могла аз да съм човекът, който забива флага на завоеванието? Не трябваше ли да е Ивън?

— Ивън е човек — настоя Катализатора. — Целта му е очевидна. Онова, което не е очевидно — и причината Виш да иска да разрушит неговата програма, — е причината за бунта на Ивън. Той не просто е предал своите „хора“. Той е предал себе си.

— Добре — въздъхна Бен, — това е изгубена кауза. Прехвърли тежестта на тялото си на стената, опита се да заеме по-удобна позиция. С куршум в крака това беше невъзможно. Повярвайте ми, опитвала съм. — Тогава няма никакви капсули за бягство, които да евакуират Заглушителите — бавно каза Бен. — Щом няма никакви капсули, тогава няма и начин да се стигне до кораба-майка. Няма ли начин да се стигне до кораба-майка, няма начин и да се взриви. Това разбива този план и го праща по дяволите. Какво става с бомбите за градовете? Или това е лъжа, която неговата програма му е внущила.

Катализатора дълго време не отговори. Нямах представа какво си мислеше. После аз взех да си мисля, че цялата работа е номер — на Виш. Нещо се беше случило с Катализатора, след като напусна хотела. Някой ѝ беше имплантиран бионика, която я превръщаше в получовек, полумашина и оръжие за масово унищожение. Откъде да знаем, че не е минала от другата страна? Един хубостник, който приличаше на красавец от рисувана реклама, го направи. Откъде да знаем, че винаги не е била на страната на другите?

Палецът ми отново притисна спусъка.

— Мисля, че ще взривят градовете — най-накрая отговори тя.

— Защо? — поисках да науча. — Какъв е смисълът?

— Причините са много. Едната е, че подготвят бойното поле преди Петата вълна — войната из градовете дава на Заглушителите всички предимства, опасно е да подкрепяш твърде много едната страна. Но най-важното е, че градовете пазят нашите спомени.

Амиии? И тогава схванах, и когато схванах идеята, стомахът ме присви. Баща ми и онази проклета количка, и проклетите книги. Библиотеките, музеите, университетите, всичко, което бяхме планирали и изградили в продължение на десет хиляди години. Градовете бяха повече от сумата на своята инфраструктура. Те бяха повече от тухлите и хоросана, бетона и стоманата. Те бяха съдовете, в които се съхраняваше човешкото познание. Взривяването им щеше да

представлява последното цъкане на часовника преди изпращането на човечеството обратно в неолита.

— Не е достатъчно населението да бъде намалено до численост, която едва да поддържа оцеляването му — тихо каза Катализатора. — Не е достатъчно да се срине построеното от нас. Населението отново ще увеличи броя си. Отново ще изградим света. За да спасят планетата, за да спасят човешкия вид, трябва да ни променят. — Докосна гърдите си. — Тук. Ако Другите успеят да отнемат доверието, тогава ще разрушат способността ни да си сътрудничим. Отнемат ли ни способността да си сътрудничим, цивилизацията е невъзможна.

[1] През Средновековието схоластиците спорели по въпроса колко ангели могат да се поберат на върха на игла. Спорът целял да се изведе доказателство за безплътността на небесните създания. Покъсно темата се превърнала в повод за подигравки към философите, по-точно към схоластиците, на Средновековието и днес се използва като пример за напълно безсмислен, безпредметен и абсурден спор. — Б.пр. ↑

— Добре — каза Бен. — Време е да стигнем до костеливата същина на цялата идея. Няма капсули, но има бомби. Което означава, че не можем да останем тук — твърде близо е до Урбана. Съгласен съм да се махнем, не можете да си представите как мразя Урбана. И накъде? Юг? Аз казвам да поемем на юг. Да открием източник на прясна вода на километри от всяко населено място, нещо като на среднищото.

— И? — попита Катализатора.

— И какво?

— После?

— Какво после?

— После какво следва?

— Да. След като стигнем до никъде, после какво следва?

Бен вдигна ръка. Отпусна я. Усмихна се. В този момент изглеждаше такова хубаво момче, че ми се приплака.

— Ние сме петима. Според мен образуваме тайфа.

Разсмях се високо. Понякога Бен е като освежаващ планински поток, в който да топна пръстите на краката.

— Няма значение — каза Бен, след като в продължение на две секунди Катализатора не свали от него безизразния си поглед. — Какво друго можем да направим?

Погледна към нея. Погледна към мен.

— Исусе, Съливан — простена той и заудря тила си в стената. — Дори не отваряй дума.

— Той дойде заради мен — казах му аз. Знаеше какво мисля, затова нямаше да е зле и да го изкажа гласно. И двамата бяхме изненадани от намерението ми. — Спаси ти живота два пъти. Спаси моя три пъти.

— Бен има право — намеси се Катализатора. — Съливан, това е самоубийство.

Извъртях очи. Чувала я бях вече тая дивотия — от самия Ивън Уокър, когато разбра, че се готвя да вляза в лагера на смъртта, за да

открия братчето си. Защо все аз трябва да съм островчето лудост сред океана от здравомислие? Да бъда „трябва“, когато всички са „не бива“? Да бъда „аз ще“ противопоставено на техните „по-добре недей“?

— Самоубийство е и да останем тук — възразих аз. — Бездействието наникъде не води. Всичко, което правим сега, е самоубийство. Стигнахме до точка в историята, когато трябва да избираме, Катализатор — смислена смърт или безсмислена. Освен това — продължих — той би го направил заради нас.

— Не — тихо възрази Бен. — Би го направил за теб.

— Базата, в която ще го заведат, е на сто и петдесет километра от тук — каза Катализатора. — Дори да стигнеш до нея, няма да стигнеш навреме. Всичко ще е приключил с него и няма да го завариш жив.

— Не знаеш със сигурност.

— Напротив.

Не, казваш, че знаеш, но всъщност не е така, точно както не знаеш всичко друго, за което твърдиш, че знаеш, а ние уж трябва да вярваме, защото си ни такава една малка умница.

Бен се обади:

— А?

— Каквото и да направим — овладяно каза Катализатора на Бен, сякаш нищо от това, което казах, не представлява супермащабно разбиване на пух и прах на теориите й, — да останем тук не е вариант. Щом хеликоптерът остави товара си, той ще тръгне обратно.

— Товара ли? — не разбра Бен.

— Говори за Ивън — преведох.

— Защо ще...? — После му просветна. Жертвите на Катализатора, заровени надолу по пътя. Хеликоптерът щеше да се върне, за да прибере ударния отряд. — О! — Избърса с опакото на ръката устата си. — Гадост.

Аз си помислих: Здрасти, Хеликоптерче! Катализатора ме гледаше и си мислеше, че знае какво си мисля, и наистина знаеше, но това не доказваше, че е права.

— Забрави, Съливан.

— Какво да забравя? — И веднага доказах колко скромна особа съм: — Ти си успяла. Или поне твърдиш, че си успяла.

— Какво е успяла? — все така не разбираше Бен.

— Не е същото — възрази Катализатора.

— Какво му е различното?

— Различното е, че пилотът беше в хеликоптера. Моето „бягство“ от Вош не беше бягство, а поредица от изпитания на Дванайсетата система.

— Ами ще се престорим, че и това ще е изпитание, щом ще ни е от полза.

— Какво ще се преструваме, че е изпитание — гласът на Бен се извиси с октава, заради раздразнението му. — За какво, по дяволите, говорите вие двете?

Катализатора въздъхна и обясни:

— Иска да похити хеликоптера.

Устата на Бен провисна. Не знам по каква причина и по какъв начин, но когато е с Катализатора всичкият ум изтича от главата му като вода от врели спагети през цедка.

— Ами той? — Катализатора кимна към Сам. — И той ли идва?

— Това е твоя работа, нали? — попитах.

— Няма да съм бавачка, докато ти се правиш на Дон Кихот.

— Знаеш ли, няма да ме впечатлиш с мъгляви литературни препратки. И случайно знам кой е Дон Кихот.

— Я чакайте малко — намеси се Бен. — Той е от Кръстника, нали? — Лицето му беше съвсем сериозно, затова не бях сигурна дали се шегува. Преди време сериозно се обсъждаше Бен да получи елитната стипендия „Роудс“, за да учи в Оксфорд. Съвсем сериозно. — Ще направиш предложение на Вош, на което не може да откаже, така ли?

— Бен може да остане с децата — осведомих Катализатора, сякаш всичко съм обмислила, сякаш планът за спасението на Ивън е замислян от месеци. — Ще отидем двете с теб.

Тя поклати глава.

— И защо да го правя?

— А защо да не го направиш?

Тя се стегна първоначално, после по някаква неясна причина погледна към Бен. Затова и аз погледнах към Бен, а Бен гледаше право към пода, сякаш за пръв път го виждаше. Каква е тази удивителна твърда повърхност под краката ми?

— Какво ще кажете? — нямаше да се откажа. И защо да се отказвам? Опитах се да спра и не успях. — Забрави за мен. Забрави за

Ивън. Направи го заради себе си.

— Себе си ли? — наистина се озадачи тя. Ха! Поне веднъж не можеше да се прави, че разбира какво мисля.

— Той те е довършил. Неговото дело е завършено. Затова трябва да идеш при него, ако искаш да сложиш край.

Катализатора се изопна все едно някой я шамароса. Искаше да се престори, че не знае за какво говоря. Как не!

Наблюдавах лицето ѝ, докато разказваше историята. Чух гласа ѝ. Между смръщванията и дългите смълчавания, премълчаното присъстваше. Когато каза името му и когато не можеше да се насили да произнесе името му, то беше там — той беше причината тя да не се предава, причината да се държи, нейният резон детр^[1].

Онова, за което си струваше да се умре.

— Вош си мисли, че ще направиш зиг, а ти ще направиш заг. Той си мисли, че ще бягаш от него, а ти ще бягаш към него. Не можеш да премахнеш онова, което е направил, но можеш да премахнеш него.

— Това нищо няма да разреши — прошепна тя.

— Вероятно няма. Но ще е мъртъв. И толкова.

Вдигнах ръка. Не бях сигурна защо. Всъщност тази сделка не беше моя, защото не на мен се полагаше да доставя стоката до получателя. Мъничкото, разумно, спокойно, древно, мъдро гласче в главата ми изписука: Права е, това е самоубийствено, Каси. Ивън го няма вече и този път няма да има чудеса. Остави го.

Мястото ми беше със Сам, винаги е било до Сам. Сам беше моят резон детр. А не никакво носещо само разочарования селско момче от Охайо, което беше лудо до мозъка на костите си. Исусе, Катализатора бе права, дори любовта на Ивън можеше да е част от лудостта. Той си мислеше, че е влюбен в мен, така както си мислеше, че е един от Другите.

Тогава каква беше разликата между онова, което мислим, и действителността? Има ли такава?

Имаше моменти, в които мразех собствения си мозък.

— Мъртвите — каза Катализатора с глас, който отразяваше смисъла на думата: нищото в нея, отсъствието, празнотата. — Дойдох да убия един невинен. Убих петима. Ако се върна, ще убивам, докато им изгубя броя. Ще убивам, докато вече няма смисъл. — Не гледаше

към мен. Гледаше към Бен. — И ще стане лесно. — Обърна се към мен. — Не разбиращ. Аз съм онова, в което той ме превърна.

Прииска ми се да беше заплакала. Исках да крещи, да вика, да размахва юмрук, да удари нещо, да вие, докато гласът й се предаде. Всичко би било по-добре от този кух и празен начин, по който говореше. Онова, което каза, не съвпадаше много с начина, по който го каза, беше плашещо.

— И накрая и двете ще се провалим — каза ми тя. — Ивън ще умре, а Вош ще живее.

И въпреки това улови ръката ми.

Това беше още по-страшно.

[1] Rraison d'etre (фр.) — причина за съществуване, основание да бъдеш. — Б.пр. ↑

Бен вече беше стигнал края на силите си — физически и психически. Повече не можеше да остане прав, нито да следи този странен обрат, от „Тя е предателка!“ до „Тя е мой партньор!“ С подскок слезе от стъпалата, свлече се и протегна ранения си крак напред. Взираше се в тавана, поглаждаше брадичката си.

— Катализатор, май е най-добре отново да идеш там. В случай че някой ти липсва.

Тя поклати глава и блестящата ѝ черна коса се залюля напред-назад, подобно на копринена, черна като обсидиан завеса.

— Никой не ми липсва.

— Добре. В случай че някой дойде.

— Кой например?

Тя ме погледна. После кимна. Заобиколи го и се изкачи горе, за да вземе пушката си. Чух шепота ѝ:

— Недей — каза му тя, преди да се скрие от погледа ми.

Недей ли?

— Какво ви има на вас двамата? — попитах.

— Какво да ни има?

— Погледчета разни. Това „недей“ сега.

— Нищо ни няма, Каси.

— Ха, при тези погледчета и разни „недей“?

Той сви рамене, после погледна нагоре по стъпалата към дупката, която гледаше към откритото небе, където преди беше къщата.

— Безсмислено е — каза Бен. Усмихваше се, сякаш се притеснява, че ще каже нещо глупаво. — Независимо колко добре познаваш някого, една част от него си остава скрита. Не можеш да проникнеш там. Никога. Заключена стая. Не знам. — Поклати глава и се разсмя. Смехът му замря в мига, моментално.

— У Катализатора има повече стаи, отколкото помещения в Лувъра — отбелязах аз.

Бен се изправи криво-ляво на крака и закуцука към мен, подпираше се на пушката. Когато стигна, лицето му беше посърнало

от изтощението и болката. Ето пак. Тъкмо Периш се оправи от една рана, причинена му от Катализатора, тя го наранява отново.

— Ти полуся ли? — попита той.

— Ти как мислиш?

— Че си полусяла?

— Откъде знаеш? — Напълно уверена бях, че няма да разбере въпроса ми.

— Каси Съливан, която познавам, никога не би изоставила братчето си.

— Може би не съм Каси Съливан, която познаваш.

— Значи просто ще го оставиш...

— С теб.

— Може и да не си забелязала, но когато трябва да пазя някого, не успявам да се справя.

— Не си виновен ти, Периш.

Той се плъзна по стената до мен. Пое няколко пъти дъх. После избърбори:

— Да мислим трезво, става ли? Катализатора няма да стигне до Вощ, а ти няма да стигнеш до Ивън. Тази част свърши. Време е за следващата.

— Следващата част?

— Те. — Той кимна към Сами и Меган, свити под одеялото. — Винаги те са били най-важните, от първия ден. Врагът винаги го е знал. Истински тъжната и откачена част е защо ние толкова лесно го забравихме.

— Не съм го забравила — уверих го. — Защо според теб го правя? Не става дума за Ивън Уокър. Не става дума за теб или за мен. Ако Катализатора е права, Ивън е последната ни надежда. — Погледнах към лицето на братчето си, което спеше като ангелче. — Неговата последна надежда.

— Тогава аз ще отида с Катализатора. Ти оставаш тук.

Поклатих глава.

— Ранен си. Аз не съм.

— Глупости. Мога да се справя...

— Не говоря за крака ти.

Той трепна. Челюстта му се стегна.

— Не е честно, Каси.

— Не се тревожа дали е, или не е честно. Не става дума за честност. Става дума за шансове. И риск. Става дума за това брат ми да доживее следващата Коледа. Да можех да прехвърля на някого задължението, щеше да е страхотно, но на мен се пада, Периш. Задачата е моя. Защото все още съм там, Бен, под колата на магистралата — така и не съм се измъкнала, не съм излязла изпод нея. Продължавам да чакам страшилището да дойде и да ме хване. И ако сега избягам или остана тук, той ще ме открие. Ще открие Сам. — Измъкнах Мечо изпод одеялото и го притиснах към гърдите му. — Не ме е грижа дали Ивън Уокър е извънземен, човек, извънземно-човек или откачила ряпа. Не ме е грижа за твоите проблеми или проблемите на Катализатора и най-вече не ме е грижа за моите проблеми. Светът е съществувал много преди тази особена съвкупност от седемте милиарда по седем милиарда атоми да се появи и ще продължи да съществува, след като те се пръснат във всички посоки.

Бен протегна ръка и ме погали по мократа страна на лицето. Отблъснах ръката му.

— Не ме докосвай. — Ти, Бен Предишни. Ти, Бен Някогавъзможни.

— Виж, Каси. Не съм ти нито шеф, нито баща. Не мога да те спра, както ти не можеше да ме спреш да отида в пещерите.

Притиснах лицето си до прокъсаната глава на Мечо. Мечо миришеше на дим, пот, мръсотия и на братчето ми.

— Той те обича, Бен. Мисля дори повече от мен. Но...

— Не е вярно, Каси.

— Недей. Да. Ме. Прекъсваш. Това си е моя работа. Само да знаеш. Сега искам да ти кажа нещо.

— Добре.

— Искам нещо да ти кажа.

— Слушам.

Отвърнах поглед. Гледах в нищото. Поех дълбоко дъх. Не го казвай, Кас. Какъв смисъл има сега? Няма смисъл. Може би това е нещо, което и двамата имаме нужда да научим.

— Падах си по теб от трети клас — прошепнах. — Пишех името ти по бележниците. Рисувах около него сърчица. Украсявах ги с цветя. Най-вече маргаритки. Мечтаех с отворени очи и мечтаех за нас, и това

го знаеше само най-добрата ми приятелка. А тя е мъртва. Като всички други.

Не гледах към него. Гледах към нищото.

— Но ти беше там някъде. Можеше да си в Китай, все едно. Когато се появи от нищото в лагера на Сами, аз си помислих, че това означава нещо. Защото беше жив, когато трябваше да си мъртъв, и аз бях жива, а трябваше да съм мъртва, и двамата бяхме там заради Сам, който също трябваше да е мъртъв. Просто — просто твърде много съвпадения има, за да са само съвпадения, нали знаеш? Но са само това — съвпадения. Няма божествен план. Няма нищо предопределено за нас от съдбата. Нищо, което е писано да стане. Ние сме случаини хора, живеещи на случаина планета в случаино случила се вселена. И няма проблем с това. Седемте милиарда по седем милиарда атоми го намираха за най-нормално.

Притиснах устни до гадната глава на плюшеното животно. Прекрасно беше, че човешките създания са завладели Земята, изобретили са поезията, математиката, двигателите с вътрешно горене, открили са времето и пространството, и относителността, построили са малки и големи машини, с които да бъдем превозвани до Луната за някое и друго камъче или да ни откарат до „Макдоналдс“ за сок от ягоди и банани. Направо супер беше, че сме успели да разделим атома, да разпространим из Земята интернет и смартфоните и, разбира се, селфитата.

Но най-прекрасното от всичко, нашето най-висше постижение, онова, за което ще се моля да ни помнят винаги, е, че сме натъпквали топки полиестерен материал в анатомично невярна, подобна на рисунка от анимационно филмче фигура, олицетворяваща един от най-страшните хищници в природата, с единствената цел да утешим дете.

Предстоеше подготовка. Трябаше да се уточнят разни подробности.

Най-напред ми трябаше униформа. Бен остана с децата, а ние с Катализатора изровихме труповете. Май униформата на един от най-дребните новобранци щеше да ми стане, но на гърба на якето имаше дупка от куршум. Трудно щях да я обясня. Катализатора издърпа следващия труп, парцалите му бяха мръсни, но небелязани от дупки от куршуми и почти без петна от кръв. Катализатора ми обясни, че го убила със стоманена джанта. Не усетил нищо, увери ме тя. Не видял откъде му е дошло. Униформата ставала според нея. Усетих как в гърлото ми засяда буца. Става униформата. Преоблякох се до пътя под голото небе. Ха. Голото небе. А над мен беше Касиопея, прикована към трона си, гледа своята гола съименничка и мъртвото момче. Хванах Катализатора да го наблюдава, лицето й беше по-бледо от обикновено. Проследих погледа ѝ до ръката на хлапето, където на светлината от звездите се виждаха покрити с коричка следи от рани. Какви бяха тези рани? Букви?

— Какво е това? — попитах, докато обувах панталоните, бяха с десет сантиметра по-дълги.

— На латински е — отговори тя. — Означава „побеждава онзи, който устоява“.

— И защо си го е издълбал на ръката?

Тя поклати глава. Премести ръка към собственото си рамо. Мислеше, че не съм обърнала внимание.

— И ти имаш, нали?

— Не.

Коленичи до момчето с бойния му нож в ръка. Прокара го по малкия белег на тила му и внимателно извади проследяващото устройство от прореза.

— Ето. Сложи го в устата си.

— Мамка му.

Сложи го в шепата си и плю отгоре му. Потри устройството с размера на оризово зърно, за да го почисти от кръвта.

— Така по-добре ли е?

— И по какъв начин би могло да е по-добре?

Грабна ръката ми и постави лепкавото топче в дланта ми.

— Ами тогава ти си го почисти.

Завързах ботушите си, докато тя прокарваше фино ножа по тила на другото дете, измъкна проследяващото устройство, после прекара острието на ножа през устните си. В жеста ѝ имаше някаква привична диващина, в главата ми отекнаха думите ѝ: аз съм онова, в което ме превърнаха.

Подготовка. Подробности.

Трябваха ми оръжие и муниции, но само толкова, колкото се побираха в джобовете и торбичките на униформата. Допълнителни пълнители за пушката и пистолета, нож, джобно фенерче, две гранати, две бутилки с вода и три енергийни блокчета, които взех по настояване на Бен. Периш имаше някаква странна, суеверна вяра в енергийните блокчета, която не почиваше на никакви смислени основания, за разлика от моята вяра в плющените мечета като талисман.

— Ами ако грешиш? — попитах Катализатора. — Ако никой не дойде да търси ударния отряд?

Тя сви рамене.

— Тогава сме свършени.

Така ведро и жизнерадостно го изрече. Като слънчев лъч. Събудих Сам и Меган и ги накарах да се нахранят, докато Бен и Катализатора подготвяха нападението навън. Нещо имаше между тези двамата. Нещо, което криеха от мен. И заради това ми се искаше да имам старите способности на Ивън да чета мисли. Щях да се потопя в главата на Бен Периш и да изтръгна истината. Мислех, че ще разсипя Катализатора с онази част от теорията ѝ: Заглушителите-са-обикновени-хора-като-нас-само-че-подобри. Как тогава духът на Ивън влезе в мен и се сля с моя, ако е човек? Отговорът ѝ изискваше научна степен по роботика, бионика и физика на електромагнитните вълни, за да бъде разбран. Компютърен процесор, прикрепен към неговия мозък, който тълкуваше физико-биологичните реакции на моя организъм и създаваше информационна примка, в която данните от мен се смесваха с неговите, дрън-дрън-дрън. Наистина науката е прекрасна, но защо така убива всяка радост от тайнството в света? Любовта може да е просто съвкупност от взаимодействия на хормоните, предопределено въздействие и положително подсилване, но я се опитайте да напишете стихотворение или песен за това.

Подготовка. Подробности.

Разказах на Сам и на Мегс за плана. Сам беше напълно съгласен. Въпреки че вмъкването в базата беше първият му избор, поне щеше да прекара смислено времето си със своя многообичан Зомби. Меган не каза и дума, притесних се, че може да се изплаши в критичния момент. Не можех да я виня. Последния път, в който се беше доверила на възрастните, те ѝ бяха натъпкали бомба в гърлото.

Подадох Мечо на Сам да го пази, Сам да пази Мечо и обратното. Той го подаде на Меган. Иксусе. Твърде голям беше вече за Мечо, толкова бързо пораснаха.

Одеялата, казах им. Всички, с изключение на Катализатора взеха по едно одеяло.

И после ни оставаше да изкачим стълбите за последен път.

Улових Сами за ръка, Сами улови ръката на Меган, Меган улови ръката на Мечо, заедно тръгнахме нагоре. Звездите танцуваха и стенеха. Възможно беше звездите да паднат.

Ние нямаше да паднем.

ЗОМБИ

Наблюдавах Катализатора, докато носеше последните два трупа да ги скрие в стария гараж. Носеше по един във всяка ръка. Разбирах как е възможно и все пак беше малко страшно да гледам. Чаках до празния гроб тя да се покаже. Не стана. О, Боже. Сега какво?

В гаража миризмата на бензин и масло ми припомни миналото. Преди да се появи Зомби, имаше едно хлапе на име Бен Периш, което работеше по колите с баща си в събота следобед, последно се занимаваха с един яркочервен корвет, модел '69, подарък за седемнадесетия му рожден ден от баща му — момче, което всъщност не е можело да си позволи навремето такава кола и се преструваше, че е за неговия единствен син, но и двамата знаеха истината. Рождения ден на Бен беше извинение да купят колата, а колата беше извинение баща и син да прекарват повече време заедно, докато часовникът отброява миговете до дипломирането, после колежа, после внуките, пенсионирането и гроба. Гробът се появи неочеквано на първо място в списъка, но не изревари колата. За няколко съботни следобеда имаха колата.

Катализатора вече беше поставила жертвите си една до друга, беше прекръстила ръцете им на гърдите. Но тя никаква не се виждаше. За секунда изпаднах в паника. Всеки път, когато очаквах зиг, следващ заг. Преместих тежестта на здравия си крак и свалих пушката от рамо.

От мрака навътре в гаража се чу пронизителен вой, прекъснат от сумтене. Закуцуках покрай редиците сандъчета с инструменти и скучени бидони с масло, намерих я зад тях, седеше до пепеливата на цвят стена, придърпала колене до гърдите си.

Не можех да стоя прав, много ме болеше. Седнах до нея. Тя избърса страните си. За пръв път виждах Катализатора да плаче. Не я бях виждал да се усмихва и вероятно нямаше да я видя, но я видях да плаче. Смаях се.

— Не си имала избор — казах ѝ. Сигурно изравянето на труповете ѝ беше дошло в повече. — А и те не са разбрали преместването, нали?

Тя поклати глава.

— О, Зомби.

— Не е късно, Катализатор. Можем да отменим. Съливан няма нищо да направи без нас.

— Нямаше да ѝ се налага да прави нищо, ако ти не се беше изпречил пред Уокър.

— Може би нямаше да се изпреча, ако ти ми беше доверила истината.

— Истината — повтори тя.

— Важната дума тук е доверила.

— Аз ти имам доверие, Зомби.

— Интересен начин да го покажеш.

Тя поклати глава. Тъпият му Зомби, пак сбърка.

— Знам, че няма да кажеш.

Тя протегна крака и от гърдите ѝ изпадна пластмасов съд. В него забълника яркозелена течност. Ампула антифриз.

— Една лъжица трябва да стигне — каза тя толкова тихо, че не вярвах думите ѝ да са отправени към мен. — Дванайсетата система ще ме защити. Ще ме защити...

Грабнах капсулата от скута ѝ.

— По дяволите, Катализатор, не си го изпила, нали?

— Върни ми го, Зомби.

Въздъхнах. Приех отговора ѝ за отрицателен.

— Каза ми какво се е случило, но не ми каза как.

— Ами знаеш. — Тя махна с ръка във въздуха. — Обичайния начин.

Добре. Заслужих си го.

— Казваше се Бръснача. — Тя се намръщи. — Не. Името му беше Алекс.

— Новобранецът, който е застрелял Малката.

— Заради мен. За да избягам.

— Онзи, който е помогнал на Вош да те настрои с тяхната система.

— Да.

— А после Вош е нагласил и двама ви.

Тя ме изгледа със своя неподражаем, безстрастен поглед на Катализатора.

— Това какво означава?

— Вош го е оставил с теб онази нощ. Сигурно е знаел, че Бръснача си е... ако ви остави насаме, това ще доведе до...

— Ти полуудя, Зомби. Ако на Вош и през ум му е минало такова нещо, той никога не би оставил Алекс да ме пази.

— И как така?

— Защото любовта е най-опасното оръжие в света. Понестабилно е и от урана.

Преглътнах. Гърлото ми пресъхна.

— Любовта.

— Да. Любовта. Ще ми върнеш ли ампулата?

— Няма.

— Мога да си я взема.

Беше много близо до мен и ме гледаше с очи, които бяха съвсем малко по-светли от заобикалящия ни мрак.

— Знам, че можеш.

Напрегнах се. Имах чувството, че би могла да ме нокаутира със замахване на малкия си пръст.

— Искаш да знаеш дали аз го обичах. Това искаш да ме попиташи.

— Не ми влиза в работата.

— Никого не обичам, Зомби.

— Ами, няма нищо. Още си млада.

— Престани. Престани да се опитваш да ме разсмееш. Жестоко е.

В мен се заби нож и се завъртя. Болката от куршума беше като ухапване от комар в сравнение с болката от този нож. По някаква причина, щом съм до това момиче, следва болка, и то не само физическа. И след като познавах много добре и двата вида страдание, бих предпочел десет пъти да ме пристрелят, отколкото сърцето ми да е разсечено на две.

— Голям си трън — осведоми ме тя. И с въртеливо движение взе ампулата антифриз. — От самото начало си го помислих.

Поднесе ампулата наполовина до устата си. Течността заблестя в неоново зелено. Техният цвят.

— Това направиха, Зомби. Това е светът, който създадоха. В него да дадеш живот е по-жестоко, отколкото да отнемеш. Аз проявявам милост. Мъдра съм.

Вдигна ампулата към устните си. Ръката ѝ трепна, яркозелената течност се заплиска чак до ръба и потече по пръстите ѝ. В очите ѝ се появи същият мрак, който изпълваше същината ми.

Не се отдръпна, когато обвих пръсти около китката ѝ. Не използва подобренията си срещу мен, не ми откъсна главата. Почти не се възпротиви, когато я принудих да отпусне ръка.

- Изгубих се, Зомби.
- Ще те намеря.
- Не мога да помръдна.
- Ще те нося.

Политна настани към мен. Прегърнах я. Обгърнах с длани лицето ѝ, прекарах пръсти през косата ѝ.

Мракът пропълзя около нас, нямаше да се задържи.

Тръгнахме обратно към гроба, когато Каси и децата излязоха от мазето на разрушеното убежище, натоварени с одеяла.

— Зомби — извика Фъстъка. Затича се, купчината одеяла в ръцете му заподскача, докато тичаше. Спря, когато огледа внимателно лицето на Катализатора. Веднага разбра, че нещо не е наред. Само кучетата разчитат по-добре лицата от малките деца.

— Какво има, редник? — попитах.

— Каси не позволява да имам оръжие.

— Работя по въпроса.

Лицето му помръкна. Не ми вярваше.

Побутнах го с леко свит юмрук по ръката и добавих:

— Нека първо заровим Катализатора. После ще говорим за оръжия.

Дойде Каси, като почти влечеше Меган за ръка. Надявах се да я държи здраво. Имах чувството, че ако я пусне, момиченцето ще избяга. Катализатора кимна с глава към гаража — вътре — и каза:

— Десет минути до хеликоптера.

— Откъде знаеш? — попита Съливан.

— Чувам го.

Каси ме стрелна с поглед, придружен от извита вежда. Чу ли това? Казва, че го чува. А всички останали чуваха само вятъра, който духаше над голите полета.

— За какво е маркучът? — попита ме тя.

— За да не припадна или да не се задуша — отговори Катализатора.

— Мислех, че си — как го каза ти? — подобрена.

— Съм. Но все пак ми трябва кислород.

— Като акула — рече Каси.

Катализатора кимна.

— Именно.

Поведе децата към гаража. Катализатора се спусна в дупката и легна по гръб в пръстта. Взех пушката от мястото, където я беше

пуснала, и я поставих до нея. Тя поклати глава.

— Остави я там.

— Сигурна ли си?

Тя кимна. Лицето ѝ беше окъпано в светлината на звездите.

Дъхът ми секна.

— Какво има? — попита тя.

Отвърнах поглед.

— Нищо.

— Зомби.

Прокашлях се.

— Не е важно. Само си помислих — за минутка — стрелна ми се през ума...

— Зомби.

— Добре. Красива си. Това е всичко. Имам предвид — исках да знаеш, че...

— Ставаш сантиментален в най-неподходящите моменти. Маркуч!

Пуснах единия му край. Тя го пъхна в устата си и вдигна палец.

Вече чувах хеликоптера. Слабо, но все по-силно. Нахвърлях пръстта в дупката около нея, с дясната си ръка изблъсквах пръстта, а с лявата държах маркуча. Излишно беше тя да казва думите, четях ги в погледа ѝ. Побързай, Зомби.

Шумът от пръстта, която падаше по тялото ѝ, буквально ме съсираваше. Реших да не гледам. Гледах небето, докато я заравях, стисках края на маркуча с такава сила, че кокалчетата ми побеляха. Почти безкрайният брой варианти, в които нещо можеше да се обърка, минаваше през ума ми. Ами ако на борда на хеликоптера има цял отряд? Ами ако не е само един, ами са два? Или три, или четири? Ами ако, ами ако, ами ако... каквото и да е.

Нямаше да успея да се върна в гаража, вече нямаше време. Катализатора беше напълно покрита, но аз бях на открито, с пристрелян крак и на сто метра от гаража, а хеликоптерът наблизаваше — виждах силуeta му върху изпъстреното със звезди небе, черна пустош и на нея проблясваща бяла светлина — наблизаваше. Никога не бях пробвал какво е да бягам с ранен крак. Не ми се е налагало. Предполагам, че има първи път за всичко.

Не стигнах далеч. Изминах четиридесет-петдесет метра. Политнах и паднах по лице в пръстта. Защо, по дяволите, Каси не беше заровила Катализатора? По-разумно ли щеше да е аз да си бях кротувал с децата, освен това Съливан май с радост щеше да се възползва от тази възможност.

Надигнах се. Стоях прав може би около пет секунди, после отново паднах. Твърде късно е. Вече трябваше да попадам в обсега на инфрачервения им радар.

Чифт ботуши затупка към мен. Две ръце ме вдигнаха. Каси прехвърли ръката ми през врата си и ме задърпа напред, докато аз премятах ранения си крак, подскачах на здравия си, замятах ранения, но тя носеше по-големия товар. На кого му трябваше Дванайсета система, щом има сърце като Каси Съливан?

Паднахме в дупката на гаража и Каси метна одеяло върху мен. Децата вече бяха покрити, аз извиках: Още не! Топлината от телата им щеше да се засили под завивката, да провали замисъла.

— Изчакай да тръгна — казах им аз. Обърнах се към Каси:

— Разбра ли.

Невероятно, но тя ми се усмихна и кимна.

— Знам.

КАСИ

— Сега! — извика Бен, вероятно твърде късно: хеликоптерът гърмеше над нас. Вмъкнахме се под одеялата и започнах да броя.

— Как ще разбера, че е дошъл моментът? — попитах Катализатора.

— След две минути.

— Защо две?

— Ако не можем да го направим за две минути, значи е невъзможно.

Какво означава това? Не попитах, но вече подозирах, че това две е случайно число, което Катализатора си беше измислила.

Но все пак започнах да броя.

... хиляда петдесет и осем, хиляда петдесет и девет, хиляда и шестдесет...

Старото одеяло мириеше на мухъл и миша пикня. Не виждах проклетия хеликоптер. Чувах — само това чувах — машината, която звучеше сякаш е на две стъпки от нас. Дали беше кацнал? Дали помощния отряд е слязъл, за да провери тайнствената могилка, която подозрително прилича на гроб? Въпросите се стелеха в ума ми като бавно пъпеща мъгла. Трудно е да мислиш, когато броиш — може би затова го препоръчват като лекарство срещу безсъние.

... хиляда деветдесет и две, хиляда деветдесет и три, хиляда деветдесет и четири...

Трудно ми беше да дишам. Това вероятно беше свързано с факта, че бавно се задушавах.

Някъде около хиляда деветдесет и пет двигателите на хеликоптера заглъхнаха. Не угаснаха, но воят и ревът им отслабнаха. Дали е кацнал? На хиляда деветдесет и шест двигателите отново ревнаха. Дали трябваше да остана тук, докато случайно избраните от Катализатора две минути отминат, или да се вслушам в мъдрото гласче, което крещеше в ухото ми: Давай, давай, давай, веднага!

На хиляда деветдесет и седем тръгнах.

И колко заслепяващо ярък изглеждаше този свят, след като изскочих от вълнения си пашкул.

Излетях през вратите на гаража, затичах се направо през полето, между дърветата, през пътя към хеликоптера, който вече беше на метър и осемдесет над земята.

И се издигаше.

По дяволите.

При дупката на Катализатора се въртеше някаква сянка до разкопаната пръст, друга се движеше бавно и в сравнение с първата, сякаш изобщо не се движеше. Катализатора се надигна от трапа по време на претърсването. Сайонара^[1], хайде на веселба с криеница!

Хукнах с всичка сила към хеликоптера, провизиите и мунициите в униформата ме караха да се чувствам така, сякаш съм натъпкана с тухли, на гърба ми подскачаше пушката и, мамка му, машината вече се отдалечаваше, твърде бързо, спри, Каси, спри, няма да успееш, време беше за план Б, само дето нямахме план Б, какво беше това с двете минути, Катализатор? Ако ти си тактическият гений на операцията, защо тогава сме така прецакани, разстоянието между мен и хеликоптера намаля, носът му се насочи леко надолу и добре ли е за теб, такова накланяне, Съливан?

Скочих. Времето спря. Хеликоптерът висеше като играчка над напълно изпънатото ми тяло — дори пръстите ми бяха изпънати — и вече не се чуваше ревът, нито се усещаше силата на перките, които издигаха хеликоптера нагоре и изблъскваха тялото ми надолу.

Остана само малкото момиченце — вече я нямаше — с мънички, слабички и костеливи крачета, глава, върху която подскачаха масури къдрици, и (много прав) нос. Със специална дарба, за която само тя и нейният баща знаеха.

Тя можеше да лети.

Протегнатите ми пръсти се вкопчиха в ръба на отворения товарен люк. Улових се за нещо студено и метално, хванах се здраво за него, докато хеликоптерът се издигаше право нагоре и земята бързо се отдалечаваше от ритащите ми крака. Петнадесет метра, тридесет, залюлях се напред и назад. Шестдесет метра, деветдесет, дясната ми ръка се изпълзна, висях само на лявата, шумът беше оглушителен, затова не чух как крешя. Погледнах надолу, видях гаража и къщата от

другата страна на пътя, по-надолу черните руини от онова, което някога беше къщата на Грейс. Окъпаните в светлината на звездите полета и дървета, които сияха сребристосиви, и пътя, който се простираше от хоризонт до хоризонт.

Щях да падна.

Поне щеше да стане бързо. Размазана като бублечка на предно стъкло на кола.

Лявата ми ръка започна да се изплъзва, палец, розовите и пулсиращи пръсти пулсираха във въздуха. Вече се държах с два пръста за хеликоптера.

После и тези два пръста се изплъзнаха.

[1] Японски израз, който се използва при раздяла на събеседниците, „до скоро“, „довиждане“. — Б.пр. ↑

В крайна сметка научих, че било възможно да чуеш собствения си крясък на фона на двигателите на хеликоптер.

Научих и че животът не преминава пред очите на човек, когато е на косъм от смъртта. Единственото, което просветна в моите мисли, бяха очите на Мечо, немигащи, пластмасови, бездънни, бездушни и пълни с душа.

Щях да падна от няколкостотин метра височина. С такава сила се гърчех да предотвратя падането, че почти изкълчих рамото си. Нямаше за какво да се задържа, за да спра падането, някой задържаше мен, а след това този някой ме издърпа на борда.

Тупнах по лице във вътрешността на хеликоптера. Отначало се почувствах като Жива съм! После дойде усещането. Ще умра! Независимо кой ме беше спасил и ме вдигаше на крака, имах като цяло три възможности; четири с фалшивата възможност за оръжието, защото да стрелям с оръжие в металния корпус на хеликоптера, беше много лоша идея.

Имах юмруци, лютивият спрей, който се намираше в един от двадесет и деветте милиона джоба на новата ми униформа, или най-трудното, най-ужасяващото оръжие от целия възхитителен арсенал на Каси Съливан: главата ми.

Завъртях се и забих челото си в средата на лицето. Прас!, строших нос, после рука кръв. Много кръв, направо гейзер, но ударът остана без последствия. Тя не помръдна и на сантиметър. Дори не мигна. Била е — с каква дума описа невероятната, гадна и странна промяна, която Виш беше направил с нея? — подобрена.

— Полека, Съливан! — Катализатора се извърна, за да изплюе кръв с размера на топка за голф.

КАТАЛИЗATORA

Бутнах Съливан на седалката и креснах в ухото й:

— Приготви се да скачаш!

Нищо не отговори, само се взираше объркано в окървавеното ми лице. Артериите ми бяха запушвани от микророботите, които гъмжаха в кръвообращението ми, рецепторите за болка бяха заглушени от хъба, може би изглеждах ужасно, но се чувствах прекрасно.

Прескочих я и отидох в кабината за управление, настаних се на мястото на втория пилот. Пилотът веднага ме позна.

Беше лейтенант Боб. Същият лейтенант Боб, чийто пръст счупих при „бягството“ си с Бръснача и Малката.

— По дяволите — извика той. — Ти!

— Направо от гроба! — извиках, което си беше самата истина.

Насочих пръст към краката ни.

— Пусни!

— Майната ти!

Действах, без да мисля. Хъбът го реши вместо мен — това й е ужасното на Дванайсетата система — не знаех вече къде свършваща тя и къде започва аз. Не бях напълно човек, не бях и изцяло извънземно, не бях нито едно от двете, нещо се отприщи у мен, нещо се освободи.

След това осъзнах невероятната красота на ситуацията — най-бездънният уред, който има един пилот, е неговото зрение.

Махнах забралото му и забих пръст в окото. Зарита с крака, опита се да хване китката ми, носът на хеликоптера се насочи надолу. Пресрещнах ръката му и я насочих отново към лоста за управление, докато навлизах в него: там, където имаше паника, давах спокойствие, там, където имаше болка, давах успокоение.

Знаех, че няма да ни превърне в камикадзета, защото не можеше да скрие нищо от мен. Познавах дори желанията, които щеше да отрече и пред самия себе си, а у него нямаше никакво желание да умре.

И в ума му нямаше никакво съмнение, че се нуждае от мен, за да оцелее.

Зомби имаше право преди много месеци — като убежища за времената на апокалипсиса пещерите в Уест Либърти нямаха равни.

Нищо чудно, че свещеникът Заглушител ги беше обявил за свои.

Галони прясна вода. Подземна зала, натъпкана със суha храна и консерви. Медицински материали, превръзки, бидони с гориво за грев, керосин, бензин. Дрехи, инструменти и достатъчно оръжия и експлозиви, за да се надвие малка армия. Идеалното място, на което да се скриеш, дори уютно, ако се остави на страна миризмата.

Пещерите на Охайо воняха на смърт.

В най-голямото помещение беше най-страшно. Дълбоко под земята, влага и с много слаба вентилация. Миризмата — и кръвта — нямаше къде да отидат. Каменният под все още блестеше в червено на светлината от фенерчетата ни.

Тук е било клането. Фалшивият свещеник или беше съbral гилзите, или беше заклал жертвите си един по един. Намерихме място до стената със спален чувал, куп книги (включително овехтяла Библия), керосинов фенер, чанта, пълна с тоалетни принадлежности, и няколко броеници.

— От всички места, на които е имал възможност да се скрие, той е избрали това място — едва дишаше Зомби. Притискаше парче плат към лицето си, за да прочисти въздуха. — Откачен кучи син.

— Не е бил откачен, Зомби — въразих му аз. — Болен. Трансформиран с вирус, още преди да се роди. Най-добре е така да мислиш за него.

Зомби бавно кимна.

— Права си. Това е най-доброят начин да мислиш за него.

Оставихме пилота Боб с Каси и децата в друго помещение, след като почистихме и превързахме раната му, дадохме му антибиотици и голяма доза морфин. Не беше в състояние да лети тази нощ. Да ни докара до пещерите, беше краят на силите му, но аз седях до него и го поддържах съредоточен и спокоен, бях неговата увереност и котва.

Двамата със Зомби се оттеглихме към по-високото, а той се придвижваше в тесните участъци с една ръка на рамото ми, странно местейки ранения си крак, трепваше при всяка стъпка. Отбелязах си наум да проверя раната му, преди да тръгна. Куршумът вероятно трябваше да бъде изваден, но се тревожех, че процедурата щеше да причини повече вреда, отколкото полза. Дори с антибиотици имаше голям рисков от инфекция, а ако бъдеше засегната артерия, щеше да е катастрофа.

— Има само два пътя до тук — каза той. — Това е добре за нас. Ще блокираме единия край, което ще остави само един вход за наблюдение.

— Правилно.

— Мислиш ли, че сме достатъчно далеч от Урбана?

— Достатъчно далеч от Урбана за какво?

— За да не бъдем изпепелени. — Той се усмихваше, зъбите му бяха необичайно светли на светлината от фенера.

Поклатих глава.

— Не знам.

— Знаеш ли кое е най-плашещото, Катализатор? Изглежда сякаш знаеш повече от нас, но когато се стигне до решаващ въпрос, като този дали няма да станем на дим след два дни, не знаеш отговора.

Пътеката беше стръмна. Трябваше му почивка. Не бях сигурна дали беше наясно, че чувствах какво той чувства, благодарение на проводника, който представляваше ръката му, докосваща рамото ми. Не знаех дали това би го успокоило, или ужасило. Може би и двете.

— Почакай, Зомби. — Престорих се на задъхана. — Трябва да си почина минутка.

Облегнах се на скалата. Отначало той се опита да прояви твърдост и да остане прав. Но след минута-две вече не можеше да се преструва, отпусна се на земята, простена от усилието. Откакто се бяхме запознали, болката беше негов почти постоянен спътник и най-често аз бях причината за нея.

— Боли ли? — попита той.

— Кое?

Посочи носа ми.

— Съливан каза, че те е ударила здраво.

— Така беше.

— Дори не се е подул. Нямаш и синини под очите.

Отместих поглед.

— Благодарение на Вош.

— Надявам се, че ще му благодариш от името на всички ни.

Кимнах. После поклатих глава. После отново кимнах.

Зомби знаеше, че навлиза в опасна територия, затова бързо премина към по-безопасен въпрос:

— И не боли ли? Не чувстваш ли болка?

Погледнах право в очите му.

— Не, Зомби. Не боли.

Приклекнах, отпуснах се на пети и оставил лампата на пода. Пространството между нас беше по-малко от една стъпка, а се усещаше като километър.

— Забеляза ли го при влизането? — попитах. — Някой е направил външен душ. Мисля, да си взема душ, преди да тръгна.

Лицето ми беше омазано с кръв, в косата ми имаше пръст, влажна пръст покриваше всеки открит сантиметър от мен. Цяла вечност мина, преди Зомби да ме зарие. Все още виждах лицата им, безизразни от учудване, удивление и ужас, когато се показах от гроба, двамата новобранци, които бяха изпратили да приберат своите събрата, дошли да ни избият. Съливан имаше подобен вид, след като заби главата си в носа ми. Превърнах се в обект за удивление и кошмари.

Затова исках да се измия. Исках отново да се почувствам човек.

— Не те ли притеснява, че водата ще е студена? — попита Зомби.

— Няма да я почувствам.

Кимна, сякаш разбираше.

— Трябваше да ида аз. Не под душа. Ха, ха. Имам предвид, че аз трябваше да дойда с теб. Не Каси. Съжалявам, Катализатор. — Престори се, че изучава скалните образувания в пещерата, които висяха над главите ни, сякаш драконова паст се беше отворила наполовина. — Какъв беше? Имам предвид. Онзи тип. Знаеш.

Знаех.

— Силен. Забавен. Умен. Обичаше да говори. Обичаше и бейзбола.

— Ами ти? — попита Зомби.

— Нямам отношение към бейзбола.

- Нямах предвид това и си наясно.
- Няма значение — отговорих. — Мъртъв е.
- И все пак има значение.
- Трябаше на него да зададеш този въпрос.
- Не мога. Мъртъв е. Затова питам теб.
- Какво искаш от мен, Зомби? Сериозно, какво искаш да знаеш?

Беше мил към мен...

- Излъгал те е.
- Не и за онова, което беше важно. Не и за важните въпроси.
- Предал те е на Вош.
- Жертва живота си заради мен.
- Убил е Малката.
- Стига, Зомби. Престани — станах. — Не биваше да ти казвам.
- Защо го направи?

Защото си моята свободна от глупости зона. — Но това не бих му го признала. — Защото само заради теб се върнах от пустошта. — Не, и това не бих. Както и: — Защото ти си човекът, на когото все още вярвам.

Вместо това казах:

- Хвана ме в неподходящ момент.
- Добре — и тогава Бен Периш се усмихна с усмивка, от която чак болеше да я гледаш. — Ако закъсаш някога за egoистично пронизване, аз съм твойят човек. — Изчака две вдишвания и добави: — Хайде де, Катализатор. Хайде де. Усмихни се. Тази шега толкова е вършила работа, че вече дори не е смешна.
- Прав си — отговорих. — Не е смешна.

Изхлузих дрехите си до вратата на външния душ. Резервоарът с вода отгоре беше празен, наложи ми се да го напълня от по-големия резервоар до туристическия център. Съдът тежеше повече от четиридесет килограма, но го метнах на рамото си, сякаш теглото му не превишаваше това на дребничкия Фъстък.

Знаех, че водата е студена, но както казах на Зомби, дарът на Вош ме защитаваше. Не чувствах друго, освен мокротата. Водата отмиваше пръстта и кръвта.

Прекарах ръце по корема си. Той жертва живота си заради мен. Момчето на вратата, осветено от погребална клада, издълбало букви на ръката си.

Докоснах рамото си. Кожата беше гладка и нежна. Дванайсетата система беше поправила нараняването, минути след като го причиних. Бях като водата, която течеше отгоре ми, имунизирана да устоявам, да се възстановявам безкрайно. Аз съм вода, аз съм живот. Формата можеше и да се промени, но същината оставаше същата. Можеха да ме съборят, но пак щях да се изправя. *Vincit qui patitur.*

Затворих очите си и го видях. Пронизителни, блестящи, искрящи сини очи, които проникват като нож дълбоко в костите ми. Ти ме създаде, а сега създанието ти се връща за теб. Връщам се, както дъждът се връща към напуканата земя.

А водата измиваше кръвта и пръстта.

КАСИ

Ето нещо за размисъл. Очарователната истина за света, който Другите създадоха, е следната:

Малкото ми братче е забравило азбуката и основните навици, но знае как да прави бомби.

Преди година се занимаваше само с моливи и книжки за оцветяване, гланцова хартия и лепило. Сега се занимава с възпламенители и взривни капсули, жици и черен барут.

Кой ще ти чете книга, щом можеш да си гръмнеш нещичко?

До мен Меган го наблюдаваше така, както наблюдаваше всичко останало — мълчаливо. Притиснала е Мечо до гърдите си, още един мълчалив свидетел на еволюцията на Самюел Дж. Съливан.

Сам работеше с Катализатора, двамата бяха коленичили един до друг в поточна линия от двама души. Предполагам, че в лагера са минали през един и същ курс по самоделни взривни устройства. На светлината от лампата влажната коса на Катализатора блестеше като кожата на черна змия. Кожата ѝ с цвят на слонова кост блестеше. Преди няколко часа забих чело в носа ѝ и го счупих, а сега нямаше никакво подуване, никакъв знак, че съм причинила някакво нараняване. За разлика от моя нос, който щеше да си остане крив до последния ми ден. Животът беше несправедлив.

— Как се озова на хеликоптера? — попитах я аз. Този въпрос ме ядеше отвътре.

— Както и ти — отговори тя. — Скочих.

— Планът беше аз да скоча.

— Както и направи. Държеше се на един пръст — уточни тя. — Мисля, че в онзи момент нямах избор.

С други думи: Спасих ти живота безполезен, луничав, кривонос задник, нали! Защо тогава ни тровиш по този повод?

Не че носът ми имаше задник. Наистина трябва да престана да влагам мисли в главите на другите.

Затъкна кичур от копринените си къдрици зад ухoto. Имаше нещо толкова безпомощно и необяснимо красиво в жеста, че граничеше със зловещото. Какво, по дяволите, ти става, Катализатор?

Разбира се, знаех какво ѝ се е случило. Дарът, така го нарече Ивън. Човешкият потенциал, стократно увеличен. Имам сърце да направя това, което трябва да направя, веднъж ми каза Ивън. Не намери за необходимо да mi каже тогава, че говори както образно, така и в съвсем прям смисъл. Не намери за необходимо да mi каже много неща, кучият му син, който не заслужаваше никакво спасение.

Какво, по дяволите, си въобразявах? Гледах към фините пръсти на Катализатора, които изпълняваха сложен балетен танц при създаването на бомбата, осъзнах, че най-плашещото у нея не е онова, което Виш беше направил с тялото ѝ, ами това, което нейното подсилено тяло беше направило с ума ѝ. Когато преодолееш физическите ограничения, какво се случва с морала ти? Напълно бях убедена, че Катализатора, преди да бъде подобрена, не би могла с една ръка да убие петима тежковъръжени, добре тренирани новобранци. Предишната Катализатор надали би била способна да забие палец в окото на друго човешко създание, така подозират. Това изискваше еволюция от съвсем друг тип.

И като отворихме дума за Боб.

— Вие, хора, сте свършени — обади се той. Със здравото си око наблюдаваше какво правят.

— Не, Боб — възрази му Катализатора, без дори да вдигне очи.
— Светът е свършен. Ние просто сме негови обитатели.

— Скоро няма да е така! Няма да припарите и на сто и петдесет километра от базата. — Изпълненият му с паника глас се разнесе из малкото помещение, което вонеше на химики и кръв. — Знаят къде сте — имат шибан джипиес в оня хеликоптер — и след всичко, което направихте, ще дойдат за вас.

Катализатора го погледна. Отмахна къдриците. Тъмните очи заискриха.

— На това разчитам.

— След колко време? — попита я аз. Всичко зависеше от това дали ще се доберем до базата преди залез.

— Още две и сме готови.

— Да? — извика Боб. — Пригответе се! Кажете си молитвата, защото сте свършени, откачалке!

— Тя не е откачалка! — кресна му Сам. — Ти си откачалка!

— Ти мълкрай! — кресна му в отговор Боб.

— Ей, Боб! — ревнах и аз. — Остави брат ми на мира.

Боб се беше свил в ъгъла, трепереше, потеше се, дозата морфин очевидно не стигаше. Нямаше повече от двадесет и пет години. Млад за стандартите отпреди Пристигането. Средна възраст по новите стандарти.

— Какво ще ми попречи да не разбия всички ни в нива с царевица? — попита той. — Какво ще направиш, ще ми извадиш и другото око ли? — засмя се.

Катализатора не му обърна внимание, а това разгневи още повече Боб.

— Не че има значение. Не че ще имате някакъв късмет в ада. Ще ви накълцат в минутата, в която се приземим. Ще ви издълбаят като проклети тикви за Хелоуин. Така че правете си бомбичките и си замисляйте заговорчетата, вие сте пушечно месо.

— Прав си, Боб — съгласих се. — Доста добре го обобщи.

Не бях заядлива (поне веднъж). Вярвах в истината на всяка дума. Ако приемехме, че Боб не ни разбие в царевична нива, ако приемехме, че не ни застреля въздушният флот, който със сигурност беше тръгнал към нас, и в лагера не ни убият хилядите войници, които ще ни очакват, ако приемехме, че по някакво чудо Ивън е все още жив и по някакво още по-голямо чудо, аз го открия, и ако приемехме, че Катализатора убие Вош, най-близкото създание сред нашия вид до неизстребимите хлебарки, пак нямаше да имаме план за измъкване. Купили си бяхме еднопосочен билет към забвението.

А тези билети не върват евтино, това си помислих, докато наблюдавах как Сам се занимава с довършителните подробности по бомбата.

О, Сам. Цветни моливи и книжки за оцветяване. Гланцирана хартия и лепило. Плюшени мечета и бебешки пижамки, люлки и книжки с приказки и всички останали неща, за които знаехме, че ще забравиш, само че не толкова бързо, не по този начин. О, Сам, лицето ти е лице на дете, а очите на възрастен човек.

Закъснях. Рискувах всичко, за да те спася от края, но краят вече беше стигнал до теб.

Станах. Всички погледи се насочиха към мен, с изключение на този на Сам. Той си тананикаше тихо, малко фалшиво. Музикален съпровод за направа на бомби. За пръв път от дълго време го виждах толкова щастлив.

— Трябва да говоря със Сам — казах на Катализатора.

— Става. Ще го освободя.

— Не съм искала разрешение.

Улових го за ръката и го задърпах от помещението към тесния коридор, нагоре по пътеката към повърхността, докато не стигнах място, за което бях сигурна, че няма да ни чуват. Относително сигурна, разбира се. Катализатора вероятно можеше да чуе как пеперуда плющи с криле в Мексико.

— Какво има? — попита той намръщено или може би намръщено. Не взех лампа, едва виждах лицето му.

Проклетият въпрос е много добър, хлапе. И ето пак аз съм в действие, наперена и усукваща отговора. Това трябваше да е реч, подготвяна със седмици.

— Нали знаеш, че го правя за теб — казах му.

— Какво правиш?

— Оставям те.

Той сви рамене. Сви рамене!

— Ще се върнеш, нали?

Ето как ме подтиква да дам обещание, което не можех да дам.

Взех ръката му и казах:

— Спомняш ли си онова лято, когато гонеше дъгата? — Той вдигна поглед към мен, напълно сlisан. — Добре, може и да не помниш. Мисля, че още беше с памперс. Бяхме в задния двор и аз държах пръскачката. Когато слънчевата светлина попадне върху вода... знаеш, получава се дъга. И аз те накарах да я гониш. Казах ти да уловиш дъгата... — Мислех да се отдам на някакви други водни забавления. — Малко беше жестоко, като се замисля.

— Тогава защо мислиш за това?

— Само искам... Не искам да забравяш нищо, Сам.

— Какво да не забравям?

— Трябва да помниш, че невинаги е било така.

Невинаги си правил бомби, крил си се в пещери и си гледал как всички, които познаваш загиват.

— Помня — възрази той. — Сега вече си спомням мама.

— Така ли?

Той закима усърдно.

— Спомних си я точно преди да застрелям онази дама.

Нешто в изражението ми сигурно ме е издало. Предполагам смесица от потрес и ужас, както и бездънна тъга. Защото той се обърна на пети и се втурна към помещението с оръжия, а след минута се върна с Мечо.

О, това проклето мече.

— Не, Самс — прошепнах.

— Миналия път ти е донесъл късмет.

— Той... той вече е на Меган.

— Не, мой си е. Винаги ще си е мой.

Подаваше ми го.

Внимателно притиснах Мечо към гърдите му.

— И трябва да го задържиш. Знам, че си го надраснал. Знам, че си войник, командос или там каквото си сега. Но един ден може би ще има малко детенце, което много ще се нуждае от Мечо. Защото... ами защото така.

Коленичих пред него.

— Затова го пази, разбиращ ли? Грижи се за него, закриляй го, никой да не му стори зло. Мечо е много важен в голямата схема на всичко случващо се. Той е като гравитацията. Без него Вселената ще се разпадне.

Взира се дълго в лицето на по-голямата си сестра, без да проговори. Запомни го, Сам. Запамети всяка драскотина, всяка синина, всеки белег, всяка неравност по него. За да не го забравиш. За да не го забравиш никога. Запомни на всяка цена лицето ми. На. Всяка. Цена.

— Това са глупости, Каси — каза той и за миг, наистина само за миг, братчето ми се върна и в сегашното му лице видях предишното му лице, истерично от учудване, от смях и от гонене на дъги.

КАТАЛИЗATORA

Скочих от хеликоптера. Зомби проследи с поглед как метнах раницата на рамо и попита:

— Всичко ли е готово?

— Готово е.

— Колко ти остават?

Кимна към чантата.

— Пет.

Той се намръщи.

— Достатъчни ли са, как мислиш?

— Трябва да са. Така че, достатъчни са.

— Тогава е време — каза той.

— Време е.

Погледите ни се срещнаха. Знаеше какво си мисля.

— Няма да обещая такова нещо — заяви той.

— Не можеш да дойдеш с мен, Зомби.

— Няма да обещая такова нещо — повтори той.

— Не можеш и да останеш тук. След като корабът майка пусне бомбите, тръгни на юг. Използвай устройствата за проследяване, които ти дадох. Няма да те скрият от радарите, нито от Заглушителите, но...

— Катализатор.

— Не съм свършила.

— Знам какво да правя.

— Не забравяй Дъмбо. Не забравяй каква беше цената на това да тръгнеш да ме търсиш. Някои неща трябва да ги изоставиш, Зомби. Някои неща...

Улови с две ръце лицето ми и ме целуна настоятелно по устата.

— Една усмивка — прошепна той. — Една усмивка и ще те пусна.

Лицето ми беше в дланите му, а моите — на бедрата му. Челото му докосваше моето, над нас се въртяха звездите, под нас се въртеше

Земята, а времето изтичаше, изтичаше.

— Няма да е истинска — казах аз.

— Вече не ме интересува.

Отблъснах го. Внимателно.

— Но мен продължава да ме интересува.

Сложихме взрива във взривните устройства. Време беше да се занимаем с Боб.

— Мислиш ли, че не съм готов да умра? — попита ме той, докато го съпровождах до мястото му.

— Знам, че не си.

Сложих му коланите. През отворения люк видях Съливан и Зомби. Тя се опитваше с всички сили да запази самообладание. Каси Съливан беше страшно сантиментална и незряла, чак не беше за вярване до каква степен беше умствено късогледа, но дори тя осъзнаваше, че преминаваме граница, от която няма връщане.

— Няма план — шепнеше тя на Зомби. Не искаше да чуя какво казва, а и аз кой знае колко не исках. Но дарът на Вош е и проклятие.

— Нищо не е предопределено.

— Нищо не е писано — каза Зомби.

Няма план. Нищо не е предопределено. Нищо не е писано. Като катехизис или символ на вратата — или на невярата.

Вдигна се на пръсти и го целуна по бузата.

— Знаеш какво ще кажа сега.

Зомби се усмихна.

— Всичко ще е наред с него, Каси — улови ръката ѝ и здраво я стисна. — Ще го защитавам с цената на живота си.

Отговорът ѝ беше светкавичен и жесток:

— Не с цената на живота ти, Периш. С цената на смъртта ти.

Забеляза ме над рамото му и отдръпна ръката си.

Кимнах. Време беше. Обърнах се към едноокия ни пилот.

— Включвай машината, Боб.

Земята се отдалечи. Зомби се смили, превърна се в черна точка на сивата земя. Пътят свиваше надясно, като малката стрелка на земния часовник, който отбелязва изгубеното време, времето, което не може да се върне. Завой надясно, издигане, взрив от безброй звезди и горящият център на галактиката, фон на кораба-майка в ярко фосфоресциращото зелено, с пълен с бомби търбух, които ще заличат останките от цивилизацията. Колко градове има в света? Пет хиляди? Десет? Не знам, но те знаят. След по-малко от три часа сред върховната безмълвност на празнотата задните люкове щяха да се отворят и хиляди насочвани ракети с бойни глави не по-големи от хляб да се изсипят. Една обиколка на планетата. Всичко, което бяхме построили за десет столетия, щеше да изчезне за ден.

Останките щяха впоследствие да се уталожат на земята. Дъждовете да измият изпепелената и оголена земя. Реките да се върнат към естествените си корита. Горите и поляните, блатата и тресавищата да си възвърнат онова, което е било отрязано, отсечено, изпълнено, заравнено и заровено под тонове асфалт и бетон. Животинските популяции щяха да се намножат неимоверно. Вълците да се върнат от север, равнините отново щяха да потъмнеят от стадата бизони и броят им да стигне тридесет милиона. Всичко щеше да стане така, все едно никога не сме били, раят щеше да се възроди и при тази мисъл нещо древно в мен, заровено дълбоко в спомена на гените ми, се зарадва.

— Спасител? — попита ме Вош. — Това ли съм?

Отсреща Съливан ме наблюдаваше. Изглеждаше дребна в твърде голямата за тялото й униформа, като детенце, което се е преоблякло заради играта. Странно как заедно се озовахме в това. Не ме хареса още в първия миг, в който ме видя. А аз си помислих за нея, че в главата ѝ има нещо, което да я спаси от празноглавието, но е крайно недостатъчно. Познавах много момичета като Каси Съливан, стеснителни, но с безочливо поведение, притеснителни, но импулсивни, наивни, но сериозни, чувствителни, но вярни.

нея чувствата бяха по-важни от фактите, най-вече фактът, че мисията е безплодна.

Моята мисия беше безнадеждна. И двете бяха самоубийствени. Нито една не бе постижима.

В слушалките ми запраща. Боб беше.

— Имаме си компания.

— Колко са?

— Шест.

— Идвам.

Съливан се надигна, докато откопчавах колана си. Потупах я по рамото на път към кабината. Всичко е наред. Очаквахме го.

Отпред Боб посочи към екрана и идващите към нас хеликоптери.

— Заповеди, шефе? — сарказмът му беше само намек. — Ще се бием, ще се измъкваме или искаш да кацна?

— Поддържай курса. Те ще се откажат...

— Чакай. Те ни спират — той се вслуша. Вече ги виждах, право пред нас, летяха в бойна формация. — Добре — каза той и се обърна към мен. — Три предположения. Пъrvите две са без значение.

— Нареждат ни да кацнем.

— Сега е мой ред: „Майната ви“. Нали?

Поклатих глава.

— Не казвай нищо. Летим.

— Нали си даваш сметка, че ще стрелят по нас?

— Влезем ли в обсега им, само ми кажи, става ли?

— О, значи това е планът. Ние ще ги свалим със стрелба. И шестте.

— Грешката е моя, Боб. Имам предвид да ми кажеш, когато влезем в обсега им. Каква е скоростта ни?

— Сто и четиридесет възела. Защо?

— Удвои.

— Невъзможно. Максималната е сто и деветдесет.

— Тогава достигни максималната скорост. Не променяй посоката.

Влизаме право в пастта ви.

Полетяхме напред. По кожуха на хеликоптера мина тръпка, двигателите виеха, вятърът фучеше. След две минути дори

неподобреното око на Боб виждаше първия хеликоптер, който летеше право към нас.

— Нареждат ни да кацнем — извика Боб. — В обсег след тридесет!

— Какво става? — главата на Съливан се показа между нас. Зяпна, когато се вгледа и разбра какво се случва.

— Двадесет! — извика Боб.

— Двадесет какво? — извика тя.

Щяха да се откажат, сигурна бях. Щяха да се откажат или да разрушат формацията, за да ни пропуснат. Нямаше и да стрелят по нас. Заради риска. Рискът е ключът, това ми беше казал Вош. Научил беше вече за избиването на ударния отряд и за присвоения хеликоптер. Констанс не би го направила, а Уокър беше заловен. Така че оставаше само един човек, който би могъл да извърши успешно подобна акция: неговото творение.

— Десет секунди!

Затворих очи. Хъбът, моят верен спътник, затвори всичките ми сетива, потопи ме в онова пространство без звук, без светлина.

Идвам, кучи сине. Искал си да създадеш човек без нищо човешко в него. Сега ще го получиш.

ДЕН ПОСЛЕДЕН

ИВЪН УОКЪР

Помещението, в което го хвърлиха, беше малко, голо и много студено. Издърпаха качулката, която покриваше главата му, и ярката светлина го заслепи. Инстинктивно закри очите си.

Един от похитителите му поискава да свали дрехите си. Свали ги и остана по гащета. И тях. Свали ги и ги изрита към вратата, където стояха две момчета с камуфлажни униформи. Един от тях — помладият — се разсмя.

Излязоха от стаята. Вратата изтрака и се затвори. Студът, тишината и ослепителната светлина бяха силни. Погледна надолу и видя широк канал в средата на покрития с плочки под. Вдигна очи и сякаш жестът му беше сигнал, водата потече от поставени над главата му дюзи.

С препъване се отдръпна заднешком към стената и покри глава с ръце. Студът проникна в него, през кожата му до мускулите, до костите, до мозъка на костите, докато коленете му не се огънаха и не падна на пода, опрял глава на вдигнатите колене, увил ръце около краката си. Безплътен глас прогърмя в малкото пространство.

— СТАНИ.

Пренебрегна заповедта.

Температурата на водата веднага се промени от леденостудена на вряла и Ивън заподскача, отворил уста от изненада и болка. Заслепяващата светлина изпълваше кълбящата се мъгла и се разпадаше на безброй дъги, които подскачаха и се въртяха, ярки срещу безцветните площи. Водата отново стана студена, изведнъж рязко спря.

Ивън се облегна на стената, едва си поемаше дъх. Гласът прогърмя:

— НЕ ДОКОСВАЙ СТЕНАТА. СТОЙ СЪС СЪБРАНИ КРАКА И ПРИБРАНИ ДО ТЯЛОТО СИ РЪЦЕ.

Той се отблъсна от стената. Никога, дори в най-свирепия студен зимен ден в стопанството, където вятърът бучеше из полетата и

клоните на дърветата се пукаха от тежестта на леда, никога не беше чувствал такъв студ. Този студ беше живо създание, звяр, захапал в челюстта си тялото му, и челюстите му бавно го премазваха. Инстинктът му казваше да се движи, движението щеше да повиши температурата на кръвта, щеше да ускори ритъма на сърцето му, да отведе топлината до крайниците му.

— НЕ СЕ ДВИЖИ.

Не можеше да се концентрира. Мислите му се въртяха като безбройните дъги, изтичащи от дюзата. Може би ако затвореше очи, щеше да е по-добре.

— НЕ ЗАТВАРЯЙ ОЧИ.

Студът. Той си представи как водата замръзва по голото му тяло, ледени кристалчета се образуват в косата му. Щеше да изпадне в хипотермичен шок. Сърцето му щеше да спре. Ръцете му се свиха в юмруци и той заби нокти в длани си. Болката щеше да поддържа съзнанието му будно. Болката винаги успяваше.

— ОТПУСНИ ЮМРУЦИ. ОТВОРИ ОЧИ. СТОЙ НЕПОДВИЖЕН.

Подчини се. Ако правеше всичко, което му кажеха, ако следваше всяка тяхна заповед, изпълняваща всяко тяхно искане, те може би нямаше да имат извинение да използват оръжието, срещу което беше беззащитен.

Всяко бреме щеше да понесе, всяка трудност, всяко страдание, стига то да добавяше и миг към живота й.

Поискал беше да пожертва цяла цивилизация заради нея. Собственият му живот беше безкрайно малък и незначителен, без стойност. Знаеше го от самото начало, от деня, в който я откри полузатрупана от снега, какво щеше да означава спасяването й, какво щеше да означава да я обича. Вратата на килията, която се затръшва, смъртната присъда, която ще бъде произнесена.

Но не го бяха довели в тази стая със студ и разкъсваща светлина, за да го убият.

Това щеше да дойде по-късно.

След като съсипеха тялото му, пречупеха волята му и разнищеха ума му до последния синапс.

Разграждането на Ивън Уокър беше започнало.

МИНАХА ЧАСОВЕ. Тялото му стана безчувствено. Струваше му се, че плува в собствената си изгубила сетивност кожа. Бялата стена пред него се разпростря до безкрайност. Рееше се в безбрежна пустота, а мислите му станаха накъсани. Умът му, изгладнял за стимули, прехвърляше случайни образи от детството му. Коледите с човешкото му семейство как седи с братята си на верандата, пее тихичко на пейката в църквата. И много по-ранни сцени от друг живот: секващи дъха залези на угасваща звезда, очертания на планински вериги, които са три пъти по-високи от Хималаите, сребристи летателни апарати, изкачва хълм ивижда под себе си долина, лишена от живот, реколтата унищожена от ултравиолетовата отрова на умиращото им слънце.

Ако затвореше очи, гласът, който му крещеше, го принуждаваше да ги отвори. Ако се олюлееше, гласът му крясваше да не мърда.

Само въпрос на време беше да рухне.

Не помнеше да е падал. Нито гласът, който му крещеше, да му е нареждал да стане. В единия миг беше прав, в следващия се беше свил на топка в ъгъла на бялата стая. Нямаше представа колко време е изминало — дали изобщо е минало някакво време. В бялата стая времето не съществуваше.

Отвори очи. На вратата стоеше мъж. Висок, атлетичен, с хълтнали, пронизващи сини очи, облечен в униформа на полковник. Познаваше този човек, въпреки че никога не се бяха срещали. Познаваше лицето му и лицето зад лицето. Познаваше името, с което беше наречен, и човешкото му име. За пръв път го виждаше, но го познаваше от десет хиляди години.

— Знаеш ли защо те доведох тук? — попита мъжът.

Устата на Ивън се отвори. Устните му се напукаха и започнаха да кървят. Езикът му едва се движеше, не го чувствуваše.

— Предателство.

— Предателство ли? О, не, тъкмо напротив. Ако има дума, която да те описва, то тя е всеотдайност.

Отдръпна се и жена в бяла престилка вкара носилка на колела в стаята. След нея влязоха двама войници. Вдигнаха го от пода и го хвърлиха на носилката. Над него капка вода висеше на дюзата. Наблюдава я известно време, неспособен да откъсне поглед. Сложиха му белезници, не ги усети. По челото му прокараха термометър, не го усети.

Светнаха с ярка светлина в очите му. Жената оглеждаше голото му тяло, притискаше корема му, масажираше врата му и таза, а ръцете ѝ бяха приятно топли.

— Как се казвам? — попита полковникът.

— Вош.

— Не, Ивън. Как е името ми?

Той преглътна. Мъчеше го страшна жажда.

— Не може да се произнесе.

— Опитай.

Поклати глава. Невъзможно беше. Езикът им се беше развел вследствие на много различна анатомия. Със същия успех Вош можеше да поиска от едно шимпанзе да рецитира Шекспир.

Жената в бялата престилка с топлите ръце боцна игла в ръката му. Тялото му се отпусна. Не чувстваше вече нито жажда, нито студ, умът му се проясни.

— Откъде си? — попита Вош.

— Охайо.

— Преди това.

— Не може да се произнесе...

— Името няма значение. Кажи ми къде е.

— Съзвездието Лира, втората планета от джуджето звезда.

Хората я откриха през 2014 година и я нарекоха Кеплер 438b.

Вош се усмихна.

— Разбира се. Кеплер 438b. И от всички места, които можеше да избереш, защо избра Земята? Защо дойде тук?

Ивън обърна глава към мъжа.

— Вече знаеш отговора. Знаеш всички отговори.

Полковникът се усмихна. Погледът му обаче си остана неумолим и напълно сериозен. Обърна се към жената.

— Облечете го. Време е Алиса да направи едно пътешествие до заешката дупка.

Донесоха му син гащеризон и чифт леки бели обувки. На войниците, които го наблюдаваха, каза:

— Лъже. Онова, което ви е казал, е лъжа. Той е като мен. Използва ви, за да избивате собствения си вид.

Момчетата запазиха мълчание. Пръстите им нервно се плъзгаха по спусъците на оръжията им.

— Войната, която се каните да поведете, не е истинска. Ще избивате невинни хора, оцелели като вас, докато и последният не загине и не избият и вас. Участвате в собствения си геноцид.

— Да, добре, ти сишибан трансформиран боклук — избърбори по-младото момче. — А когато командирът приключи с теб, ще те даде на нас.

Ивън въздъхна. Нямаше как да разобличи лъжата, защото да приемат истината, означаваше да се прекършат.

Сега пороците са добродетели, а добродетелите — пороци.

Излязоха от помещението и тръгнаха по дълъг коридор, слязоха три етажа до най-ниското ниво. Отново дълъг коридор, завой вдясно към трети, който вървеше по дълбината на базата и в него се редуваха една след друга необозначени врати, стени от сивопепеляви тухли от стур и цимент и стерилния блъсък на флуоресцентните крушки. Тук никога не падаше нощ, светлината беше вечна.

Стигнаха до последната врата в края на сивия тунел. Столиците врати, покрай които беше минал, бяха бели, тази врата беше зелена. Отвори се, когато наблизиха.

В стаята имаше стол с облегалка и кайши за ръцете и краката. Поредица от монитори и клавиатура. Очакващо го техническо лице с безизразна физиономия, която изльчваше напрегнатост.

И Вош.

— Знаеш какво е това — каза той.

Ивън кимна.

— „Страната на чудесата“.

— И какво трябва да очаквам да открия там?

— Много малко, вече знаеш почти всичко.

— Ако знаех това, което трябваше да знам, нямаше да си причинявам толкова главоболия да те довличам до тук.

Техникът го привърза към стола. Ивън затвори очи. Знаеше, че изземването на спомените му нямаше да му причини физическа болка. Знаеше също и че психически щеше да е опустошително. Човешкият мозък имаше удивителна способност да преглежда и подбира преживяванията, да защитава себе си от непоносимото. Програмата „Страната на чудесата“ предлагаше преживяване, изчистено от намесата на мозъка, извличаше записи на живота без никаква интерпретация на данните. Всичко беше без контекст, нямаше причина и следствие, животът без филтър, без дарбата на мозъка да премисля, отхвърля и създава удобни пропуски.

Ние си спомняхме нашия живот. „Страната на чудесата“ ни караше да го преживеем отново.

Продължи две минути. Две страшно дълги минути.

От бедствието на мълчанието и светлината, които последваха, се чу гласът на Вош:

— В теб има недостатък. Знаеш го. Нещо в програмата е дало дефект, важно е да разберем причината.

Краката го боляха. Китките му бяха прътъркани от дърпането на кайшите.

— Никога няма да разбереш.

— Може би имаш право. Но непреодолим човешки закон е да опиташи.

На мониторите се редяха колони от числа, животът му, подреден в отрязъци от двоични числа, квантови битове, онова, което беше видял, почувстввал, чул, казал, вкусил и помислил, и най-сложният от всички комплекс от информация във вселената: човешката емоция.

— Диагностицирането изисква време — каза Вош. — Ела с мен. Искам да ти покажа нещо.

Той почти падна при ставането от стола. Вош го улови и внимателно му помогна да се изправи.

— Какво е станало с теб? — попита той Ивън. — Защо си толкова слаб?

— Попитай тях — кимна към мониторите.

— Дванайсетата система се е повредила, така ли? Кога?

Обещал беше. Трябваше да я намери преди Грейс.

Тича по магистралата, тича, докато дарът в него рухна. Защото друго, освен това обещание, освен нея не беше важно.

Ивън погледна в яркосините като на птица очи на Вош и каза:

— Какво ще ми покажеш?

Вош се усмихна.

— Ела и ще видиш.

Завоят вляво от стъпалата го беше отвел в дългия километър и половина коридор до зелената врата на „Страната на чудесата“. Завоят вдясно водеше до път без изход, просто стена.

Вош натисна с палец по стената. Задвижиха се механизми, появи се процеп и стената се раздели на две, двете половини се отдръпнаха и се показа тесен коридор, в който светлината преминаваше от стерилен флуоресцентен блясък до пълен мрак.

От скрит апарат се чу запис:

— Внимание! Влизате в зона, ограничена само за персонал с достъп, изрично определен от Заповед единадесет. Всички лица, които нямат разрешение за достъп и ще бъдат открити в зоната, подлежат на незабавни дисциплинарни санкции. Внимание! Влизате в зона, ограничена само за...

Гласът ги последва в мрака. Внимание! Неясна и болезнено зелена светлина осветяваше края на тесния коридор. Спряха точно там, пред врата без дръжка. Вош притисна палец в средата на вратата и тя тихо се отвори. Той се обърна към Ивън.

— Наричаме го Зона 51 — осведоми го Вош без следа от ирония.

Лампите примигнаха, когато прекрачиха прага. Първото, което привлече погледа на Ивън, беше капсула с форма на яйце, същата като онази, с която беше избягал от „Кемп Хейвън“, само че много по-малка. Тази капсула беше два пъти по-голяма. Изпълваше почти половината от стаята. Над нея се виждаше бетонна, подсиленна конструкция за изстрелване, която водеше към повърхността.

— Това ли искаше да mi покажеш? — Озадачи се. Знаеше, че Вош има капсула в базата, с която да се върне на кораба им, започне ли Петата вълна. За часове точно такива капсули щяха да излетят от кораба-майка, за да приберат останалите маркирани техни хора. Защо Вош искаше да я види?

— Единствена е — каза Вош. — Има само дванадесет като нея в света. По една за всеки от нас.

— Защо го правиш? — Още малко и щеше да се ядоса. — Защо ми говориш със загадки и лъжи, сякаш съм някоя от твоите човешки жертви? Повече от дванадесет са. Десетки хиляди са.

— Не. Само дванадесет. — Посочи вдясно от тях. — Ела насам. Мисля, че това ще ти е интересно.

Дълъг метър и шестдесет и с форма на цигара предмет в сребристозеленикав цвят висеше от тавана на нивото на очите. След Третата вълна подобни безпилотни самолети бяха изпълвали небето. Очите на Вош, така беше казал на Каси. Чрез тях те вижда.

— Важен елемент от войната — обясни Вош. — Важен, но не решаващ. Загубата им изискваше известна импровизация при преследването, което ти устроихме, чудно ти е било защо е трябвало да подобрим обикновен човек, нали?

Говореше за Катализатора. Но Ивън не разбираше връзката.

— И защо го направихте?

— Целта на безпилотните самолети не беше да отбелязват местоположението на оцелелите, ами да следят теб. Теб и хилядите като теб, които щяхте да напуснете определените ви територии в идните дни, щом започнеше Петата вълна и осъзнаехте, че няма да има спасение, няма да има бягство с кораба-майка.

Ивън поклати глава. За пръв път му хрумна, че Вош може и да е полуудял. Най-големият им страх при планирането на прочистването на Земята. Да споделяш тяло с човешко съзнание, това можеше да се окаже непосилно бреме, напрежение, което не може да бъде понесено.

— Сега се чудиш дали съм с всички си. — Вош се подсмихна.
— Не звучи като личността, която си познавал в продължение на десет хиляди години. Истината е, че никога не сме се срещали, Ивън. До днес не знаех дори как изглеждаш.

Вош го подхвани леко за лакътя и го поведе към другия край на помещението.

Смущението на Ивън се усили. Имаше нещо крайно притеснително в тази работа. Не разбираше защо Вош го доведе тук, защо просто не го уби — какво значение имаше, че човешкото му тяло ще умре? Съзнанието му все още живееше на кораба-майка. Какъв беше смисълът от това странно представление и признаниета?

В другия ъгъл имаше дървен кол и на него стоеше огромна хищна птица, наклонила глава напред, със затворени очи, привидно

спяща. Стомахът на Ивън трепна. Годините се стопиха и той отново стана момче, лежеше в леглото си в онова неясно унесено състояние, полудрямка полубудуване, гледаше бухала на перваза на прозореца как го наблюдава, ярки кръгли очи, които светеха в мрака, чувствуващо тялото си като обвито в кехлибар, неспособно да помръдне, неспособно да отклони поглед.

Зад него Вош измърмори:

— Бубо виргинианус. Голям рогат бухал. Великолепен е, нали? Страховит хищник, нощен, самотен — жертвата му рядко разбира, че се е появил, преди да е станало твърде късно. Той е твоят дух покровител, в известен смисъл твой животински дух. Замислен беше като негов човешки еквивалент.

Крилете се размърдаха. Покритите с гъста перушина гърди се издигнаха. Главата се повдигна, очите се отвориха и погледите им се срещнаха.

— Птицата не е истинска, естествено — продължи Вош. — Това е устройство за доставяне. Машина. Една е дошла при майка ти, когато все още си бил в утробата й, донесла е програмата, която е била поставена в твоя развиващ се мозък. Друга такава машина те е посетила след включването на програмата. Твоето пробуждане. Мисля, че така се нарича, за да те дари с Дванайсетата система.

Не можеше да се откъсне. Очите на бухала го погълъщаха.

— В теб няма извънземна същност — каза Вош. — Никаква в никой от нас и никаква на кораба-майка. Той е напълно автоматизиран, като стария ти приятел тук, направен от своите създадели след столетия внимателно наблюдение и всеотдайност и изпратен на тази планета да сведе човешката популация до поносимо ниво. И, разбира се, да ги запази неограничено като промени човешката природа.

Ивън възвърна гласа си и каза:

— Не ти вярвам.

Очите. Не можеше да откъсне поглед от тях.

— Безукорна, самоподновяваща се примка, безупречна система, в която доверието и сътрудничеството никога няма да пуснат корен. Прогресът ще бъде невъзможен, защото всеки непознат ще бъде потенциален враг, „другият“, който ще бъде преследван до последния куршум. Никога не е трябвало да бъдеш агент на разрушението, Ивън. Ти си част от спасението на Земята, поне беше, докато програмата ти

не даде дефект. Затова те доведох тук. Не за да те изтезавам или да те убия. Доведох те, за да те спася.

Постави успокояващо ръка върху рамото на Ивън и допирът му сложи край на омаята от погледа на бухала. Ивън се завъртя към похитителя си. Щеше да го убие. С голи ръце щеше да изтръгне живота от него.

Юмрукът му удари в празния въздух. Толкова беше устремен, че щеше да падне.

Вош беше изчезнал.

Остана прав, въпреки това имаше чувството, че пада от голяма височина. Стаята се завъртя, стените се сляха и изчезнаха. На вратата в другия край на стаята се виждаше силует, vizуален ориентир, за който да се залови. Тръгна колебливо към него и спря.

— Какво си спомняш? — попита от вратата Вош. — До теб ли стоях? Поставих ли ръка на рамото ти? Какво са спомените ни, ако не върховното доказателство, че съществуваме? Ами ако ти кажа, че всичко, което си спомняш, откакто влезе в тази стая, всичко е лъжа, фалшив спомен, който е прехвърлен в твоя мозък от „бухала“ зад теб?

— Знам, че е лъжа — отговори Ивън. — Знам кой съм.

Трепереше. Беше му по-студено, отколкото в бялата стая под студения душ.

— О, онова, което „чу“, беше истината. Споменът е фалшив — въздъхна Вош. — Упорит си, нали?

— Защо да ти вярвам? — извика Ивън. — Кой си ти, че да ти вярвам?

— Защото аз съм един от избраните. На мен е поверена най-великата мисия в човешката история: спасението на нашия вид. Също като теб и аз знам какво предстои да се случи още от времето, когато бях момче. За разлика от теб знаех истината.

Очите на Вош се стрелнаха към капсулата. Тонът му от строг стана тъжен.

— Невъзможно е да ти опиша колко самотен бях. Само шепа сме тези, които знаем истината. В един сляп свят само ние имахме очи да я видим. Не сме имали избор — трябва да разбереш — нямаше избор. Не съм отговорен. И аз съм жертва като тях и като теб! — Гласът му се извиси гневно. — Има си цена! Това е цената! И аз я платих. Направих всичко, което поискаха от мен. Изпълних обещанието си и сега работата ми приключи.

Протегна ръка.

— Ела с мен. Позволи ми да ти дам един последен подарък. Ела с мен, Ивън Уокър, и се отърви от бремето си.

Последва Вош — какъв избор имаше? — по дългия коридор към зелената врата. Техникът стана, когато влязоха, и каза:

— Проведох тестовете три пъти, командире, и все пак не откривам аномалии в програмата. Искате ли още веднъж да я проверя?

— Да — отговори Вош. — Но не сега! — Обърна се към Ивън: — Седни, моля.

Кимна на техника, който привърза отново Ивън към стола с облегалката. Хидравликата проскърца, завъртя се назад, с лице към безличния таван. Чу как вратата се отвори. Влезе жената, която го беше прегледала в бялата стая, пред себе си караше блестяща количка от неръждаема стомана. На нея, подредени в спретната редица, лежаха тридесет спринцовки, изпълнени с кехлибарена течност.

— Знаеш какво е това — каза Вош.

Ивън кимна. Дванайсетата система. Дарът. Но защо му го връщаха?

— Защото съм оптимист, неизлечим романтик, като теб — каза Вош, сякаш беше прочел мислите на Ивън. — Вярвам, че щом има живот, има и надежда. — Усмихна се. — Но най-вече го правя, защото загинаха петима младежи, което означава, че тя може би все още е жива. А щом тя е жива, на мен ми остава само една възможност.

— Катализатора?

Вош кимна.

— Тя е това, в което аз я превърнах, и идва, за да ме накара да отговарям за онова, което направих.

Наведе се над лицето на Ивън, очите му горяха с ярък огън, сините пламъци го изплашиха до смърт.

— Ти ще бъдеш моят отговор.

Обърна се към техника, който трепна от силата на гнева в погледа му.

— Тя може и да е права: любовта може да е единствена, необяснима, неуправляема, незаличима загадка, непредсказуема и неподлежаща на контрол, вирус, който съсипва програма, създадена от

същества, в сравнение с които ние сме на еволюционното ниво на хлебарка. — После се обърна към Ивън: — И аз ще изпълня дълга си, ще изгоря селото, за да го спася.

Отдръпна се.

— Свалете отново спомените му. И ги заличете.

— Да ги залича ли, сър?

— Заличи човека. Остави останалото! — Гласът на командира изпълни стаичката. — Не можем да обичаме това, което не помним.

В есенната гора имаше палатка и в тази палатка имаше момиче, което спеше с пушка в едната ръка и плющено мече в другата. Докато спеше, един ловец я дебнеше, невидим спътник, който се оттегляше, щом тя се пробудеше. Дошъл беше, за да сложи край на живота ѝ, а тя беше там, за да спаси неговия.

В безкрайните спорове със самия себе си суетният му разум поставяше въпрос, на който нямаше отговор: Защо човек трябва да живее, щом светът загива? Колкото повече наближаваше отговора, толкова повече той се изплъзваше.

Той беше този, който слагаше край, а не можеше да сложи край на живота ѝ. Той носеше сърцето на ловец, който нямаше сърце да убие.

Тя беше еднодневка, един ден я има, на другия я няма. Тя беше последната звезда, грееща ярко в море от безкраен мрак.

Заличи човека.

Във взрив от ослепителна светлина звездата Касиопея избухна и светът потъна в тъмнина.

Ивън Уокър беше разрушен.

КАСИ

Не бяха минали и десет минути и вече започнах да си мисля, че цялата тази мисия-невъзможна-да-убием-Вош-и-да-спасим-Ивън е страшно лоша идея.

Боб, едноокият пилот, извика:

— Десет секунди!

Катализатора затвори очи и в един ужасен, поболяващ миг, бях убедена, че ни е предала. Че такъв е бил планът й от самото начало. Да остави Бен и децата без защита, после да убие нас двете в стил камикадзе на хиляда и петстотин метра височина, защото на кого му пука? Нейно копие живееше в програмата „Страната на чудесата“. Пак можеха да я свалят като програма в ново тяло, щом всички ние загинем.

Сега е твоят шанс, Кас. Измъкни ножа си и прережи предателското й гърло... ако можеш да го намериш. Ако има такова.

— Развалят бойната формация — обяви Боб.

Очите на Катализатора се отвориха. Моят шанс отлетя.

— Поддържай курса, Боб — каза тя равно.

Хеликоптерите се спуснаха към нас, разделиха се така, че всеки да може да има право на справедлив изстрел, за да не остане никой пренебрегнат, излъган и без възможност да ни взриви на милиарди късчета.

Боб запази курса, но се заигра със залозите, като насочи ракета по първия хеликоптер. Палеца му танцуваше над бутона. Онова, което напълно ме втрещи у Боб, беше с каква бързина сменяше страните, когато тази сутрин е отворил очи, и двете си очи, е бил съвсем сигурен за кой отбор играе. После, докато трепкаше с едното си око (Ха! Съжалявам, Боб), той вече беше на другата страна и настървен, готов да изтреби собствените си братя и сестри по оръжие.

Това е. Човек може да обича доброто в нас и да мрази лошото, но и лошото е част от нас. Без него няма да сме ние.

Исках само да прегърна здраво Боб.

— Ще се разбият в нас! — изкрещя Боб. — Трябва да се спуснем, трябва да се спуснем!

— Не — нареди Катализатора. — Довери ми се, Боб.

Боб истерично се изсмя. Летяхме право към водещия хеликоптер, а той към нас, и двамата — с пълна скорост.

— Как не! Защо да не ти се доверя?

Кокалчетата на ръката му бяха побелели върху лоста за управление, палецът му беше готов всеки миг да натисне бутона, след няколко секунди нямаше да има значение какво му казва Катализатора, щеше да стреля. Накрая се оказа, че Боб е на страната само на Боб.

— Промени курса — шепнеше Катализатора, заради огромния черен юмрук, който летеше към нас. — Промени го веднага.

Твърде късно. Боб натисна бутона, черният „Блек Хоук“ се разтресе, сякаш гигантски крак го изрига, и от пастита му се изстреля ракета. Кокпитът засия като огрян от обедно слънце. Някой крещеше (мисля, че бях аз), водовъртеж от пламъци ни погълна за половин секунда — отломките подскачаха и се бълскаха в корпуса на нашата машина — и след това преминахме през огненото кълбо.

— Света мааааайко Божия! — изкрещя Боб.

Катализатора отначало не каза нищо. Гледаше в радара му и петте останали бели точки. Останалите четири се разделиха, две вдясно и две вляво, третата продължи курса си и се виждаше в долната част на екрана. О, не. Къде отива?

— Спри ги — изкрещя Катализатора на Боб. — Кажи им, че се предаваме?

— Така ли? — попитахме в един глас двамата с Боб.

— След това поддържай курса. Няма да ни принудят да кацнем, нито ще стрелят по нас.

— Откъде знаеш? — попита Боб.

— Ако го искаха, вече да се го направили.

— Ами другият? — попитах. — Няма го. Не ни следва.

Катализатора ме погледна.

— Къде отива според теб? — после се извърна. — Всичко ще е наред, Съливан. Зомби знае какво да направи.

Казах вече, много лоша идея.

Сгущих се отново на мястото си, едва дишах. Мисля, че бях забравила да дишам преди малко. Устата ми беше съвсем пресъхнала. Пих вода само колкото да си наквася устата, защото малко се притеснявах да не ми се припишка по време на операцията. Катализатора ми беше описала подробно базата, включително местоположението на „Страната на чудесата“, но не я попитах къде са тоалетните.

Гласът на Катализатора досадно запука в ухото ми.

— Почини си, Съливан. Остават ни около два часа полет.

Наближаваше утрото. На косъм бяхме. Не съм специалист по възможностите за прикритие, но все си мисля, че са малко по-лесни в тъмното. Освен това, ако Ивън беше прав, днес е Денят на зеленото, денят, в който от небето ще завалят бомби.

Зарових в джобовете си, накрая намерих вълшебните енергийни блокчета на Бен Периш. Другата възможност беше да ревна със сълзи. Твърдо решена бях да не рева, докато не видя отново Сам. Той остана единственото важно нещо, което си заслужаваше сълзите ми.

И какво имаше предвид тя, по дяволите, с това: Зомби знае как да постъпи?

Добре, Съливан, най-хубаво е той да знае, защото ти със сигурност хич нищо не знаеш. Ако знаеше какво да правиш, нямаше да си на този проклет хеликоптер. Щеше да си с малкото си братче. Поумней. Известно ти е коя е истинската причина да си тук. Можеш да се убеждаваш, че е заради Сам, но никого няма да заблудиш.

О, Боже, аз съм ужасен човек. По-лоша съм от Едноокия Боб. Изоставих собствената си кръв заради някакво момче. И това е толкова лошо, че прави всяко друго погрешно нещо, което съм правила в живота си, да изглежда правилно. Бен ми каза, че Ивън лъже или е луд, или е и двете, що за човек иначе би разрушил цялата си цивилизация заради едно момиче? О, знам ли и аз, Бен. Може би същият човек, който би жертввал собствената си плът и кръв, за да се отплати за дълг, какъвто няма.

Имам предвид, че не съм го молила да ме спасява. Не съм го молила и да ме пристреля в крака. Никога за нищо не съм го молила. Той даваше. Проявяваше щедрост, която надвишаваше границите на здравомислието. Това ли е любовта? И дали на мен поведението му ми се струваше безсмислено, защото не съм изпитвала любов нито към него, нито към Бен Периш, нито към друг?

Не, не, не, моля те, мозък, спри. Не ме баламосвай отново с мечти за Върмонт и онова проклето куче. Обещавам да спра да мисля толкова много. Прекаленото мислене ми е проблем от много време. Премисляла съм твърде много причината Другите да дойдат, въпросът какво е Ивън и изключително странния факт, че съм жива, а на практика цялото човечество е загинало. Премисляла съм дори защо момичето пред мен има най-копринената и красива коса, която съм виждала, а аз нямам такава, защо има съвършена порцеланова кожа, а аз нямам. И носът. Исусе Христе, колко глупаво. Какво пилеене на времето. Става дума за гени и малко извънземна технология, чудо голямо.

Доядох блокчето и смачках обвивката в юмрук. Не ми се струваше правилно да я хвърля на пода.

Облегнах се на издутата облегалка за глава и затворих очи. Моментът беше идеален да се помоля, ако можех да се сетя някоя молитва, но умът ми, толкова задръстен от мислите ми, които трябваше да се редят на опашки като тълпите в „Дисни“, не можеше да измисли какво да кажа на Бог.

Не бях изобщо сигурна дали искам да говоря с него, потайння му кучи син. Той изглежда беше скръстил ръце и ни беше обърнал гръб, а аз се чудех дали Ной се е чувствал така в своя Ноев ковчег. Хубаво, страшно съм ти благодарен за себе си, Боже, обаче за тях какво? А Бог му отговаря: Дай по-кратко с въпросите, Ной. Виж! Я каква дъга съм ти направил!

Единственото, което ми идва наум, е молитвата преди сън на Сами, затова с леко отчаяние започвам да се моля с него.

Сега си лягам да спя...

Всъщност не точно.

Когато се събудя на утринната светлина...

Ами и това май няма да стане.

Покажи как да поема пътя на любовта.

Да! Добре, това става! Моля те, Боже. Само това и да не се провала в задачата. Научи ме.

ЗОМБИ

Наблюдавах входа на пещерите и се възхищавах на нощното небе — с изключение на зелената точкица, която висеше над хоризонта, — когато една от звездите се откъсна и полетя надолу към нас. Бързо. Много бързо. Фъстъка ме докосна по ръкава и каза:

— Виж, Зомби! Падаща звезда!

Отдръпнах се от стария, разхлопан парапет, на който се бях облегнал.

— Това не е звезда, хлапе.

— Бомба ли е? — Очите му бяха станали огромни от страх.

За една секунда, в която стомахът ми се сви, си помислих, че би могло и да е бомба. Възможно беше да са променили плана по някаква причина и заличаването на градовете да е започнало.

— Хайде, слизай надолу, бързай.

Не се наложи да му повтарям. Вече беше на метър пред мен, когато стигнах до първото помещение. Грабнах Меган от пода. Тя изпусна мечето. Фъстъка го вдигна. Понесох я дълбоко навътре в пещерите, подпрял я бях на хълбока на здравия си крак, но при всяка стъпка болката ме прорязваше с такава сила, че сякаш щеше да се откачи. Долу имаше издатина, висока беше три стъпки, и пет стъпки дълбока ниша в скалата, изсечена от праисторическа река. Пъхнах Меган в нишата и тя се сви в задната ѝ част, докато мракът я погълна. Мамка му. Почти забравих. Направих ѝ знак да се върне.

Извадих едно от проследявящите устройства на новобранците от джоба си. Идеята беше на Катализатора и беше страшно добра.

— Сложи го в устата си — казах на Меган.

Тя загуби ума и дума. Погледът в очите ѝ беше, сякаш съм я помогнал да си отреже главата. Засегнал бях болезнена тема.

— Виж, Фъстъка ще го направи — притиснах устройството в празната му ръка. — Тук, редник — издърпах устната си и посочих

място между бузата и венеца. Проклятие. Дадох на Фъстъка другото устройство. — Направи така, че да ме послуша, нали? Тя те слуша.

— Не, Зомби — съвсем сериозно рече Фъстъка. — Меган не слуша никого.

Подаде Мечо и тихо я извика:

— Меган! Вземи Мечо. Той ще те пази, като гравитацията — след тази логична забележка, която само дете можеше да разбере, той подръпна нагоре панталоните си, сви юмруци, издаде напред брадичка и попита:

— Идват, нали?

И двамата ги чувахме, отговорът на неговия въпрос — шумът от двигателя на хеликоптера, двойно по-силен от задъханото ни дишане. На входа се мерна ярката бяла светлина на прожектора, която прорязваше мрака.

— Хайде, Фъстък. Качвай се горе при Меган.

— Ще се бия с теб, Зомби.

Нямаше и съмнение. И то в най-лошия възможен момент. Над рамото му виждах лампа да просветва в помещението с оръжията. Побързо, по дяволите.

— Ето какво ще направиш: загаси онази лампа. После пак ела тук при мен. Ако извадим късмет, няма да кацнат.

— Късмет ли?

Обзе ме чувството, че той иска те да кацнат.

— Не забравяй, Фъстък, всички сме на една страна.

Той се намръщи.

— Как може да сме на една страна, щом искат да ни убият, Зомби?

— Те не знаят, че сме на една страна. Давай. Загаси тая проклета лампа — върви!

Заприпка по пътеката. Светлините от хеликоптера избледняха, но не можеше да се каже същото за шума от двигателите. Може би само оглеждаха местността. Трябваше да сме достатъчно дълбоко под земята, за да заблудим радара, но гаранция нямаше.

Лампата угасна и пещерата потъна в мрак. Не виждах и на сантиметър от носа си. След няколко секунди, някой дребничък се бутна в мен. Почти сигурен бях, че е той. Почти, защото прошепнах:

— Фъстък?

— Всичко е наред, Зомби — осведоми ме той делово. — Взех автомат.

Забравях нещо. Какво ли?

— Ето, Зомби, забрави ги. — Бутна противогаз в гърдите ми. Бог да благослови Фъстъка. Да благослови и Заглушителите като Грейс и отец Смърт, който е умел да трупа запаси за края на света.

Фъстъка имаше опит, вече си го беше сложил.

— Имаш ли за Меган?

Глупак. Естествено, че е взел и за нея.

— Добре, приятел, качвай се.

— Зомби, слушай...

— Това е заповед, редник.

— Чакай, Зомби! Слушай...

Вслушах се. Чувах само собственото си дишане, което свистеше и фучеше през противогаза.

— Отидоха си — каза Фъстъка.

— Шшт.

Дрън-дрън-дрън. Шум от метал, който се удря в камъка.

Проклятие, Катализатор, не мога да ти опиша колко дразнещо е да си винаги права.

Обгазяваха ни.

— Ако приемем, че не ни изкарат, как ще ни докопат? — попитах Катализатора, когато барикадирахме задния изход.

— Изобщо не си внимавал в клас.

— Винаги ли трябва да говорим за мен? — Стремежът ми да я дразня, за да я накарам да се усмихне, беше прераснал от хоби в крайно обсебване.

— Първо обгазяване.

— Дали? Аз бих заложил на няколко пръчки С-4, за да запечатам изходите, после щях да ни довърша с две бомби.

— Това вероятно е втората възможност.

Зад нас гранатите със сълзотворен газ се взривиха с четири силни гърмежа при входа. Грабнах Фъстъка през кръста и го качих в нишата при Меган.

— Сложи й веднага противогаза! — извиках му и закуцуках по пътеката, мислех си: Благодаря ти, Боже, че той си спомни! Хлапето заслужава повишение.

— Едно е сигурно — каза Катализатора. — Няма да ви обсаждат. Ако заложат на ръкопашен бой, вероятно ще влязат през главния вход, а това ще ви даде леко предимство. Тесен е — ще дойдат към вас в индийска нишка.

Тичам без посока. Всъщност да кажа, че тичам, е пресилено. Взех огромно количество обезболяващи, за да може раненият ми крак да не ми създава много проблеми. Адреналинът също помага. Проверих затвора на пушката. Проверих кайшките на противогаза. В пълен мрак. В абсолютна несигурност.

Ако се втурнат през задния вход в нещо като маневра за приклещване, можем да се отпишем. Ако предприемат нападение с превъзходяща ни по численост сила през главния вход, можем да се отпишем. Ако замръзна или се проваля в решаващ миг, можем да се отпишем.

Да замръзна като в Дейтън. Да се проваля в решаващ момент като в Урбана. Не спирам да се въртя на едно и също място и това

място е там, където изгубих мъничката си сестра, където, вместо да се боря, аз избягах. Верижката, която се скъса от врата ѝ, вече е изгубена, а все още ме заслепява. Портокала. Дъмбо. Кекса. Дори Малката, тя също — все още щеше да е жива, ако си бях свършил работата.

Сега веригата е обхванала като в клуп Фъстъка и Меган и примката се затяга, кръгът се затваря.

Този път няма да стане така, Периш, ти зомбиран кучи сине. Този път ще разкъсаш цикъла, ще разсечеш примката. Ще спасиш на всяка цена тези деца.

Един по един щях да ги избивам, докато се редят в индийска нишка по пътеката. Да ги избия до крак. Нямаше значение, че са като мен. Нямаше значение, че са уловени в капана на същата игра, задължени да играят роля, която не са избрали. Щях да ги избия един по един.

Пълен мрак. Абсолютна увереност.

Взривът ме събори. Политнах назад, главата ми се удари в камъка, вселената се завъртя. Въздухът забука от шума на падащи камъни — входът се срути.

Противогазът се изкриви, когато се ударих, и вдишах дълбоко отровния газ. Нож разряза дробовете ми, огън изпълни устата ми. Претърколих се на една страна, разкашлях се.

Изгубих пушката си при падането. Запретърсвах мястото около себе си, не я откривах, нямаше значение, знай какво има значение, изправих се на крака, надянах противогаза обратно на мястото му, на езика си усетих вкус на ситен прах от раздробения камък, закуцуках по обратния път, с едната ръка опипом откривах пътя в мрака, с другата се държах отстрани, знаех какво следва, защото го бях предвидил, и Катализатора знаеше, че го бях предвидил, това вероятно е второто, и изкрешях през противогаза:

— Не мърдай, Фъстък! Не мърдай! — Но изглежда никой, освен мен не чу гласа ми.

Вторият взрив удари задния изход, останах прав, въпреки че подът под мен се разтресе, сталактитите се разлюляха, паднаха и се потрошиха на земята, един от тях, доста голям, мина на сантиметри от главата ми. Чувах слабо как Фъстъка вика името ми. Тръгнах по посока на гласа му и стигнах обратно до нишата. Издърпах го.

— Затвориха ни — едва дишах. Гърлото ми пареше. Преглъщах огън. — Къде е Меган?

— Добре е. — Усещах, че трепери. — Мечо я пази.

Извиках я. Слабо гласче, приглушено от противогаза, ми отговори. Фъстъка стискаше якето ми с две ръце, сякаш мракът можеше да ме отдели от него, ако се пуснеше.

— Не биваше да оставаме тук — извика Фъстъка.

Да го изрекат бебета! Но нямаше къде да избягаме, нямаше къде да се скрием. Заложили бяхме на възможността хеликоптера на Боб да ги отклони и изгубихме. Бомбардировачът сигурно беше на път с товара си и щеше да превърне тази пещера на двеста петдесет и девет хиляди години в плувен басейн, дълъг три километра и дълбок тридесет метра.

Имахме минути.

Улових Фъстъка за раменете. Стиснах здраво.

— Две неща, редник — казах му. — Трябва ни светлина и експлозиви.

— Катализатора взе всички бомби със себе си!

— Тогава ще направим нова, бързо.

Тръгнахме към помещението с оръжията. Фъстъка водеше, ръцете ми все още бяха на раменете му. Аз крепях него, той крепеше мен, веригата, която ни обвързваше, веригата, която ни освобождаваше.

Забравях нещо, какво?

Фъстъка се беше привел ниско. Помещението беше пълно с дим и прах. Сякаш се опитвахме да съберем пъзел в гъста мъгла, също като цялото това откачено нашествие. Познатото се беше взривило на милион парчета, невъзможна бъркотия, където изглежда нито едно парче не съвпадаше с друго. Врагът е някой друг. Врагът сме самите ние. Те са тук, долу, те са там, горе, никъде ги няма. Искат земята за себе си, искат да е за нас. Дошли са да ни заличат, дошли са да ни спасят.

И разбитата истина непрекъснато се изпълзваше от хватката, единственото сигурно беше несигурността, а Вош ме подсещаше за единствената истина, за която си струваше да се държим: Ще умреш. Ще умреш и нито ти, нито аз, нито някой друг може да го предотврати. Това беше истина и преди да дойдат, продължаваше да е истина. Единственото сигурно, освен собствената ни смърт бе несигурността, проклета да е.

Пръстите му трепереха. Дишаше тежко и бързо в противогаза. Едно погрешно движение и щеше да ни взрви и двамата. В този момент животът ми зависеше от дете на възраст за детска градина.

Завъртя взрывната капсула. Прикачи фитила. Съливан може и да се ядосваше, че Фъстъка е забравил азбуката, но поне малкият му кучи син знаеше как да си направи бомба.

— Готово ли е? — попитах.

— Готово! — вдигна победоносно устройството.

Взех го от него. Исусе, надявах се да е така.

Забравях нещо. Нещо важно забравях. Какво ли беше?

Сега към следващата неподлежаща на разрешаване дилема: през предния изход или през задния да излезем?

Една бомба. Една възможност. Оставил Фъстъка с Меган и проверих най-напред задния изход. Стената от камък беше към шест стъпки дебела, ако правилно си спомнях ориентирите. После се върнах и отидох до предния изход. Твърде бавно се движех, по дяволите. Твърде много време ми трябваше. Най-накрая стигнах, най-накрая открих онова, което очаквах да открия — друга каменна стена, кой знае колко дебела, и нямаше как да науча дали това е по-подходящият път към изхода.

О, по дяволите.

Пъхнах пластмасова тръба в най-дълбокия, най-висок процеп, който успях да достигна. Фитилът ми се струваше къс, може би нямаше да имам време да се отдръпна на безопасно разстояние.

Сигурното е несигурността.

Запалих фитила и се върнах обратно по пътеката, влачех се с ранения си крак като дете, което се влачи на път към училище. Взривът от бомбата ми се стори приглушен, жалко ехо на взривовете, които ни уловиха в капан тук.

Десет минути по-късно водех Фъстъка с едната си ръка и Меган с другата. Фъстъка едва я уговори. Меган се чувстваше добре в уютната малка ниша и йерархията на командването за нея не струваше нищо. Човекът, който командваше Меган, беше Меган.

Дупката в горната част на камарата не беше голяма и не изглеждаше много стабилна, но през нея идваше чист въздух и виждах просветване на светлина.

Фъстъка каза:

— Може би просто трябва да останем тук, Зомби.

Вероятно си мисли същото като мен: затвори пролуките, постави снайперисти в двата края и после всичко се свежда до игра на чакане. Никой вече не прави бомби за бункери. Защо да хабим безценните муниции, необходими за истинската война, заради няколко дечурлига и

изпълнен с плам новобранец? Щяха да се появят. Трябаше да се появят. Рискът да останем беше неприемлив.

— Нямаме избор, Фъстък. — Нямахме избор и относно това кой ще тръгне пръв. Улових го за ръкава и го отделих от Меган. Не исках да ме чуе. — Ще изчакаш сигнала ми, ясно?

Кимна.

— Какво ще правиш, ако не се върна?

Той поклати глава. Светлината беше много слаба и лещите на противогаза твърде мътни, за да видя очите му, но чух как гласът му трепери, като че всеки миг ще се разплачне.

— Ама ти ще се върнеш.

— Ако сърцето ми бие, можеш да си заложиш задника, че ще се върна. Но ако не бие...

Вирна брадичка. Изпъчи гърди.

— Ще ги изпозастрелям в главите до един!

Вмъкнах се в дупката. Гърбът ми се удари в горната част, стените ѝ притиснаха хълбоците ми. Трудно щях да се измъкна. На половината път, реших да сваля противогаза. Не можех да се отърся от усещането, че вече бавно се задушавам. Свеж, студен въздух облъхна лицето ми. Боже мой, колко хубаво беше.

Отворът отвън щеше да е тесен за промъкване и за някоя от котките, станали вечерна гозба на възрастната дама. Разбутах хлабаво натрупаните камъни с голи ръце. Късче синьо небе, трева и път с едно платно, който ги разсичаше по средата. Никакъв друг звук, освен вятъра. Хайде.

Пропълзях през отвора. Посегнах към ремъка на пушката на рамото си, само че на рамото ми нямаше преметната пушка. Забравих да я взема при връщането си към входа. Ето какво съм забравил — пушката, нали?

Приклекнах до дупката, слушах, оглеждах се. Не бързай, първо се увери. Да се измъкнеш от капана е прекрасно, чудесно, но сега накъде? Надолу не е далеч и после кораба-майка щеше да започне назначените обиколки. Виждам го как балансира на хоризонта, зелен като светофар, който казва: Потегляй.

Стоях. Много трудна маневра, предвид схванатия ми крак и болката, която чувствах, когато се отпуснех на него с цялата си тежест.

Идвам, момчета. Дайте най-доброто от себе си.

Виждаха се само път, трева и небе. Не се чуваше друго, освен вятъра.

Подсвирнах в дупката към Фъстъка. Два пъти късо и веднъж дълго. След сто години кръглата му главица се появи, после се появиха и раменете му. Издърпах го. Той махна противогаза и жадно пое свеж въздух, после измъкна оръжието от панталоните си. Насочи го наляво, после надясно, с леко присвирти колене, оръжието изпънато напред, както безброй момчета преди него с пластмасови оръжия и водни пистолети.

Подсвирнах към Меган. Никакъв отговор, затова извиках надолу:

— Меган, давай, момиче!

До мен Фъстъка дълбоко въздъхна.

— Тя е такава досада.

И тонът му така заприлича на този на сестра му, че се разсмях. Той ме изгледа любопитно, килнал леко глава на една страна.

— Ей, Зомби? От едната страна на главата ти има червена точка.

В Урбана Дъмбо изобщо не се замисли. И аз не се замислих.

Хвърлих се към гърдите на Фъстъка, бълснах го на земята. Куршумът се заби в каменната грамада до нас. След секунда чух изстрела от пушката на снайпериста. Дойде отлясно, откъм горичката до главния път.

Фъстъка понечи да се надигне. Улових го за глезена и го дръпнах обратно.

— Пълзи — прошепнах в ухото му. — Както са ни учили в лагера, помниш ли?

Завъртя се и — обратно към дупката и фалшивата сигурност на пещерата с провизиите и оръжията. Не го винях, моят инстинкт ми каза да направя същото. Да се върнем обратно обаче само отлагаше неизбежното. Ако обгазяването и поединичното изтребване не помогнха, те щяха да извикат бомбардировачите.

— Следвай ме, Фъстък.

Запълзях към туристическия център. Няма по-добро разположение за един снайперист, но на всяка цена трябваше да се отдалечим, преди стрелецът да разбереше, че знаем къде е.

— Меган — извика той. — Ами Меган?

Ами Меган?

— Тя няма да излезе — прошепнах. Моля те, не излизай, хлапе.

— Ще изчака.

— Какво ще изчака?

Историята да се повтори. Да се затвори цикълът.

Сетих се само за едно относително сигурно място. Възможността не ме радваше и бях уверен, че и Фъстъка няма да се зарадва. Но хлапето беше всичко друго, но не и нежно, щеше да се справи.

— Покрай сградата, после направо на няма и двадесет метра — казах му и запълзяхме по корем. — Огромна дупка. Пълна с трупове.

— Трупове ли?

— Трупове!

Представих си как червената точка шари между раменете ми или по тила на Фъстъка. Вече само него виждах и ако отново видех червената точка, отново щях да стана Дъмбо. Когато наблизихме ямата, имаше леко издигната пръст, а после усетихме миризмата и на вонята, Фъстъка повърна. Улових го за ръката и го придърпах към ръба. Не искаше, но погледна в трапа.

— Това са само мъртви хора и толкова — задавено казах. — Хайде, ще те спусна.

Той се отдръпна.

— Няма да мога да изляза.

— Безопасно е, Фъстък. Съвършено безопасно. — Какъв злощастен избор на думи. — Вече да са ни застреляли, ако знаеха къде сме.

Кимна. Стори му се смислено.

— Ами Меган...

— Връщам се за нея.

Погледна ме, сякаш съм си изгубил ума. Улових го за китките и го спуснах с краката надолу в ямата.

— Ако чуеш нещо, ще се направиш на умрял — напомних на Фъстъка.

— Ще ми прилошее.

— Дишай през устата.

Отвори уста. Видях мъничкото устройство, което проблясваше в устата му. Вдигнах му палец. Той бавно вдигна дясната си ръка и я допря до челото, за да отаде чест.

Запълзях в посока, обратно на ямата, знаех какво ще се случи. Знаех, че ще умра.

Живеех време, взето на заем, а човек не можеше вечно да лъже смъртта. Рано или късно идваше време за разплата с лихвите, само се молех Фъстъка и Меган да бъдат цената за това, че изоставих сестра си. Затова казах на Бог: Взе заради дълг Дъмбо, Кекса и Малката, това стига, нека това да е краят. Вземи мен, остави тях.

Земята пред мен се взриви. Облаци прах и камъни полетяха към лицето ми. Добре, мамка му, пълзенето вече е безсмислено. Надигнах се, но раненият ми крак не ме удържа и паднах. Следващият курсум се вряза в ръкава ми, одраска мускула и излезе от другата страна, почти не го усетих. Инстинктивно се свих на кълбо и зачаках финалния изстрел. Знаех какво става. Това бяха войниците от Петата вълна. Сърцата им бяха изпълнени с омраза, умовете им бяха приучени на жестокост. Играеха си с мен. Ще протакаш, проклет трансформиран кучи сине. Ще се забавляваш!

Пред очите ми беше лицето на сестра ми, после се появи това на Бо, на Кекса, на Малката, после и други лица, които можех да назова, разпознавах ги, и други, които ми бяха непознати, това на Фъстъка, на Меган, на Каси и Катализатора, на новобранци от лагера и на труповете в крематориума, поставени един до друг, стотици лица, хиляди, десетки хиляди, живи и мъртви, но най-вече мъртви. В ямата зад мен едно живо лице сред стотиците лица на мъртвци, а правилото на Вош важеше и за него.

Вдигната за поздрав ръка. Отворената уста и мъничко устройство, което блестеше в нея.

Свети Боже, Периш, проследяващото устройство. Това забрави!

Бръкнах в джоба, измъкнах го и го напъхах в устата си. В горичката от другата страна на пътя, върху покрива на туристическия център и където и да бяха, стрелците спряха обстрела, щом зеленият ад, който обкръжаваше главата ми, запримида.

НАРИЧАЙТЕ МЕ ЗОМБИ.

Всичко ме болеше. Дори от примигването. Но продължих. Така правят зомбитата.

Надигаме се.

Може би отначало стрелците не го забелязаха. Може би бяха насочили вниманието си на друго място, търсеха зелени цели. Каквато и да беше причината, когато станах, никой не ме повали. Този път не куцах, не влачех ранения си крак, не се тътрех в пръстта като проклето зомби. Затичах се въпреки болката. Крещях името на Меган, пръстите ми се протягаха в мрака, докато не обвиха китката ѝ.

И я измъкнах. Ръката ѝ около врата ми. Дъхът ѝ в ухото ми.

Знам, че кръгът се затвори. Знам, че сметката беше изплатена. Нека само първо да я спася, свети Боже Иисусе Христе, страдал, за да живее тя. Ние.

Не го видях. Меган го видя. Мечето падна на земята. Устата ѝ се отвори в ням вик.

Нешо се заби в основата на черепа ми. Светът стана бял, после не остана нищо, изобщо нищо.

КАСИ

Виждаше се от километри. Военновъздушната база бе остров от ослепителна светлина сред тъмно, равно море, нажежена до бяло искра от цивилизация, която сияе в средата на пустошта от черен мрак, въпреки че цивилизация е твърде приятна дума за това, което представляваше. След всичко, за което бяхме мечтали, и всичко, което бяхме осъществили, от нас не остана друго, освен тези бази, осветените паметници на глупостта, които да водят човечеството към всичко заличаващата смърт.

„Макбет“ не ми беше от любимите пиеси, но точно нея играехме.

Хеликоптерът се наклони наляво, насочихме се към базата от изток. Прелетяхме над река, черната вода отразяваше ярки съзвездия над нея. Следваше лишената от дървета буферна зона, която обкръжаваше лагера и беше покрита от окопи, бодлива тел и минирани участъци, защита срещу враг, който никога нямаше да дойде, който дори не беше тук, а може би не беше и там — на кораба-майка, появил се в полезнинето ни при последната смяна на посоката. Погледнах към него. Той погледна към мен.

Какво си? Какво си? Другите, така ви нарече баща ми, но не бяхме ли и ние такива за вас? Други-от-нас, следователно недостойни-за-нас. Недостойни за живот.

Какво си? Овчарят подбира овцете в стадото си. Домакинята купува спрей срещу буболечки. Кръвта от агнето по коленете, гърченето на обърнатата по гръб хлебарка. Нито един от тях нямаше никаква представа за ножа или за отровата. Овчарят и домакинята няма да изгубят съня си. В действията им нямаше нищо неморално. Това е убийство без престъпление, убийство без грях.

Точно това бяха направили. Това беше урокът, който бяха преподали. Напомниха ни кои сме — не много, и какви сме — твърде много. Хлебарките могат да запълзят, овцете да бягат, няма значение. Никога повече няма да се изправим до нивото на стария си ръст.

Погрижили се бяха за това. Наблюдавах един предмет на небето ни, който щеше да остане там, когато нашето небе вече нямаше да го има.

Ескортиращите ни хеликоптери се отделиха, когато се насочихме към пистата за кацане. Останаха в небето, за да наблюдават положението, след като кацнем. Под нас кипеше оживление, камиони и въоръжени „Хъмвита“ с бясна скорост пътуваха към полосата, бойни части се трупаха като мравки, изпълзели от разритан мравуняк. Виеха сирени, в небето шареха прожектори, противовъздушни оръжия се прицелваха. Страхотна забава се очертаваше.

Катализатора потупа Боб по рамото.

— Добра работа, Боб.

— Майната ти!

О, Боб. Ще ми липсваши. Толкова ще ми липсваши.

Катализатора се върна при мен, грабна торбата с бомбите на Сами и се тръшна на мястото от другата страна на пътеката. Черните очи блестяха. Тя беше куршумът в стаята, барутът в дупката.

Не можех да я виня. Ивън много отдавна го беше казал: за да пригадаш значение на всяка гадост от случващите се, трябва да живееш достатъчно, за да има смъртта ти значение. Не е необходимо смъртта ти да преобръне посоката на действие — нито моята, нито нейната ще го постигне — просто трябваше да бъде напразна.

Изведнъж ми се припишка.

— VQP, Съливан! — извика тя. Свалили бяхме слушалките.

Кимнах. Вдигнах палци. VQP, можеш да се обзаложиш.

Започващо спускането ни. Вътрешността на машината беше осветена от сноп светлина, обхождащ терена. Прашинки просветнаха и се завъртяха около главата й — Света Катализатор, чернокосият ангел на смъртта. Извън синия кръг, върху който ни спускаше Боб, имаше пръстен от воиници зад барикада от бронирани коли, заобиколени от наблюдателни кули със снайперисти, а над тях патрулираха четири бойни хеликоптера.

Бяхме обречени.

Катализатора се облегна на седалката и притвори очи, сякаш се кани да дремне малко, за да почерпи сили преди последния голям изпит. В едната ръка държеше торбата, детонатора в другата. Имах автомат, пистолет, голям нож, две гранати и наполовина пълна (мисли положително!) бутилка с вода, две енергийни блокчета и пълен пикочен мехур. Боб приземи тромаво хеликоптера и вече наистина се чу воят на сирените. Очите на Катализатора се отвориха и тя впери поглед в мен, сякаш се опитва да запомни лицето ми — реших да не се вманиачавам за кривия си нос.

После каза толкова тихо, че едва я чух:

— Ще се видим на пропускателния пункт, Съливан.

Едноокия Боб хвърли коланите си. Завъртя се и закрещя в лицето на Катализатора:

— Той искаше да се върнеш, тъпа кучко! Защо си мислиш, че още си жива?

После излетя от кокпита, краката му заритаха във въздуха още преди да докоснат земята, махаше с ръце над главата си и крещеше достатъчно силно, за да надвика сирените и да го чуят.

— Отдръпнете се! Отдръпнете се! Тя ще взриви хеликоптера!
ЩЕ ВЗРИВИ ХЕЛИКОПТЕРА!

Катализатора тръгна надясно, аз наляво към терасираната градина от войници в униформа като моята, насочили пушки към главата ми, предната линия бойци бяха коленичили, задната стояха прави. После Катализатора задейства детонатора и хеликоптерът отскочи във въздуха с невероятен тряяськ. Взривната вълна ме хвърли направо към редицата войници, топлината от експлозията облиза лицата им и подпали косата на тила ми. Потънах в стадото, докато стадото послуша инстинктите си, точно както Катализатора беше казала, че ще стане, всички залегнаха на земята и покриха глави с ръце.

— Ще ти се иска да тичаш, но трябва да се овладееш — така ми каза Катализатора в пещерата. — Щом хеликоптерът се взриви, те ще

те изгубят от погледа си, затова трябва да ме изчакаш.

И ето ме, още един новобранец, който лежи по корем като стотиците други около нея с ръце над главата си, притисната страна до леденостудения бетон. Облечена като тях, на вид като тях, действаща като тях — това бе играта на Вош, обърната срещу него.

Хората крещяха заповеди, но никой ни ги чуваше от сирените. Изчаках, докато някой не ме потупа по рамото. Едва обаче се бях надигнала на четири крака, когато Катализатора задейства самоделната бомба някъде в близост до хангара на около петдесетина крачки. Взривът предизвика паника. Заповедите бяха излишни, докато бойните части тичаха към най-близкото прикритие. Затичах се към контролната кула и групата от бели сгради зад нея.

Някаква ръка ме улови за рамото, завъртя ме и се озовах лице в лице с някакво момче, което щях да убия за негов лош късмет.

— Коя, по дяволите, си ти? — кресна в лицето ми.

Тялото му се скова, когато посрещна куршума. Не куршума ми. Дори не бях извадила оръжието от кобура. Катализатора го уби, нечовешкото човешко творение на Вош стреля от разстояние, равняващо се на половин футболно игрище. Отново хукнах.

Обърнах се веднъж в основата на контролната кула. Претърсващите светлини кръстосваха полето, хеликоптерът гореше, взводовете тичаха безредно. Катализатора беше обещала хаос и това се случи.

Свалих и взех пушката в ръце, спринтирах към белите сгради, към командния център, разположен в средата на комплекса. Там щях да намеря (така се надявах) ключа за вратата на стаята, която щеше да запази живота на братчето ми.

Когато се спотаих зад група новобранци, струпани до вратата на първата сграда, Катализатора взриви втората бомба. Някой извика „Исусе Христе!“ и настъпи неразборията. Всички влязохме вътре като клоуни, които изхвръкват от колата в цирка.

Част от мен се надяваше да го намеря първа. Не Ивън. Създателя на Катализатора. Много време бях отделила да си представям какво бих му сторила — как бих му отмъстила за кръвта на седем милиарда души. Повечето от представите ми са твърде брутални, за да ги изрека.

Вървях през фоайето на главната административна сграда. Огромни плакати висяха от тавана: „НИЕ СМЕ ЧОВЕЧЕСТВО“ и

„НИЕ СМЕ ЕДНО“. Табелка казваше: „ЕДИНСТВО“, а друга крещеше: „СМЕЛОСТ“. Най-голямата беше с дължината на цяла стена: „VINCIT QUI PATITUR“. Изтичах под нея.

Червена лампа се въртеше в коридора от другата страна на фоайето. Скочих, когато глас прогърмя от тавана:

— ОБЩА ЗАПОВЕД ЧЕТИРИ Е В СИЛА. ПОВТАРЯМ: ОБЩА ЗАПОВЕД ЧЕТИРИ Е В СИЛА. ТОВА НЕ Е УЧЕНИЕ. ИМАТЕ ПЕТ МИНУТИ ДА СТИГНЕТЕ ДО ОПРЕДЕЛЕНАТА ВИ ЗОНА ЗА СИГУРНОСТ. ПОВТАРЯМ. ТОВА НЕ Е УЧЕНИЕ. ИМАТЕ ПЕТ МИНУТИ ДА СТИГНЕТЕ ДО...

През вратата в края на коридора. Нагоре по стълбите до следващата врата. Заключена беше. С електронно табло. Облегнах гръб на стената до таблото и зачаках. Хиляда и едно, хиляда и две, хиляда и три... Докато броях, отвън се взриви третата бомба, приглушено бум! Сякаш някой се изкашля в съседната стая. После чух бум-бум-бум-бум-бум-бум от леко оръжие. Хиляда и осем, вратата се отвори със замах и взводът излетя безредно. Минаха покрай мен, дори не ме погледнаха. Сега вече беше съвсем лесно. Използвах малко останалия свой късмет твърде бързо.

Шмугнах се през вратата и се озовах в друг коридор, който беше обърквашо еднакъв с първия. Същата въртяща се червена светлина и същата УУУУХХХ сирена, същият лден глас:

— ОБЩА ЗАПОВЕД ЧЕТИРИ Е В СИЛА. ИМАТЕ ТРИ МИНУТИ ДА СЕ ЯВИТЕ В ОПРЕДЕЛЕНАТА ВИ ЗОНА ЗА СИГУРНОСТ...

Приличаше на сън, от който не можех да се събудя. В края на този коридор имаше врата, която приличаше на предишната, със същото табло с бутони. Единствената разлика беше прозорецът точно след вратата.

Стрелях, вървейки, с M16. Стъклото избухна и аз се промъкнах през отвора. Защита ще бъде името ми! Отново бях навън на свежия и чист канадски въздух, който изпълваше пространството на тясната ивица земя между сградите. Някой кресна в мрака:

— Стой!

Стрелях по посока на гласа. Дори не погледнах. После се обърнах наляво, в близост до наскоро ремонтирания склад за оръжия се взриви четвъртата бомба. Над главата ми ревеше хеликоптер,

светлините му шареха напред-назад, хвърлих се в сградата и притиснах тялото си към армирания бетон.

Хеликоптерът се отдалечи и аз продължих, заобиколих сградата по малката пътечка, която вървеше по дълбината ѝ — стена от едната страна, висока десет стъпки ограда от мрежа, която завършващ с бодлива тел от другата страна. Тук, в другия край, трябваше да има врата с катинар.

Ще стрелям по катинара — казах на Катализатора в пещерите.

Това върши работа само във филмите, Съливан.

Да, права си. Добре е, че това не е филм, иначе този надуващ се, самовлюбен, досаден второстепенен образ вече да е мъртъв.

— ТОВА НЕ Е УЧЕНИЕ. ОБЩА ЗАПОВЕД ЧЕТИРИ Е В СИЛА. ИМАТЕ ДВЕ МИНУТИ ДА СЕ ЯВИТЕ...

Добре, разбрах. Обща заповед четири е в сила. Какво, по дяволите, е „Обща заповед четири“? Катализатора не беше споменавала за общи заповеди, били те четири или други. Това трябваше да означава заключване на базата, всички в бойна готовност, такива неща. Така реших. Нямаше значение. Какво правеха те, не променяше това, което аз трябваше да направя.

Пъхнах граната в дупка с форма на диамант във веригата точно над катинара, издърпах предпазителя, после се втурнах обратно, откъдето дойдох, отдалечих се достатъчно, за да не ме убие шрапнел, но не достатъчно, да са избегна дъждът от хиляди мънички игли. Ако се бях обърнала в последната секунда, лицето ми щеше да е нарязано. Най-голямото парче ме уцели в средата на гърба, ухапване от стършел увеличено по десет. Усетих удар и в лявата си ръка. Погледнах надолу и на светлината от звездите видях кръвта, която покриваща ръката ми.

Гранатата не само беше премахнала катинара, избила беше цялата врата от пантите ѝ и тя лежеше в средата на двора, точно до статуята на някакъв военен герой от дните, когато войните са имали герои. Сещате се, добрите стари времена, когато се колехме заради смислени причини.

Затичах се към сградата от другата страна на двора. Имаше три врати, разположени на еднакво разстояние по протежение на стената, която гледаше към мен, и от една, две или от всички тях можех да очаквам група по посрещането според Катализатора. Не останах

разочарована. Средната врата се отвори, преди втората ми граната да полети към нея и — предсказуемо — някой извика:

— Граната!

Затвориха вратата с тръшване, а гранатата остана вътре.

Взрив и вратата прелетя над главата ми. Избегнах я.

— Тук идва трудното — каза ми Катализатора. — Ще има кръв.

— Колко кръв?

— Колко можеш да понесеш?

— Ти какво си, моят сенсей^[1] ли? Колко войници от Петата вълна ще убия?

Както се оказа поне трима. Толкова полуавтоматични пушки лежаха от другата страна на липсващата врата, но това беше умозаключение. Трудно беше да се каже, когато бойната част е взривена на парчета. Промъкнах се през бъркотията и хукнах по коридора, оставях кървави отпечатъци след себе си.

Червена светлина. Сирена. Глас:

— ОБЩА ЗАПОВЕД ЧЕТИРИ Е В СИЛА. ИМАТЕ ЕДНА МИНУТА ДА СЕ ЯВИТЕ...

Някъде в базата избухна следващата бомба, което означаваше две неща: Катализатора още беше на свобода и ѝ оставаше още една бомба. Командният център е чак в следващата сграда, под която е бункерът, в който е стаята със „Страната на чудесата“. Тя също така е, както много пъти подчертала Катализатора, без изход. Ако се озовяхме там в капан или притиснати, нямаше да има никакво винситуване за нашето патитурване.

Малката Червена шапчица, която се изгубила по пътя. Находчивото мнемонично упражнение, което измислих, за да се ориентирам през последната сграда. Тръгнах наляво при първото разклонение на коридора, после вдясно, отново вдясно, после вляво. Червена означаваше горе, означаваше, че съм стигнала първото стълбище след Изгубила. Разбира се, можех просто да използвам думата горе, но това щеше да съсипе мнемониката. Малката Червена шапчица изгубила пътя си нагоре? Хайде.

Вече не виждах, не чувах нищо, освен гласа със зловещата обща заповед четири, който отекваше из празните коридори:

— ИМАТЕ ТРИДЕСЕТ СЕКУНДИ...

И започваше да ме обзema много лошо предчувствие за смисъла на общата четвърта заповед, проклинах Катализатора, защото общата заповед четири вероятно беше много важна част от цяло, с която тя или трябваше да е запозната, или беше избрала да не споделя познанията си по причини, известни само на нея.

Докато тичах по стъпалата, започна последното броене:

— ДЕСЕТ СЕКУНДИ... ДЕВЕТ... ОСЕМ... СЕДЕМ... ШЕСТ...

Площадка. Още една площадка. После право напред по коридора, който свързваше тази сграда с командния център. Почти стигна, Каси. Успя.

— ТРИ... ДВЕ... ЕДНО.

Отворих вратата.

Обгърна ме абсолютен мрак.

[1] Дума от японски, разпространила се в западната култура със значение на „учител, наставник“. — Б.пр. ↑

Никаква светлина. Никакви сирени. Без никакъв глас, който да те утешава, е доста изнервяющо. Пълен мрак, абсолютно мълчание. Първата ми мисъл беше, че Катализатора сигурно е прекъснала електрозахранването. Следващата ми мисъл беше, че това е странно, защото изобщо не бяхме обсъждали прекъсване на електрозахранването. Третата ми мисъл? Същата като на хеликоптера — Катализатора е подставено лице, двоен агент, който работи за Вош, за да изпълни нечестивия си план за пълно господство над света. Вероятно заради съглашение за подялба на властта: Много добре, решено е. Ти ще контролираш цялата територия на запад от Мисисипи...

Бръкнах в джобовете си за фенерчето. Убедена бях, че съм го взела. Спомнях си ясно, че проверих батериите, преди да ги пъхна. Изпаднах в паника — добре, не беше паника, станах припряна, припряна бях — извадих енергийно блокче и натиснах бутон, който не беше там. Проклет да си и проклети да са ти блокчетата, Бен Периш! Метнах блокчето в нищото.

Не бях дезориентирана. Знаех къде съм. Точно пред мен е коридорът към командния център. Можех да търся фенерчето пътьом. Голяма работа. Щом стигна в центъра, има два сериозно охранявани пункта, през които да мина, няколко стоманени врати с електронно заключване, които да разбия, четири етажа стъпала, дълъг километър и половина коридор, който завършва със зелена врата, чийто цвят няма да различа, освен ако не открия проклетото джобно фенерче.

Бавно тръгнах напред, с едната ръка проверявах напред, с другата потупвах, ровех и опипвах мунициите. Твърде много джобове. Твърде много проклети джобове. Дъхът ми е като торнадо, което фучи над прерията. Сърцето ми е товарен влак, който лети по релсите. Дали да не спра и да изпразня всичките си джобове? Няма ли така да спестя време? Продължавам, донякъде се учудвам на факта, че подробност като загубата на фенерче ще ме разтърси.

Замръзни, Каси. В подобни ситуации мракът е твой приятел.

Освен ако нямат радар, а те имат, разбира се. Заслепиха мен, няма съмнение, че те не са заслепени.

Не спрях. Припряна. Не в паника.

Вече бях на половината на коридора. Знаех, че съм на половината, защото намерих фенерчето и включих проклетото скътало се нещо. Снопът освети врати с матирано стъкло пред мен, неясно петно от блясък. Извадих пистолета. От другата страна на вратите беше първият контролен пункт. Сега знаех това със сигурност — или поне със сигурността, дадена ми от Катализатора. Освен това бе и мястото, на което трябваше да се срещнем, най-вече защото не можех да стигна по-нататък като неовластен, обикновен смъртен.

Командният център беше най-тежко охраняваната сграда в базата. За охраната ѝ отговарят елитни части и е защитена от най-modерните технологии за наблюдение. След като Катализатора взриви и последната си отвличаща вниманието самodelна бомба, Катализатора щеше да влезе в центъра от другия край (проникна беше думата, която тя използва, и ме накара да се почувствам допнапробна) и да се срещне с мен там, след като Катализатора беше направила онова, което правеше най-добре: убила е хора.

— Преди да се срещнеш с мен ли ще убиеш Вош? — бях я попитала.

— Ако първо него открия.

— Ами не се отклонявай от пътя. Колкото по-бързо стигнем до „Страната на чудесата“...

А тя ме изгледа все едно: Ти не ме учи. Затова ѝ отвърнах с поглед: Направо си те уча.

Сега оставаше само да чакам. Пристъпих странично до стената. Смених пистолета с автомата. Опитах се да не се притеснявам къде е тя, ако нея все още я имаше, и защо ѝ трябва толкова време. А и трябваше да се изпишкам.

— И така, когато взривиш петата бомба...

— Четвъртата. Петата ще пазя за резерва.

— Резерва за какво?

— Ще я натъпча в устата му и ще я задействам.

Каза го безизразно. Без омраза, без задоволство, без нетърпение, нищо. Тя, разбира се, казваше повечето неща без емоция, но при такива думи човек би очаквал все никакво отношение да проличи.

— Май истински го мразиш.
— Омразата не е отговор.
Не зададох въпрос.
— Не става дума за омраза нито гняв, Съливан.
— Добре. Какъв е отговорът?
Имах чувството, че ме подтиква да задам въпроса.
Тя се извърна.

Чаках до вратата с матовото стъкло. Минутите се влачеха. Боже мой, колко време ще е необходимо на една супержена да пребори няколко часови и да заблуди охранителна система, която е пример за висша технология? След бесния устрем да стигна до това място, нищо. Щях да се отегча до смърт, ако не бях изплашена. Къде, по дяволите, беше Катализатора?

Щрак. Изключих фенерчето, за да пестя батериите. Злощастната екстра на моята спестовност беше, че мракът се завърна. Щрак. Светлина. Щрак. Мрак. Щрак, щрак, щрак, щрак.

Хссс. Чух шума, преди да усетя водата.
Заваля.

Щрак. Насочих светлината към тавана. От дюзите се лееше вода с пълна сила. Студената вода се лееше върху извърнатото ми нагоре лице.

Страхотно. Една от бомбите на Катализатора сигурно е включила системата.

За минути станах вир-вода. Това не беше честно, знаех, но я обвинявах. Бях мокра, премръзнала, превъзбудена от адреналина и вече наистина трябваше да пишкам.

А от Катализатора все още нямаше никаква следа.

Колко дълго да те чакам?

Не знам колко време ще отнеме.

Естествено, но на някакъв етап не става ли очевидно, че не идваш?

Това ще да е точката, в която си спряла да чакаш, Съливан.

Добре. Наистина съжалявах, че не ѝ го изкарах през носа, когато имах възможност. Чакай. Всъщност аз го изкарах през носа ѝ, когато имах възможност. Добре. Едно по-малко.

Не мога да седя тук вечно, присвита на мокра, окаяна топка. Ако участта ми е да бъда мокра и нещастна, ще я посрещна права. Ще видя отварят ли се тези врати. Едно леко побутване, за да проверя дали ще се отворят. Зад тях нямаше никого, иначе щеше да види светлината или да забележи сянката ми и да ми се нахвърли в мрака.

Изкуственият дъжд капеше по челото ми, стичаше се от косата ми, плъзгаше се по челюстта ми като пръст на любовник. Водата жвакаше под ботушите ми. Ранената ми ръка започна да щипе, щипеше силно, хиляди малки иглички пробождаха кожата ми, а после усетих паренето по скалпа си. Усещането се разпростря. По врата ми, по гърба ми, по гърдите, стомаха, лицето. Цялото ми тяло пламна. Запрепътвах се от вратите към уютното си местенце до стената. Нещо не беше както трябва. Една древна част от мозъка ми крещеше с пълна сила. Нещо не е както трябва.

Включих фенерчето и го насочих към ръката си. Огромни кървави резки шареха кожата ми. Нова кръв течеше от раните от шрапнела и бързо се превръщаше в наситено кадифено пурпурно, сякаш кръвта ми реагираше на вещества във водата.

Във водата.

Топлината беше почти непоносима, сякаш са ме залели с вряла вода, само че течността, която се лееше отгоре ми, не беше топла. Насочих светлината към другата си ръка. Покрита беше с ярки, колкото средно голяма монета, червени точки. Припряно — не паникьосано — отворих якето, издърпах ризата си и видях звездообразни ярки слънца, които горяха върху бледорозов фон.

Имах три възможности: да стоя тук глупаво под отровния дъжд, глупаво да се втурна през вратите с матово стъкло към един-Бог-знае-какво или мъдро да се махна от комплекса, преди цялата ми кожа да се разтвори и да се отдели от тялото ми.

Заложих на третата възможност.

Светлинката от фенерчето ми разсичаше мрака, създаваше дъги, докато тичах. Хвърлих се към стълбището, скочих към стената, плъзнах се на хълзгавия бетон и се препънах на площадката. Фенерчето излетя от ръката ми и примигна. Трябва да изляза навън, навън. Веднъж излязла, щях да съблека дрехите си и да се овъргалям в калта като прасе. Очите ми пареха остро, по лицето ми се стичаха сълзи, горещи въглени изгаряха устата ми и гърлото и всеки сантиметър от тялото ми се покри с мехури като от чума.

Какво е това, Каси? Що за мехури са?

И разбрах. Накрая разбрах.

Прекъсни електричеството. Отвори шлюзовете. Отприщи чумата. Обща заповед четири беше нашествие в микрокосмоса, акустична версия на първата от трите вълни, залели света, същата мелодия, различни думи и всеки нашественик при събуждането си приема човешки аватар.

В какъвто се бях превърнала аз. Аз съм човечеството.

Навън, навън, навън! Вече бях на приземния етаж, приземния етаж, който нямаше прозорци, запечатал се в паметта ми, защото нямах светлина и нямаше никаква табела за изход, която да свети ярко и да ме води. Вече не бях припряна. Бях обзета от луда паника.

Защото вече бях тук. Знаех какво следва след Третата вълна.

ЗАГЛУШИТЕЛЯ

Десет хилядолетия назад.

Десет хиляди години необвързани с време и пространство, лишени от сетива, чиста мисъл, материя без форма, движение без жестове, парализирана сила.

След това мракът се разцепи и се появи светлина.

Въздух изпълни дробовете. Кръвта тръгна през вените. Неограничена от десетте хиляди години в безкрайното съзнание, вече ограничено. Вече свободно.

Създанието изкачи стъпалата към стълбището.

Пулсираше червена светлина. Виеше сирена. Човешки глас крещеше в ушите:

— ОБЩА ЗАПОВЕД ЧЕТИРИ Е В СИЛА. ИМАТЕ ЕДНА МИНУТА, ЗА ДА СТИГНЕТЕ ДО ОПРЕДЕЛЕНАТА ВИ БЕЗОПАСНА ЗОНА.

Надигна се от дълбините.

Вратата отгоре се отвори и възвод бозайници вредители шумно се втурна през нея. Младежи с оръжия. В ограниченото място на стълбището човешката им воня беше непоносима.

— Ти да ни си глух, мамка му? — извика един от тях. Гласът беше дрезгав, звукът на езика им грозен. — Обща четири, идиот! Връщай задника си обратно в твоя бунк...

Прекърши врата на момчето. Изби останалите със същата ефикасност и бързина. Телата им се трупаха в краката му. Потрошени вратове, сърца, смазани черепи. В мига, в който умираха, вероятно се вглеждаха в очите на създанието, празни и немигащи, очи на акула, бездушния хищник от дълбините.

— ТРИ... ДВЕ... ЕДНО.

Стълбището потъна в мрак. Обикновен човек щеше да е като сляп. Но това се отнасяше до човешкия съд, в който беше, а той не беше обикновен.

Създанието беше подобрено.

В коридора на първия етаж на командния център системата от дюзи се задейства. Заглушителят вдигна лице и пи от хладките струи. Не беше вкусвал вода от десет хилядолетия и чувството беше разтърсващо и изпълващо с възторг.

Коридорът беше пуст. Вредителите се бяха оттеглили в укрития, където щяха да останат, докато двамата натрапници бъдат заглушени. Заглушени от нечовешко създание в човешко тяло.

В пороя гащеризонът бързо прилепна плътно към неговата могъща физика. Физиката му не носеше ограниченията на живота на това тяло, нямаше спомени от детството в стопанството, където беше отгледана черупката, нито от човешкото семейство, което го беше обичало и възпитавало, близките му, които един по един умряха, докато създанието само наблюдаваше и не си помръдваше пръста.

То не беше открило момиче в палатка в гората, което да държи в едната си ръка пушка, а в другата плюшено мече. Не беше носило раненото й тяло през море от белота, никога не я беше връщало от ръба на смъртта. Не беше спасявало нито нея, нито брат й, нито беше давало обещание да я защитава на всяка цена.

Нищо човешко не беше останало в него, нищо човешко наистина.

Създанието не помнеше миналото, следователно миналото не съществуваше. Неговата човешка същност не съществуваше.

Нямаше дори име.

Подобряващата система го информира, че във водата е поставено химическо вещество. То нямаше да почувства нито един от отровните му ефекти. Създанието беше създадено да издържа на болка, имунизирano пред страданието — неговото, както и това на жертвите му. Древните са имали поговорка за такова поведение. „Vincit qui patitur.“ И тя се отнасяше както до победените, така и до победителя. За да завоюваш, трябваше да устоиш не само на собственото си страдание, но и на страданието на другите. Безразличието е върховно еволюционно постижение, най-висшето стъпало на стълбицата на природата. Онези, които бяха създали програмата, която движеше тялото, което някога се наричаше Ивън Уокър, бяха разбирали тази важна подробност. Те бяха проучвали проблема в продължение на хиляди години.

Фундаменталният недостатък на човечеството беше неговата човешка природа. Безполезната, объркваща, саморазрушителна човешка склонност да обича, да съчувства, да се жертва, да се доверява, да си представя нещо отвъд границите на собствената си кожа — тези неща бяха отвели вида до ръба на разрушението. Поплошо, този единствен организъм беше застрашил оцеляването на целия живот на Земята.

Създателите на Заглушителя не трябваше да търсят много решения. Отговорът лежеше в другите видове, които бяха завоювали вътрешността на тази област, управляваха я с неподлежаща на въпроси власт в продължение на милиони години. Отвъд безукорната им структура причините акулите да властват в океана беше пълното им безразличие към всичко друго, което не служи за изхранване, размножаване и защита на територията. Акулата не обичаше. Не чувствуващ съпричастност. Не познаваше доверието. Живееше в безукорна хармония със средата, защото нямаше никакви надежди нито желания. Нямаше и милост. Една акула не чувствуващ съжаление нито угризения, не се надяваше на нищо, не мечтаеше за нищо, нямаше никакви илюзии за себе си или за друго, освен за себе си.

Някога един човек на име Ивън Уокър имаше мечта — мечта, която вече не си спомняше — и в тази мечта имаше палатка сред гората, а в палатката имаше момиче, което се беше нарекло човечество, и за създанието момичето струваше повече, отколкото собствения му живот.

Но вече не беше така.

Когато я намереше, а то щеше да я намери, щеше да я убие. Без угрizения, без съжаление. Щеше да убие единствения човек, когото Ивън Уокър обичаше с всичката сила на човек, стъпил върху хлебарка.

Заглушителя се беше пробудил.

ЗОМБИ

Първия човек, когото видях, беше Дъмбо.
 Така разбрах, че съм мъртъв.
 Отивам, където и ти отиваш, сержант.
 Добре, Бо, този път май аз отидох там, където ти отиде.

Наблюдавах през искряща мъгла как извади охлаждаща торбичка от медицинската си чанта и разчути печата, за да смеси химическите вещества. Познатото сериозно изражение на лицето му — маската на тревогата, — сякаш добруването на целия свят лежи на плещите му, това ми липсваше.

— Охлаждаща торбичка? — попитах го аз. — Що за рай е това, по дяволите?

Той ме изгледа с изражението, което казваше мълквай-работя. После притисна торбичката към ръката ми и ми каза да я придържам към тила си. Ушите му изглеждаха по-малки в искрящата мъгла. Може би това беше неговата райска награда — по-малки уши.

— Не биваше да те оставям, Бо — признах. — Съжалявам.

Той изчезна в мъглата. Почудих се кого ли ще видя след него. Малката? Кекса? Може би Флинстоун или Танка. Надявах се да не е старият ми съквартирант по палатка Крис. Родителите ми? Сестра ми? При мисълта, че ще я видя, стомахът ми се сви. Боже мой, имаме stomasi в рая, така ли? Каква ли ще е храната?

Лицето, което изплува пред погледа ми, беше непознато. Чернокожо момиче на моята възраст с перфектно оформени скули и красиви очи, но лишени от топлина. Светеха суворо като полирани мрамор. Носеше униформа със сержантски нашивки на ръкавите.

Проклятие. Дотук задгробният ми живот потискащо приличаше на живота ми на земята.

— Къде е тя? — попита момичето.

Прилепна пред мен и постави ръце на хълбоци. Слабо тяло като на атлет. Дълги, грациозни пръсти, грижливо подрязани нокти.

— Ще ти обещая нещо — каза тя. — Няма да се будалкам с тебе, ако ти не се будалкаш. Къде е тя?

Поклатих глава.

— Не знам за кого говориш.

Охлаждащата торбичка носеше облекчение на пулсиращата ми глава и това бе единственото ѝ добро. Започна да ми просветва, че в крайна сметка може би не бях толкова умрял.

Момичето бръкна в джоба на гърдите си, измъкна смачкана хартия и я хвърли в ската ми. Боже мой, Катализатора лежеше на болнично легло, от нея стърчаха всякакви тръби, снимката приличаше на направена с видеокамера. Сигурно беше от времето, когато Вош ѝ е поставял Дванайсетата система.

Погледнах към сержанта и отговорих:

— Никога през живота си не съм виждал този човек.

Тя въздъхна, после взе снимката и я напъха обратно в джоба си. Загледа се към кафявите полета, които проблясваха под ярката светлина на звездите. Мъглата се беше вдигнала леко. Счупен дървен парапет, замърсената бяла стена на къща със стопанство, силует на силоз зад рамото ѝ. Май бяхме на предната веранда.

— Къде отиде? — попита момичето. — И какво възнамеряваше да направи, когато стигне там?

— Ако се съди по снимката, скоро никъде няма да може да отиде.

Децата. Какво са направили с Меган и Фъстъка? Стиснах устни, за да не задам въпроса. Хванали бяха Меган, нямаше съмнение — тя беше с мен, когато планината Ръшмор^[1] се стовари на главата ми. Може би не бяха хванали Фъстъка. Може би той все още се криеше в ямата.

— Казваш се Бенджамин Томас Периш — осведоми ме тя. — Известен като Зомби, бивш новобранец и настоящ сержант във взвод Петдесет и три, полудял миналата есен и избягал по време на операция, която си предвождал и се е провеждала в „Кемп Хейвън“. Членовете на бившия ти взвод са мъртви или изчезнали, с изключение на редника, чиято снимка ти показах. Марика Кимура, известна като Катализатора, която управляваше един от хеликоптерите и сега се е насочила на север от това място. Мислим, че знаем къде отива, но

бихме искали да знаем защо и какво възнамерява да прави, щом стигне там.

Чакаше. Мисля, че замълча, за да мога да усетя тишината. Цялото име на Катализатора било Марика Кимура. Защо трябваше да науча първото й име и фамилията й от непознати?

Тишината се проточи. Преструвката й, че може да чака вечно, се усещаше, че е фалшива.

— Не съм откачалка — казах накрая. — Един от нас е, но не съм аз.

Тя поклати глава.

— Финяго, толкова далеч си от това да се спогодим, че не те виждам и с шибан телескоп. — Улови брадичката ми с дългите си пръсти и я стисна. Силно. — Нямам търпение за глупости, нямам и време. Какъв е планът, сержант Зомби? Каква е играта на Катализатора?

Силна беше, по дяволите. С мъка отворих устата си, за да проговоря.

— Шах.

Държа брадичката ми още една секунда, после я пусна с отвратено изсумтяване. Тръгна към входната врата на стопанството и се появиха два силуeta, един висок и един малък — малък, колкото Фъстъка.

Сержантът се изправи и дръпна Фъстъка пред себе си, две силни ръце уловиха раменете му.

— Говори — каза тя.

Очите на Фъстъка се взираха в моите.

— Кажи нещо — заповяда тя.

Извади от кобура пистолета си и притисна дулото отстрани на главата му. Фъстъка дори не трепна. Не се разплака, не се развика. Тялото му беше спокойно, както и погледът му, очите му казаха: Мълчи, Зомби. Мълчи.

— Направи го и ще видиш какво ще последва — заканих й се аз.

— Ще го направя и с двамата — обеща ми тя. — Първо с него, после с момичето.

Премести оръжието към тила на Фъстъка. Отначало не разбрах, после ми се прииска да не бях разбирал. Когато дръпнеше спусъка, мозъка на Фъстъка щеше да се размаже по лицето ми.

— Добре — казах аз с равен глас — или поне равен, колкото беше възможно. — Тогава можеш да приключиш и с мен. После всички ще сме мъртви и ти ще можеш да обясниш този неудобен факт на командващия си офицер.

А след това направих нещо, което я завари неподготвена, това беше и целта, геният зад замисъла, който работеше, откакто бях на дванадесет. Усмихнах се. Със Специалната усмивка на Периш на сто процента.

— Каква беше преди всичката тази гадост да се случи? — попитах я аз. — Спринтьорка, нали? Или бегачка на дълги разстояния? Аз играех футбол. Уайд рисийвър. Не бях бърз, но ме биваше да ловя. — Кимнах. — Биваше ме.

Погледнах над главата на Фъстъка в очите ѝ.

— Какво се случи с нас, сержант Спринт? Какво ни сториха? Преди година можеше ли да си представиш как пристреляваш малко дете в главата? Не те познавам, но някак ми се струва, че не си била в състояние да го направиш. Наричай ме откачалка, но не мисля, че има и десет от седем милиарда души, които биха могли да го направят. Сега пъхаме бомби в гърлата им и оръжия в ръцете им, като че е най-естественото нещо на Земята, все едно се обличат или си мият зъбите. Чудиш се какво следва. Питам се, след като стигнеш до тази точка, има ли накъде по-ниско да падаш?

— Това ми трябваше — каза тя и се озъби, за да се подиграе на усмивката на Периш. — Да ми заизсипваш откачените си глупотевини.

— Марика се върна на мястото, където е била щракната снимката — казах ѝ и също ѝ се усмихнах. Очите на Фъстъка се разшириха: Зомби! Мълчи! — Щом стигне там, ще намери гадината, която ни прецака — нея, теб, мен и всички останали в това полукулбо, — а когато го намери, ще го убие. Вероятно после ще убие всеки новобранец с промит мозък в базата. Когато се върнеш — ако успееш да се върнеш, преди онзи грамаден зелен кучи син горе в звездите да заръси грамадни зелени тухли смърт, — ще убие и теб.

Отново се усмихнах. Омайна. Бляскава. Неустоима. Поне така ми казваха хората преди време.

— Сега свали оръжието, сержант Спринтьорка, и да се омитаме от тук.

[1] Планината Ръшмор е национален паметник на САЩ, който се намира в щата Южна Дакота. В планината на територия от 5 кв.км са издялани образите на четири американски президенти: Джордж Вашингтон, Томас Джеферсън, Ейбрахам Линкълн и Теодор Рузвелт.
— Б.пр. ↑

Изправиха ме на крака и ме пъхнаха в къщата при Фъстъка, Меган и други двама типове с ръста на състезатели по американски футбол, които свалиха якетата си само за да покажат колко са яки. Имаха еднакви татуировки на изпъкналите бицепси: VQP. Ние бяхме в предната част на дневната, Меган на дивана гушкаше плюшеното мече, Фъстъка стоеше залепен до мен, въпреки че сега не ми се радваше много.

— Ти каза — обвини ме той.

Свих рамене.

— Куршумът излетя, Фъстък. Вече няма какво толкова да направят.

Той поклати глава. Не разбра метафората. Приведох се и прошепнах в ухото му:

— Поне не им казах за Каси, нали?

Споменаването на името на сестра му веднага го изправи нашрек. Долната му устна се издаде напред, очите му плувнаха в сълзи.

— Ей, стига сега, какво е това? А? Редник, твоите действия днес показваха изключителна смелост и бяха далеч над зова на дълга. Знаеш ли какво е полево повишение?

Фъстъка сериозно поклати глава. Не.

— Добре, току-що ти се случи, ефрейтор Фъстък.

Отдадох чест. Малкият изпъчи гърди, издаде напред брадичка, очите му горяха със стария огън на Съливан. Стегнато отвърна на козирането.

На верандата сержантът оживено спореше с втория в командинето. Темата не беше никаква загадка — чуваха се ясно през отворената врата. Изпълнили бяха мисията си, казваше вторият в командинето, време беше да довършват копелетата и да се връщат в базата. Залавяш и задържащ, отвърна в отговор сержантът. Заповедите ми не казваха нищо относно нечие приключване. Но не беше сигурна, долавяше се в гласа ѝ. Вторият в командинето изказа моя довод за

сеещия бомби звяр високо горе в орбита: каквото и решение да вземеше за откачалките, те трябаше да се приберат в базата преди зазоряване или щяха да гледат Армагедон като зрители, настанени на първия ред.

Вратата с мрежата се отвори, тя се приближи и застана пред мен, лицето й беше толкова близо до моето, че улових нотка на парфюм. От толкова време не бях усещал мириса на парфюм, че главоболието ми изчезна за един-единствен, удивителен миг.

— Тя как ще извърши всичко, което каза? — кресна сержантът.
— Как е възможно един човек...?

— Един е достатъчен. — Тихият ми тон контрастираше с кресливо зададения й въпрос. — И един човек е достатъчен, за да се промени светът. Чували сме за такива неща, сержант.

Взираще се в мен с тъмните си, неумолими очи, пълни със сто кинжала светлина.

— Ефрейтор — кресна тя на своя втори командващ, без да отклонява поглед от лицето ми, — тръгваме си. Съпроводете затворниците до хеликоптера. Те ще направят кратко пътешествие до дупката на заека. — После се обърна към мен. — Спомняш ли си „Страната на чудесата“.

Кимнах.

— Не се и съмнявай.

Черната птица се надигна, Земята се отдалечи — от въздуха пещерите бяха невидими. Къщата на стопанството и полето блестяха в сребристо, а поривът на студения вятър беше като гласа на света, който крещеше. Последния път, когато летях на хеликоптер, бях на път за друг лагер, на мисия, която спаси детето, седнало до мен. Кръглото му лице сега беше отслабнало, упорито и на него се четеше мрачна решимост. Един ден щеше да попита внуките си: Разказвал ли съм ви как ме повишиха в ефрейтор на шест години?

Внуките му. Според Катализатора те щяха да водят същата война, която и той водеше. Същото щяха да правят и технитенуци и внуките на технитенуци. Войната, която не можеше да свърши, докато вражеският кораб необезпокоявановисеше над главите ни. Как би могла войната да свърши, когато нашитенаследници трябваше само да погледнат нагоре?

Също както кораба-майка, така и сержант Спринтьорка ме наблюдаваше от другата страна на тясната пътека на кабината. Съвършено страшната и страшно съвършената подробност в техния план беше, че нямаше значение, че тя знае, че съм с разсъдъка си. Който не е с нас е против нас. Този тип мислене на няколко пъти едва не е сложил край на историята. Този път щеше да постигне успех. Отклоних поглед от лицето й към крещящия свят вън от хеликоптера. Не виждах Земята. Само тънката черна линия на хоризонта, множеството от милиони звезди и зеления овален предмет, койтовисеше над линията, разделяща небето и Земята.

Някой докосна бедрото ми. И не беше този, когото очаквах. Мръсни, протегнати ръчички, изпочупени нокти, ръце слаби като клечки, смръщено лице, чорлава коса въпреки ожесточените опити на Съливан да я среши. Докоснах тази рошава коса, пригладих я зад ухото и Меган погледна плахо към мен, но не се отдръпна. Последния път, когато беше пътувала с хеликоптер, хората, на които се беше доверила, поставили бомба в гърлото й. Същите хора, при които сега се връщаше. Как се справяш с такава подлост? Как осмисляш подобно

деяние? Почти изрекох мислите си, думите стигнаха до устните ми и бяха на косъм да се измъкнат. Няма да се случи, Мегс. Този път си в безопасност.

Сержантът крещеше в слушалките. Улових само десет процента. Четвърта е в сила? В сила четвърта, сигурна ли си? Имаме ли гориво? И куп излишни думи, които наистина нямаха отношение към процентите. А когато чуха думите Четвърта е в сила, останалите от взвода в кабината се сковаха. Нямах никаква представа какво означава Четвърта е в сила, но не звучеше добре.

Никак не звучеше добре.

КАТАЛИЗATORA

От покрива на командния център чух как на около двеста метра по-надолу се троши прозорец. Някакво тяло излетя от него и се загърчи в пръстта под счупения прозорец, униформата му беше изпъстрена с парчета стъкло, стенеше от болка. Не виждах лицето ѝ — но дори от тази височина разпознах сплетените къдици.

Хукнах по покрива, прескоих четиридесет стъпки до покрива на съседната сграда, после скочих на земята от височина три етажа. Съливан видя как краката ми опряха на около тридесет сантиметра от главата ѝ и изкрещя. Забърника за оръжието си. Избих го от ръката ѝ и я изправих. Униформата ѝ беше прогизнала. Очите ѝ бяха подути и червени, лицето ѝ беше покрито от яркочервени мехури. Трепереше неконтролируемо, изпадаше в шок. Трябваше да действам бързо.

Метнах я на рамо и хукнах към малкия навес зад сградата. Вратата беше заключена с катинар. Отворих я с ритник и я внесох вътре. Хъбът обработваше данните и предаваше на обонятелните микrorоботи: вещество във водата, токсично.

Свалих якето ѝ. Свалих ризата ѝ и тениската ѝ. Тя изпадаше в безсъзнание и когато идваše в съзнание, едва се съпротивляваše. Ботушите, чорапите, панталоните, бельото. Кожата ѝ беше възпалена и лепка на допир. Притиснах ръка към гърдите ѝ. Сърцето ѝ биеше учестено под дланта ми. Погледнах към разплаканите ѝ, невиждащи очи и влязох в нея. Отровата нямаше да я убие — така се надявах, — но ужасът ѝ можеше да го постигне.

Уталожих паниката ѝ, за да забавя сърдечния ѝ ритъм. Примитивната част на мозъка ѝ отвърна. Отговорът „бой или бяг“ беше по-стар и по-силен от технологията, която носех. Битката за надмощие между тях продължи няколко минути.

Сърдата ни — войната.

Тялото ѝ — бойно поле.

Метнах якето си над голите ѝ рамене. Тя го притисна здраво към гърдите си, добър знак, че все още не съм я изгубила.

— Къде. По дяволите. Беше?

— Занимавах се с потопяването на този лагер — отвърнах аз. — Спряха електричеството...

Засмя се дрезгаво, после обърна глава и плю. В слюнката ѝ имаше кръв, мисля, че заради чумата.

— Така ли? Не забелязах.

— Много умно — казах. — Изхвърлят ни навън, после дават задача на подобрения персонал да довърши...

Тя поклати глава.

— Нямаме изход, Катализатор. „Страната на чудесата“. Трябва да стигнем до „Страната на чудесата“...

Опита се да стане. Коленете ѝ се огънаха и тя падна.

— Къде са ми дрехите?

— Ето, вземи моите. Аз ще облека твоите.

Поради никаква причина, тя се разсмя.

— Командос. Това е странно.

Не разбрах.

Усетих как червеят на отровата започна да си пробива път към краката ми, след като обух нейната униформа, и хилядите микроскопични червейчета микrorоботи запълзяха към него, за да неутрализират въздействието му. Подадох ѝ сухата си риза, облякох нейната, която беше мокра.

— Отровата нищо ли няма да ти направи? — попита тя.

— Нищо не чувствам.

Тя извъртя очи.

— Това вече го разбрах.

— Оттук нататък поемам аз — казах ѝ. — Ти оставаш.

— Как не.

— Съливан, има риск...

— Не ми пуча за риска.

— Не говоря за риска от мисията. Риск за теб.

— Той е без значение. — Тя стана. Този път се задържа права. — Къде ми е автоматът?

Поклатих глава.

— Не го ли видя?

— Добре. Какво ще кажеш за моето оръжие?

Поех дълбоко дъх. Това нямаше да свърши работа. В този момент тя беше повече уязвима, отколкото в помощ, а и преди да бъде наранена, не се беше отличила особено. Щеше да ме забави. Можеше да е причина да ме убият. Трябваше да я оставя тук. Ако се налагаше, щях да я ударя и да изпадне в безсъзнание. Щеше да провали сделката ни. Уокър беше мъртъв, нямаше друг начин, нямаше причина Вош да го остави жив, след като спомените му са свалени в програмата „Страната на чудесата“. А това означаваше, че Съливан беше рискувала всичко заради нищо.

Аз също. Заради нещо, което дори не можех да изрека с думи. Същото, което бях видяла в очите ѝ, което не можех да назова. Нещо, което нямаше нищо общо с Вош или с желанието ми да му отмъстя за това, което ми беше сторил. По-важно беше от отмъщението. Постабилно. Но по-добре от това не можех да го опиша.

Нещо нерушимо.

Когато отворих уста, не казах нищо такова. Излязоха думите:

— Няма да ти трябва оръжие, Съливан. Ще имаш мен.

Оставях я за малко. Най-напред я накарах да обещае да остане. Тя не искаше да ми обещава нищо, искаше да чуе обещания. Затова ѝ обещах, че ще се върна за нея.

Когато се върнах, изглеждаше по-добре. Лицето ѝ беше все така червено, но подутините и мехурите почти не личаха. Не ми се зарадва, но прехвърли ръка през врата ми, облягаше се на мен, докато вървяхме към командния център.

Цялата база беше зловещо притихнала. Стъпките ни отекваха като гръмотевици. Наблюдаваш ни, мълчаливо казах на Вош. Знам, че ни наблюдаваш. Съливан се отдръпна от мен, когато стигнахме до вратата.

— Как ще го направиш? — попита тя. — Ще изгорим живи от токсина.

— Не ми се вярва. Току-що прекъснах водата.

Забих юмрук в стоманената врата и махнах резето от другата страна. Не писна никаква аларма. Никаква светлина не ни заслепи. Никакви куршуми не ни обсипаха. Тишината беше сковаваща.

Съливан прошепна в ухото ми.

— Това са вълните, Катализатор. Токът. Водата. Чумата. Знаеш какво следва. Знаеш какво идва.

Кимнах.

— Знам.

Натъкнахме се на трупове по стълбището към подземния комплекс. Седмина новобранци, нямаше кръв, а по тях нямаше и драскотина. Очевидно бяха избити от подобрен. Главите на две от децата бяха напълно извити, така че гледаха към нас, въпреки че телата им лежаха по корем. Подадох на Съливан един от пистолетите им. Заобиколихме труповете и продължихме надолу. В едната ръка държеше оръжието, с другата стискаше ръкава ми. Не видя новобранците и не можа да попита какво се е случило или какво съм видяла. Или не искаше да знае, или беше решила, че няма значение.

Само едно нещо е важно, каза тя. Само дето не бях сигурна, че някоя от двете ни беше в състояние да обясни какво е.

В дъното беше мракът, тишината и коридорът, чийто край дори моите подобрени очи не можеха да видят. Но помнех къде съм. Не бях тук за пръв път, под постоянната светлина. Тук ме откри Бръснача, спаси ме, даде ми надежда, а после ме предаде.

Спрях. Ръката ѝ здраво стисна ръкава ми.

— Нищичко не виждам — прошепна Съливан. — Къде е зелената врата?

— Стоиш пред нея.

Завъртях я на една страна и извървях десетина метра по коридора тичешком, после хукнах. Доколкото знам, дори едно подобрено човешко същество не можеше да разбие заключващия механизъм на тази врата. Но нямах избор. На половината път към вратата развих максимална скорост и почти бях стигнала, когато Съливан застана пред мен и натисна ръчката.

Вратата се отвори. Изминах шест стъпки и спрях. Зарадвах се, че тя не може да види слисаното ми изражение. Би се разсмяла.

— Не е било необходимо да заключват вратата, щом няма електричество — каза тя. — „Страната на чудесата“ работи с електричество, нали?

Права беше, разбира се. Почувствах се глупаво, че не предвидих очевидното.

— Разбирам — каза ми тя, прочела мислите ми. — Не си свикнала да се чувстваш глупаво. Довери ми се, ще свикнеш. — Тя се усмихна. — Може пък „Страната на чудесата“ да има свое електрозахранване, за всеки случай.

Влязохме в стаята. Съливан затвори вратата зад нас. Пръстите й докоснаха мъртвата клавиатура за секунда и ръката ѝ се отпусна до тялото. След всичко случило се, способността ѝ да се надява не беше изчезнала.

— Сега какво? — попита тя, след като натиснах няколко бутона на конзолата без никакъв резултат.

Не знам, Съливан. Ти си тази, която ме помоли да дойде тук, след като разбра, че са изключили захранването.

— Нямаме ли резервен план? — попита тя. — Логично е да имат батерии или нещо подобно, ако случайно токът спре.

А после, повече за да наруши тишината:

— Ще остана тук. Иди и намери електростанцията, или там каквото е, и включи отново тока.

— Съливан. Мисля.

— Мислиш?

— Да.

— Това правиш. Мислиш.

— Това правя най-добре.

— А пък аз през цялото време си мислех, че най-добре убиваш хора.

— Ами ако трябваше да избера две неща, в които да съм добра...

— Без шеги — каза тя.

— Никога не се шегувам.

— Видя ли? Това е от основно значение. Недостатък от решаващо значение.

— Както и да е, говориш прекалено много.

— Права си. Трябва да убивам повече и да говоря по-малко.

Прекарах ръце по повърхността на масата. Нищо. Клекнах на пода и изпълзях под плота. Сноп жици, разклонители, удължители. Станах. На стената, плоски монитори — никакви жици, вероятно бяха безжично свързани със системата. Нищо друго, което да води до „Страната на чудесата“, освен клавиатурата, но трябваше да има и друго. Къде съхраняваха данните? Къде е процесорът? Разбира се, това беше извънземна технология. Вош би могъл да носи процесора в джоба си. Можеше да е на чип с размерите на песъчинка, вградена в мозъка му.

Най-озадачаващ беше рисъкът. „Страната на чудесата“ беше жизненоважна част от механизма, важен компонент в правилното провеждане на Петата вълна, ключ за подбирането на гнилите ябълки, сред които Ивън Уокър, най-гнилата ябълка в кацата.

Стаята беше суха. Тук нямаше никакви дюзи. Тогава какво беше станало със захранването? Захранването може да бъде заключено във всяка друга част на комплекса, но не и в тази стая. Рисъкът беше твърде голям.

— Катализатор? — Изнерви се от това, че не ме вижда. Видях как протяга ръка към мен. — Какво си мислиш за сегашния момент?

— Не могат да си позволяят „Страната на чудесата“ да остане без ток.

— Затова попитах и за резервни батерии или...

Глупаво. Глупаво, глупаво, глупаво. Надявах се Съливан да е права. Надявах се да свикна с това да се чувствам глупаво. Заобиколих я и щракнах ключа.

„Страната на чудесата“ оживя.

Каси седна. Белият стол простена. Завъртя се с лице към белия таван. Закопчах ремъците.

— Никога не съм го правила — призна тя. — Почти, в „Кемп Хейвън“.

— Какво стана?

— Удуших доктор Пам с един от тези ремъци.

— Браво на теб — поздравих я искрено. — Впечатлена съм.

Приближих се към клавиатурата. Сигурна бях, че ще ми поискат парола. Не ми поискат. Докоснах случаен клавиши и началната страница се появи на централния монитор.

— Какво става? — попита тя. От стола си виждаше само белия таван.

База данни.

— Открих го.

Натиснах бутона.

— Сега какво? — попита тя.

Всичко беше кодирано. Хиляди цифрови комбинации, които според мен представляваха индивидите, чиято памет програмата беше похитила. Невъзможно беше да се разбере коя последователност е на Уокър. Трябваше да пробваме първата и ако не беше той, да продължим със списъка, но...

— Катализатор, не говориш.

— Мисля.

Тя въздъхна шумно. Искаше да каже нещо от сорта: Мислех, че ми каза, че си добра в това, но не го каза.

— Не можеш да разбереш коя е на Ивън — най-накрая каза тя.

— Това вече го обсъдихме — напомних й аз. — Дори да успея да определя неговите данни, не си сигурна, че неговите спомени ще те отведат до него. След като паметта му е била свалена, Вие вероятно...

Тя завъртя глава, колкото можеше на стола, и ми се тръсна:

— Той е тук някъде. Дай ми всичките.

Отначало не бях сигурна, че съм чула правилно.

— Съливан, тук е паметта на хиляди хора.

— Не ме интересува, ще прегледам всички, докато не стигна до него.

— Сигурна съм, че не става така.

— О, какво ли знаеш ти? Колко въсъщност в действителност знаеш, Катализатор, и колко от това, което знаеш, е боклук, който Вош е пожелал да знаеш? Истината е, че нищо не знаеш. Аз нищо не знам. Никой нищо не знае.

Отново отпусна главата си назад. Ръцете й стиснаха ремъците. Може би си мислеше да ме удуши с един от тях.

— Каза, че Вош е свалил паметта на всички — тя продължи. — И така е разбрал как да те манипулира. Той носи паметта на всички тези хора в себе си, за да са на сигурно. Съвършено сигурно.

Готова бях да изпълня заповедта, ако не за друго, за да я накарам да мълкне.

— Защо се страхуваш? — попита тя.

Поклатих глава.

— А ти защо не си изплашена?

Натиснах бутона за изпълнение на програмата и изпратих десетки милиони свалени съдби в мозъка на Каси Съливан.

Тялото ѝ трепна срещу ремъците. Тъканта започна да се разкъсва, можеше да се разкъса. После замръзна като човек, който страда от пристъп. Отвори широко очи. Челюстта ѝ се стегна. Един от ноктите ѝ се отчупи и прелетя през стаята.

На мониторите редиците от цифри летяха и се превръщаха в размазано петно, редуваха се твърде бързо дори за подобреното ми зрение. Колко данни се съдържаха в умовете на десетки хиляди хора? Онова, което се случваше със Съливан, приличаше на опит да се натъпче слънчевата система в орехова черупка. Можеше да я убие. Разумът ѝ щеше да се взриви като еднородността в мига на сътворението.

Не се съмнявах, че Вош е използвал „Страната на чудесата“, за да сваля преживяванията на отделните хора — сигурна бях, че е свалил и моите, — и съм донякъде убедена, че тези преживявания се прочистват по някакъв начин, след като са изпълнили целта си. Нито едно човешко създание не може да поеме сбора от всичките човешки преживявания. В крайна сметка това щеше да разруши личността. Как е възможно да запазиш същината на своята действителност сред толкова много човешки съдби?

Съливан простена. Виковете ѝ бяха тихи, идвала от самата ѝ същност. Тя е слаба. Знаеш най-добре. Ти трябваше да си на нейно място. Технологията, с която те трансформираха, би могла да се справи с това преживяване. Дванайсетата система щеше да те защити. Защо позволи тя да го направи?

Но знаех отговора на въпроса. Дванайсетата система подобряваше само човешкото тяло — безпомощна беше срещу страхът. Не можеше да ми даде онова, което Каси Съливан имаше в изобилие.

Мислех, че знам какво е смелост. Дори високомерно и самонадеяно поучавах Зомби по този повод. Но нямах представа какво означава истинската, неподправена смелост до този момент. Онази неопределима особеност, която видях в очите ѝ, е част от нея, коренът, от който извираше смелостта ѝ.

Пръстите ми стояха над бутона за спиране. Дали щеше да е акт на смелост да го натисна? Или щеше да е последният провал на човешката ми страна — част от мен, която се надяваше, когато нямаше надежда, вярваше, когато нямаше причина за вяра, доверяваше се, когато всяко доверие беше съсипано? Дали натискането на бутона щеше да е последната победа на Ваш над мен? Виждаш ли, Марика, дори ти ни принадлежиши сега. Дори ти.

Приключи за по-малко от пет минути. Пет продължили безкрайно минути, вселената се е формирала за по-малко време.

Мониторите угаснаха. Каси се отпусна. Приближих се предпазливо към нея. Страхувах се да я докосна. Страхувах се от онова, което може би щях да почувствам. Страхувах се от собствения си разум, собственото си здравомислие. Достатъчно опасно беше да се потопя в съзнанието на един човек, не си представях какво е да се потопиш в хиляди.

— Каси?

Клепачите ѝ трепнаха. Видях белия таван да се отразява в зелените ѝ очи. И нещо друго. Нещо шокиращо. Не беше ужас. Не беше печал. Не беше объркане, нито болка, нито страх. Нищо от нещата, които трябваше да открие в „Страната на чудесата“.

Вместо това очите ѝ, лицето ѝ, цялото ѝ тяло се бяха изпълнили точно с противоположните на тези чувства, те всички бяха там, непобедими, несъкрушими, безсмъртни. Коренът на нейната смелост. Основата на всяка форма на живот, често помрачавана, но никога губена.

Радостта.

Тя пое дълъг, треперлив дъх и каза:

— Ние сме тук.

Лицето ѝ сияеше. Очите ѝ грееха. На устните ѝ играеше усмивка.

— Няма да повярваш... — прошепна тя. — Няма да разбереш...

Поклатих глава.

— Не, няма.

— Толкова е красиво... толкова красиво... Не мога. О, боже, Марика, не мога...

Заплака. Улових лицето ѝ в ръце, умолявах хъбът да ме държи вън от нея. Не исках да съм там, където беше тя. Не вярвах, че мога да го понеса.

— Сами е тук — извика тя. — Сами е тук. — И изопна прокъсаните ремъци, сякаш се опитваше някак да го обгърне с ръце. — И Бен, той също е тук. О, Боже, Исусе Христе, казах му, че е сломен. Защо го направих? Той е силен... Толкова е силен, нищо чудно, че не могат да го убият...

Очите ѝ шареха по безличното бяло. Раменете ѝ се тресяха.

— Всички са тук. Дъмбо, Малката, Кекса...

Отдръпнах се от нея. Знаех какво следва. Приличаше на летящ с пълна скорост влак, който спира. С всички сили се опитах да устоя на непреодолимия подтик да побягна.

— Съжалявам, Марика. За всичко. Не знаех. Не разбирах.

— Не е задължително да отиваме там, Каси — слабо измърморих. Моля те, не отивай там.

— Обичал те е. Бръснача... Алекс. Не е можел да го признае пред никого. Дори пред себе си не го е признал. Разбрали е още преди да стори това, което е сторил, че би умрял за теб.

— Уокър — дрезгаво казах. — Ами Уокър?

Пренебрегна думите ми или не чу въпроса ми. Тук беше и не беше тук. Тя беше Каси Съливан и беше всички останали.

Тя беше станала сбора от всички тях.

— Пръсти като дъга — задави се тя и аз спрях да дишам. Виждаше как баща ми държи ръката ми. Тя си спомняше чувството,

начина, по който жестът ме караше да се чувствам, ръката на баща ми в моята.

— Времето ни свършва — казах, за да я измъкна от спомените си. — Каси, чуй ме. Уокър там ли е?

Тя кимна. Тя отново се разплака.

— Казвал е истината. Имало е музика. И музиката е била красива... видях я, Марика. Планетата му. Корабът му. Как е изглеждал... О, Боже мой, толкова е отвратително. — Поклати глава, за да се отърси от образа. — Марика, казвал е истината. Истина е... истина е...

— Не, Каси. Чуй ме. Тези спомени не са истина.

Тя изкрещя. Изопна се срещу ремъците. Благодаря ти, Боже, че все още не я бях отвързала, иначе щеше да издере собствените си очи.

Вече нямах избор. Трябваше да рискувам.

Улових я за раменете и я притиснах към стола. Хаос от емоции избухна в ума ми и за секунда се уплаших, че ще припадна. Как го е издържала? Как можеше един разум да понесе тежестта на десетки хиляди други? Беше неразбираемо. Все едно беше да се определи Бог.

В Каси Съливан ужасът беше толкова дълбок, че беше неизразим. Хората, чиято памет беше свалена в „Страната на чудесата“, бяха изгубили всички, на които бяха държали, и повечето от тях бяха деца. Тяхната болка сега беше нейна. Тяхното объркване и скръбта им, гневът, безнадеждността и страхът им. Твърде много беше. Не можех да остана в нея. Отдръпнах се и залитнах, спрях се в плата.

— Знам къде е — каза тя, задъхана. — Или поне къде би могъл да бъде, ако са го отвели до същото място. Развържи ме, Марика.

Взех пушката, опряна до стената.

— Марика.

Отидох до вратата.

— Марика.

— Ще се върна — едва успях да кажа.

Тя изкрещя отново името ми и вече нямах избор. Ако не ни беше чул преди, сега със сигурност знаеше.

Заштото аз чух него.

Някой слизаше по стълбите в другия край на дългия километър и половина коридор. Не бях сигурна кой е, но знаех какво е.

И знаех защо идва.

— Тук ще си в безопасност — изльгах. Изпълнената с надежда лъжа, която човек казва на децата. — Няма да позволя нищо да ти се случи.

Отворих вратата и се запрепъвах от светлината към мрака.

Дори с подобреното си зрение нямаше да успея да стигна до вратата на стълбите, преди той да успее. Но с малко късмет щях да го доближа достатъчно, за да попадне в обсега на моя М16.

Сигурна бях, че е Вош. Кой друг би могъл да идва насам? Знаеше, че съм тук. Знаеше защо съм тук. Създател и неговото творение, създанието и неговият сътворител, това ни обвързваше. Имаше само един начин, по който да прекъсна връзката. Само един начин да се освободя.

Полетях по коридора като човешка ракета. Чувах го как идва. Сигурно беше чул стъпките ми.

Обсегът на М16 е петстотин и петдесет метра, малко повече от половин километър. Хъбът изчисли скоростта ми и разстоянието до стълбището. Нямаше да стане. Пренебрегнах математиката и продължих да тичам. Деветстотин метра — осемстотин — седемстотин. Процесорът, вграден в гръбначния ми мозък, обезумя, непрекъснато изчисляваше стойностите, не успяваше и ми изпращаше тревожни съобщения. Бягай обратно. Намери прикритие. Няма време. Няма време, няма времевремевремевремевреме.

Пренебрегнах ги. Не служа на Дванайсетата система. Дванайсетата система служи на мен.

Освен ако реши да не го прави.

Хъбът изключи микророботите, които подсилваха мускулите ми — щом не можеше да ме спре, щеше да ме забави. Скоростта ми падна. Изоставена от системата, тичах като обикновен човек. Усещах се окована и освободена едновременно.

Лампите в коридора светнаха. Вратата към стълбището се отвори и висока фигура изникна пред очите ми. Стрелях, заредих, съкращавах разстоянието, колкото може по-бързо. Фигурата се препъна, облегна се на другата страна и инстинктивно вдигна ръце, за да скрие лицето си.

Сега бях в обсега — знаех, врагът го знаеше и хъбът го знаеше. Свърши се. Прицелих се върху главата на фигурата. Пръстът ми се стегна на спусъка.

После видях син гащеризон, не беше униформата на полковник. Друг ръст. Друго телосложение. Подвоумих се за миг и в този миг фигурата свали ръце.

Първата ми мисъл беше за Каси — за страданието, което ѝ причини „Страната на чудесата“, когато „Страната на чудесата“ се оказа излишна. Тя рискува всичко, за да го открие, а той беше открил нея.

Ивън Уокър знаеше как да я намери, винаги беше знаел.

Спрях на сто метра от него, но не свалих автомата. Между неговото напускане и събирането ни нямаше какво да се разказва. Хъбът се съгласи с мен. Нямаше риск той да е мъртъв, огромен риск имаше, ако не беше. Каквато и стойност да беше имал, тя вече не съществуваше, съхраняваше се в съзнанието на Каси Съливан.

— Къде е Вош? — попитах.

Без да каже дума, той сведе глава и зареди. Преполовил беше разстоянието, преди да открия огън, първо надделях над настояването на хъба да се прицеля в главата му, после хъбът поиска да се оттегля, преди той да стигне до мен. Изстрелях три куршума в краката му, мислех, че ще го поваля. Не успях. Когато послушах издадената с крясък команда на хъба, вече беше прекалено късно.

Изби автомата от ръцете ми. Толкова бързо, че не успях да видя как дойде ударът. Не видях и следващия — юмрукът, който се стовари отстрани на врата ми и ме изпрати към стената. Бетонът се пропука при съприкосновението.

Примигнах, а пръстите му се сключиха около гърлото ми. Отново примигнах, измъкнах се от хватката му вляво и ударих с десния юмрук с всички сили, в центъра на гърдите му, за да строша гръдената му кост и строшената кост да се забие в сърцето му. Все едно бях забила юмрук в дебела седем сантиметра и половина стоманена плоча. Костта изпука, но не се счупи.

Отново примигнах, лицето ми вече се притискаше до студения бетон. В устата ми имаше кръв, кръв имаше по стената, в която се ударих — само дето не беше стена, беше подът. Прелетяла бях сто метра и се бях приземила по лице.

Твърде бързо. Той се движеше по-бързо от свещеника в пещерите, по-бързо от Клер в банята на лечебницата. По-бързо дори от

Вош. Нарушаваше законите на физиката, човешко създание не можеше да се движи толкова бързо.

Преди извънземният процесор в мозъка ми да използва наносекундата, която му беше необходима, за да изчисли рисковете, знаех резултата.

Ивън Уокър щеше да ме убие.

Вдигна ме от пода за глазена и ме запрати към стената. Тухлената стена се пропука. Както и доста от костите ми. Той не ме пусна. Ударяше тялото ми в другата стена. Удряше ме, докато бетонът се проби и парчетата от него заваляха по пода в дъжд от сив прах. Не чувствах нищо, хъбът беше изключил рецепторите ми за болка. Вдигна тялото ми над главата си и го удари във вдигнатото си коляно.

Не усетих как гръбнакът ми се чупи, но чух трошенето, хиляда пъти увеличено от вградените в ушите ми микроботи.

Хвърли отпуснатото ми тяло на пода. Затворих очи, чаках последния удар. Поне щеше да го направи бързо. Поне разбрах, че последният дар, който Дванайсетата система щеше да ми направи, е да ми осигури безболезнена смърт.

Изрита ме в гърба. После коленичи до мен. Очите му бяха бездънни ями, черни дупки, в които не проникваше, нито излизаше никаква светлина. Нямаше и следа от живот в тези очи, нито омраза, нито гняв, нито забавление, нито следа от любопитство. Очите на Ивън Уокър бяха празни като на кукла, гледаше, без да мига.

— Има и друг — каза той. — Къде е?

Гласът му беше безизразен, без следа от човечност. Каквото и да е представлявал Ивън Уокър, вече го нямаше.

Когато не отговорих, създанието, което преди беше Ивън Уокър, с противна предпазливост улови лицето ми в ръце и влезе в съзнанието ми. Същината, която насилаше душата ми, беше бездушна, извънземна, друга. Не можех да се отдръпна, не можех да помръдна. С достатъчно време — време, което тя нямаше — Дванайсетата система може би щеше да поправи травмата на гръбнака ми, но сега бях парализирана. Устата ми се отвори. От нея не излезе нито звук.

Научи. Пусна ме. Надигна се.

Възвърнах си гласа и изкрешях с всичка сила.

— Каси! Каси, идва!

Затътри се по коридора към зелената врата.

Зелената врата щеше да се отвори. Тя щеше да го види с очите, които бяха видели всичко, което той е видял, и със сърцето, което беше почувствоало всичко, което той беше почувствоал. Тя щеше да си помисли, че идва да я спаси — че неговата любов ще я освободи отново.

Гласът ми отслабна до жалко хленчене.

— Каси, идва. Идва...

Невъзможно беше тя да ме чуе. Невъзможно беше да разбере.

Помолих се да не разбере, че идва. Помолих се създанието, което някога беше Ивън Уокър, да бъде бързо.

ЗАГЛУШИТЕЛЯ

В края на коридора имаше зелена врата. От другата страна на зелената врата се намираше бяла стая. В тази стая жертвата му беше вързана за бял стол, жертвеното животно, привързано за своя жертвен кол, раненият тюлен, уловен в мощно течение. Щеше да размаже черепа ѝ. Щеше да изтръгне сърцето ѝ, докато още биеше в гърдите ѝ, с голи ръце. Предишният Ивън Уокър я беше спасил в онзи първи ден, за да може в последния ден бездушните му останки от човек и извънземно да я убият. В жестокостта нямаше ирония, имаше само жестокост.

Столът обаче беше пуст. Жертвата му беше изчезнала. Заглушителя огледа ремъците, придържали ръцете ѝ. Косата, кожата, кръвта. Вероятно сама се беше освободила.

Приведе глава, вслуша се. Слухът му беше изключително силен. Можеше да чуе дишането на човешко същество от километър и половина в другия край на коридора, на онази, чийто гръбнак беше счупил, чиито кости беше разбил в бетонните стени. Чуваше дишането на войниците, присвирти в обезопасените стаи из базата, в очакване да прозвучи сигналът, че всичко е чисто, тихите им гласове, шумоленето на униформите им, биещите им лудо сърца. Чуваше как електричеството жужеше в жиците в стената. Отделяше шума, който жертвата му издаваше, от объркващата какофония от шумове. Вслушваше се за ритъма на конкретно сърце, за един определен дъх наблизо. Тя не беше стигнала много далеч.

Не почувства задоволство, когато установи местоположението ѝ. Акулата не чувства никакво задоволство, когато установява присъствието на бебе тюлен във водите близо до крайбрежието.

Създанието изскочи от стаята на крака, които не чувстваше: процесорът в мозъка му беше изключил сигналите за болка от раните, а намиращите се в артериите му микророботи бяха насочили кръвния поток към входящите точки на курсумите. Краката му бяха

безчувствени, а сърцето му беше лишено от сетивност, както и умът му.

Три врати по-нататък. Вдясно. Застана за момент пред вратата, замръзна с отпуснати до тялото си ръце и приведена глава, вслушващо се. По някакъв начин жертвата му беше научила комбинацията и беше влязла в тази стая. Не се опитваше да разбере как е научила кода. Не спря да обмисли причината, поради която момичето беше в бялата стая, или какво ѝ се е случило в тази стая. За него откъде идващите жертвата му и животът ѝ преди това бяха без значение. Под силуeta на тюлена на повърхността звярът се изстрелява от дълбините нагоре.

Наблизо е, съвсем наблизо. Чуваше дъха ѝ от другата страна на вратата. Различаваше ритъма на сърцето ѝ. Тя притискаше ухото си до вратата и също се вслушваща.

Ръката на Заглушителя се отдръпна, пръстите му се свиха в юмрук.

Завъртя хълбоци за максимална сила на удара и заби юмрука си в укрепената врата. От другата страна жертвата се сви, но твърде късно. Създанието улови шепа от косата ѝ. Тя се отскубна с вик, кичур от косата ѝ остана в ръката му.

Заглушителя извади вратата от пантите ѝ и се втурна в помещението. Жертвата се препъваше по мокрия под, подхлъзваше се между две редици от метални кожуси с хардуер, които се редяха от двете страни на тясната пътека.

Уловил я беше натясно в едно от помещенията с оборудването за електрозахранването на сградата. Имаше само един път навън, а за да избяга, трябваше да мине покрай Заглушителя, което беше невъзможно.

Заглушителя не бързаше. Нямаше защо да бърза. Плъзгаше се сред образувалите се по пода локвички, скъсяваше разстоянието. Жертвата спря близо до задната врата. Може би бе осъзнала, че няма къде да избяга, нямаше къде да се скрие, нямаше друг избор, освен да се обърне и да се изправи пред създанието, което рано или късно трябваше да стане. Тя се завъртя надясно и скочи, посегна към дръжка в пространство, широко метър, между върха на една кутия и тавана. Ръката ѝ се уви около една от захранващите жици и се вмъкна в малката ниша.

Уловена беше в капан.

Най-старата част от мозъка разбра предупреждението, преди изключително развитият процесор да съобщи на мозъчната кора: има нещо нередно.

Уловена беше в капан.

Заглушителя спря да зареди.

Факт: Дебел, с ръждив цвят, високоволтов кабел се люлееше свободно — прерязан или изтръгнат от таблото.

Факт: Фин слой вода покриваше пода и се събираще на локви в краката му.

Процесорът в мозъка му не можеше да забави времето, но можеше да забави възприятието от мозъка на приемника. В сгърчило се време, сгърчило се до пълзене, кабелът падна от ръката на жертвата и описа грациозна, извисяваща се дъга. Искри полетяха от откритите жици, които се зарониха апатично като сняг.

Намираше се твърде далеч от вратата, за да избяга. А и оборудването от двете страни на Заглушителя беше плътно наредено чак до тавана. Нямаше отворено пространство, в което да се вмъкне.

Заглушителя скочи, изпънал тялото си в цял ръст успоредно на пода, прелетя на стъпка над пода, протегнал ръка, разперил широко пръсти, изпълнен с надежда да улови аления кабел, преди да направи контакт с водата.

Жицата, която грациозно падаше, се изпълзна от пръстите на Заглушителя. Светлината просветна от жиците, когато докоснаха пода, тихо като падащ сняг.

КАТАЛИЗATORA

Бях вече тук, лежах безпомощно под постоянната стерилна светлина. Бръсната дойде при мен, когато тялото ми губеше битката срещу четиридесет хиляди механизирани нашественици, инжектирани в мен от врага. Бръсната щеше да дойде при мен и този факт ме поддържаше, надеждата, която той носеше, въжето, което предлагаше, за да ме предпази да не полетя неспасямо в празнотата.

Той загина, за да ме спаси, а сега детето му щеше да загине с мен.

Вратата на стълбището се затвори с трясък. Стъпки от ботуши отекнаха по каменния под. Познавах тези стъпки. Познавах походката му.

Затова не те уби Заглушителя. Оставил е той да го направи.

— Марика.

Вош се извиси над мен. Висок беше три хиляди метра, изсечен от твърда скала, непревземаема стена на крепост, непреодолима, неразрушима. Лазурносините му очи искряха, докато ме гледаше от недостижимата си височина.

— Забрави нещо — каза ми той. — И вече е твърде късно. Какво забрави, Марика?

Едно дете изскочи от почернелите стъбла на убитото от зимата жито, в устата си носеше бомба, голяма колкото зърно. Човешки дъх обгърна детето и всичко беше погълнато от зелен пламък, след който нищо не остана.

Ампулата. Прощалният му подарък в горния джоб на якето ми. Пожелах ръката ми да се вдигне, но ръката ми не помръдна.

— Знаех, че ще се върнеш — каза Вош. — Кой друг би имал финалния отговор, освен твоя създател?

Думите замряха на устните ми. Все още можех да говоря, но какъв беше смисълът? Той вече знаеше какво искам да попитам. Само този въпрос ми беше останал.

— Да, бил съм в техния кораб. И той е толкова впечатляващ, колкото предполагаш. Виждал съм ги — нашите спасители — и, да, те също са толкова впечатляващи, колкото си представяш. Физически не са тук, разбира се, но ти вече си го разбрала. Не са тук, Марика. Никога не са били.

Очите му блестяха с неземната радост на пророк, който е видял рая.

— И техните организми, като нашите, са на въглеродна основа, но с това всички сходства се изчерпват. Отнело им е много време, за да ни разберат, да приемат какво се случва тук и да изнамерят единственото жизнеспособно решение на проблема. Както на мен ми отне много време да разбера и приема тяхното решение. Трудно е да пренебрегнеш собствената си човешка природа, да излезеш извън себе си и да погледнеш през очите на съвсем други създания. Това ти е проблемът още от самото начало, Марика. Хранех надежда, че един ден ще го преодолееш. Никой друг човек не е приличал така на мен, както ти.

Забеляза нещо на лицето ми и коленичи. Пръстът му се притисна до страната ми и сълзата потече по кокалчето му.

— Отивам си, Марика. Сигурно си се досетила. Съзнанието ми ще бъде запазено завинаги на борда на кораба-майка, вечно свободен, във вечна безопасност от онова, което вероятно ще се случи тук. Това е моята цена. И те се съгласиха да я платят. — Той се усмихна. Усмивката му беше мила, като на баща, който се усмихва на обичното си дете. — Сега доволна ли си? Отговорих ли на всичките ти въпроси?

— Не — прошепнах. — Не си ми казал причината.

Не ме нахока, че току-що ми е казал именно причината. Знаеше, че няма да попитам за мотивите му.

— Защото вселената няма граници, за разлика от живота. Жivotът е рядкост, Марика, и затова е безценен, трябва да се пази. Ако може да се каже, че имат нещо, което да прилича на човешката вяра — това е. Всеки живот си заслужава да съществува. Земята не е първата планета, която спасяват.

Покри страната ми с ръка.

— Не искам да те изгубя — каза той. — Добродетелите се превърнаха в пороци, а и ти сама го каза: конкретно този порок не

следва правила, дори своите собствени. Извърших смъртен грях, Марика, и само ти можеш да ми простиш.

Ръката му погали главата ми и той коленичи до мен на пода, внимателно като създател, баща, уловил главата ми в ръце.

— Открихме я, Марика. Аномалията в програмирането на Уокър. Недостатъкът на системата беше, че няма недостатък.

— Разбираш ли? Важно е да разбереш. Единствено отвъд пространството и времето, неопределената константа, която пренася цялото разбиране — не са имали отговор за това, затова и не са дали никакъв. Как биха могли? Как е възможно любовта да се побере в алгоритъм?

Очите му продължаваха да искрят, но сега през сълзи.

— Ела с мен, Марика. Да заминем заедно към място, където вече няма болка и тъга. Всичко това ще изчезне за миг. — Той с жест показа базата, планетата, миналото. — Ще вземат спомените, които те измъчват. Ти ще си безсмъртна, винаги млада, винаги свободна. Ще ми позволят. Ще ми окажат милостта да ти ги дадат.

— Твърде късно е — прошепнах.

— Не! Това пребито тяло е нищо. Не струва. Не е твърде късно.

— За теб е късно — казах му.

Зад него Каси Съливан разбра сигнала. Притисна оръжието до тила на моя създател и натисна спусъка.

Оръжието падна от ръката ѝ. Тя се олюля, взираше се в тялото на Вош и полукръга от кръв, който бавно се разширяваше под главата му и създаваше скверна карикатура на ореол. Тя преживя миг, за който мечтаеше от дълго време, но не се почувства така, както си беше представяла. Не почувства победоносен възторг и усещане за разплата. Не можех да обясня какво чувстваше. Лицето ѝ беше безизразно, погледът ѝ насочен навътре.

— Ивън си отиде — каза тя с мъртъв глас.

— Знам. Той ме докара до това състояние.

Очите ѝ се плъзнаха от Вош към мен.

— Какво състояние.

— Счупи ми гръбнака. Не мога да си движа краката, Каси.

Поклати глава. Ивън. Вош. Аз. Твърде много за възприемане.

— Какво стана? — попитах.

Погледът ѝ се насочи по коридора.

— Помещението с електрическото захранване. Знаех точно къде е. Кодът за вратата, знаех и него. — Обърна се към мен. — Познавам тази база в подробности.

Очите ѝ бяха сухи, но всеки момент щеше да се пречупи. Чувах го в гласа ѝ, изпълнен с болезнена почуда.

— Убих го, Катализатор. Убих Ивън Уокър.

— Не си, Каси. Създанието, което ме нападна, не беше човек.

Според мен Вош е заличил паметта му — човешката му памет и...

— Знам — тросна се тя. — Това е последното, което е чул, преди да му я отнемат: „Заличи човека“.

Поемаше дълбоко дъх. Сега неговите преживявания бяха нейни. Изживяваше момента на ужаса му, последния миг от живота на Ивън Уокър.

— А сигурна ли си, че е мъртъв? — попитах.

Тя безпомощно махна с ръка във въздуха.

— Съвсем сигурна — намръщи се. — Остави ме вързана за оня шибан стол.

— Мислех, че ще имам време...

— Е, нямаше...

Над главите ни се включи говорител:

— ОБЩА ЗАПОВЕД ЧЕТИРИ Е ОТМЕНЕНА. ЦЕЛИЯТ НАЛИЧЕН СЪСТАВ ДА СЕ ЯВИ НЕЗАБАВНО НА ПОСТОВЕТЕ...

Чух как взводовете излизат от бункерите си из базата. Всеки момент ни очакваше тътен от ботуши, блясък на стомана и дъжд от куршуми. Каси наклони глава, сякаш и тя можеше да ги чуе с неподобреното си ухо. Но тя беше подобрена по друг, по-всеобхватен начин, който само можех да се преструвам, че разбирам.

— Трябва да вървя — каза тя. Не гледаше към мен. Като че изобщо не говореше на мен. Можех само да наблюдавам как тя измъкна ножа от калъфа му, привързан за бедрото ми, пристъпи към Вош, притисна плътно ръката му до пода и с два решителни маха отряза десния му палец.

Пусна кървавия пръст в джоб на униформата си.

— Няма да е добре да те оставя тук, Марика.

Пъхна ръце под раменете ми и ме извлече към най-близката врата.

— Недей, забрави за мен, Каси. С мен е свършено.

— Я мълквай — измърмори тя. Натисна кода на таблото и ме издърпа в помещението. — Причинявам ли ти болка?

— Не. Нищо не боли.

Тя ме подпра на стената в дъното с лице към вратата и притисна оръжието към ръката ми. Поклатих глава. Да се крия в тази стая с оръжие, означаваше само да отложа неизбежното.

Имаше и друг начин, носех го в джоба на гърдите си.

Когато дойде моментът — а моментът ще дойде, — ще искаш да имаш това.

— Махай се от тук — казах ѝ. Времето ми беше дошло, но не и нейното. — Ако успееш да излезеш от сградата, може би ще успееш да напуснеш периметъра...

Тя поклати нетърпеливо глава.

— Не е това начинът, Марика. — Отново гледаше в друга посока.

— Наблизо е. Пет минути от тук? — Тя кимна, сякаш някой беше отговорил на въпроса ѝ. — Да, в края на коридора. Около пет минути.

— Какъв край на коридора?

— Зона 51.

Стана. Сега стоеше стабилно на краката си и решително стискаше уста.

— Той няма да разбере. Страшно ще се ядоса, а ти ще му обясниш. Ще му кажеш какво се е случило и защо ти ще се грижиш за него, разбра ли? Ти ще го пазиш и ще имаш грижата да се къпе, да си мие зъбите, да си реже ноктите, да носи чисто бельо и ще го научиш да чете. Научи го да бъде търпелив, мил и да се доверява на всички. Дори на непознати. Особено на непознати.

Замълча.

— Има и още нещо. О, да. Накарай го да проумее, че не е случайно. Че няма начин седем милиарда милиарда атома случайно да се съберат в една личност на име Самюъл Джаксън Съливан. Какво друго? О! Повече никога никой да не му вика Фъстъка до края на живота му. Сериозно ти говоря. Толкова е глупаво. Обещай ми, Марика. Обещай ми.

Седем милиарда милиарда.

Ние сме Човечеството.

Ние сме едно.

Ние сме момичето със счупен гръб, проснато в празна стая, което чака края си.

Ние сме мъжът, паднал на километър, и единственото все още живо в нас не е живо нещо, ами извънземно устройство, което направлява всички налични ресурси, за да запази тялото ни, което лежи на студения камък, да накара сърцето ни отново да забие. Няма разлика между нас и системата. Дванайсетата система е нас и ние сме Дванайсетата система. Ако някой от нас се провали, другият ще загине.

Ние сме затворници на борда на хеликоптера, който кръжи над базата, докато горивото му свършва, люлее се над широка река, чиито вълни са черни и бързи, а гласовете ни загълхват от вятъра, който реве през отворената кабина, и ръцете ни са стиснати едни в други, ние сме свързани един с друг в неразрушима верига.

Ние сме новобранците, които бързат към своите бойни станции, спасените, избраните, урожаят, събран в базите и разделен на групи, в които телата ни заякнаха, а душите ни се изпълниха, за да бъдат напълнени с омраза и надежда, и знаем, докато излизаме от бункерите си, че зората приближава и с нея войната, за която копнеехме и от която се страхувахме, краят на зимата, нашият край. Помним Бръснача и цената, която плати. Издълбахме инициалите VQP на телата си в негова чест. Спомняме си смъртта, но не можем да си спомним имената си.

Ние сме изгубените, единствените, онези, които не се качихме на автобусите, които пухтяха по магистралите, празните градски улици, самотните пътища. Окопахме се за през зимата и наблюдавахме небето, не се доверихме на никой непознат. Онези от нас, които не загинаха от глад, от студ или от инфекции, които антибиотиците не можеха да преоборят, ние устояхме. Превихме се, но не се пречупихме.

Ние сме единствените ловци, замислени от създателите си да съберат оцелелите на автобусите, които обхождат с тази задача околностите, и убиват онези, които отказват да се качат. Ние сме специални, ние сме особени, ние сме Другите. Ние се пробудихме за лъжата, която беше толкова необорима, че да не ѝ повярваме би било лудост. Сега работата ни е завършена и ние наблюдаваме небето, чакаме освобождение, което никога няма да дойде.

Ние сме седемте милиарда, които бяха пожертвани, ние сме само кости, дори плътта от телата ни е отнета. Ние сме пометените, отхвърлените, със забравените имена, с лица, изгубени във вятъра, земята и пясъка. Никой няма да ни познава, следите ни са заличени, заветите ни са унищожени, децата ни и децата им, и децата на децата им са въвлечени във война един срещу друг до последното поколение, до края на света.

Ние сме човечеството. Името ни е Касиопея.

В нас е гневът, в нас е скръбта, в нас е страхът.

В нас е вярата, в нас е надеждата, в нас е любовта.

Ние сме съдът, в който се побират десет хиляди души. Ние ги носим. Ние ги държим. Ние ги пазим. Ние понасяме тяхното бреме и през нас животът им е спасен.

Те са в нас и ние сме в тях. Сърцата ни съдържат всички други. Едно сърце, един живот при идването на последния полет на еднодневката.

КАСИ

Извънземните са глупави.

Десет хиляди години, за да ни изберат, да ни опознаят до последния електрон и още не са схванали идеята. Все още не разбират.

Малоумници.

Капсулата стоеше над издигнатата платформа три стъпала над пода. Яйцевидна, със зеленикавия цвят на черупката на костенурка и размерите на голям ван, модел „Събърбън“, или кадилак „Ескалейд“. Ключалката е заключена, но имам ключ. Притиснах отрязания пръст на Виш към ключалката върху кръглия сензор до вратата и вратата безшумно се отвори с пъзгане. Примигнаха лампи. Яркозелена светлина, в която се смесваха цветовете на дъгата, окъпа вътрешността. Вътре имаше само една седалка и едно табло. Нямаше

панел с бутони. Нито малки монитори. Нищо, освен кресло, табло и прозорче, през което предположих, че трябва да махна за сбогом.

Ивън едновременно беше сгрешил и имаше право. Появрвал беше във всички техни лъжи, но знаеше единствената важна истина. Единствената истина, която имаше значение, преди да дойдат, когато вече бяха тук и след това.

Нямаха отговор на любовта.

Решили бяха, че са я изтръгнали от нас, изпепели ли са я от мозъците ни, като заместят любовта с нейната противоположност — не омразата, а безразличието. Мислели са си, че могат да превърнат хората в акули.

Но са пропуснали една малка дреболия. Не са имали решение на задачата, която тя поставя, защото задачата няма отговор. Дори не е въпрос за размисъл.

Задачата с онова проклето мече.

КАТАЛИЗATORA

След като Каси тръгна, пуснах оръжието.

Не ми трябваше. Подаръкът на Вош беше в джоба ми.

Аз бях детето в житната нива.

По настилката се чу тропот от ботуши, по полирания бетонен под, по металните обкови на стъпалата, от полосите до командния център, шумът от хиляди крака, които тичат като хшът-хшъткането на плъховете зад стените на стария хотел.

Обкръжена бях.

Ще ѝ дам единственото, което мога — помислих си, посегнах към зелената ампула в джоба си. — Единственото, което ми остана.

Пъхнах пръсти в джоба на якето си.

Празния джоб на якето.

Потупах другите си джобове. Не. Не бяха моите джобове. Това бяха джобовете на Каси. Дадох ѝ моите дрехи под навеса, преди да влезем в командния център.

Зелената ампула не беше у мен. У Каси беше.

Стъпките от ботуши по паважа, по полираните бетонни подове, по металния обков на стъпалата. Отблъснах се от стената и запълзях към вратата.

Близо беше. Пред стаята, от другата страна на вратата, на няколко стъпки от нея по коридора. Ако стигнеш до него, преди те да стигнат до това ниво, все още имах шанс — те нямаха, но аз имах.

Каси имаше.

Вратата. Натиснах ръчката, отворих я наполовина, после бързо се намъкнах в отвора, за да й попреча да се затвори. Виждах го, останалия без лице убиец на седем милиарда, който трябваше да ме убие, когато имаше възможност — а имаше няколко, — но не успя. Беше се провалил, защото дори той беше объркан от непредвидимата траектория на любовта.

Коридор. Устройството би трябвало да е все още у него. Носеше го навсякъде със себе си. Съвсем леко — колкото мобилен телефон, проследяваше всеки новобранец с имплант в базата. И с едно натискане на палеца можеше да изпрати сигнал до импланта, вграден в тиловете им, да избие всички тях.

Вош. По корем изпълзях до него, улових гърба на униформата му и го претърколих. Кървавият кратер, в който се беше превърнало лицето му, се обърна към стерилната светлина от тавана. Чувах ги по стълбите, ботуши по металните ръбове на стъпалата, засилващ се. Къде е? Дай го, кучи сине.

Джобовете на гърдите. Там, където го държеше. По дисплея шареха зелени точки, три четвърти взвод вървеше към мен. Подчертах всички — всеки новобранец в базата, към пет хиляди души, и зеленият бутона под палеца ми заблестя, затова не исках да се връщам тук. Знаех какво ще се случи. Знаех:

Ще убивам, докато изгубя броя. Ще убивам, докато броят изгуби значение.

Взирах се в екрана, осветен от пет хиляди мънички, пулсиращи светлинки, всяка от които беше злочеста жертва, всяка беше човешко създание.

Казах си, че нямам избор.

Казах си, че не съм негово творение. Не съм това, в което ме превърна.

ЗОМБИ

При седемнадесетата обиколка на периметъра — или може би осемнадесетата — изгубих им броя — светлините във въздушната база

изведенъж изгаснаха, срещу мен сержант Спринтърка кресна в слушалките си:

— Статус?

Кръжахме повече от час и горивото ни беше на привършване. Скоро трябваше да кацнем, единственият въпрос беше къде — в базата или извън нея. Точно сега приближавахме отново реката. Очаквах пилота да промени курса, да насочи машината към земята, но тя не го направи.

Меган се беше свила под ръката ми, мушнала глава под брадичката ми. Фъстъка се притискаше до другата ми ръка, наблюдаваше базата отдолу. Сестра му беше някъде там. Вероятно беше жива, вероятно беше мъртва. Възстановяването на осветлението беше лош знак.

Насочихме се към реката, базата остана вляво от нас, видях и други хеликоптери да кръжат отгоре ѝ, очакваха всичко да се разчисти, за да кацнат. Светлините им разсичаха предутринната мъгла, спопове от блестящо бяло. Вече бяхме над реката, набъбнала от ранното пролетно топене.

Над нас небето просветляваше към сиво и звездите започнаха да избледняват.

Това е. Денят на зеленото. Денят на бомбите. Погледнах към кораба-майка, но не успях да го видя на просветляващото небе.

Разговор със земята отдолу, сержантът свали слушалките си. Погледна ме, ръката ѝ лежеше на приклада на оръжието ѝ. Фъстъка застина, преди мен разбра какво следва. Ръката му се вкопчи в колана, въпреки че нямаше къде да бяга, нито къде да се скрие.

Заповедите се бяха променили. Тя извади оръжието си и го насочи към главата му.

Застанах пред него. Най-накрая кръгът се беше затворил. Дошло беше време за изпращане на дълговете.

КАСИ

През отворената врата зад мен войниците нахлуха в помещението. Бързо се разпръснаха рамо до рамо от стена до стена, в две редици, най-близкият коленичи, две дузини пушки се прицелиха в една-единствената къдрокоса и кривоноса цел. Обърнах се и ги

погледнах в лицето. Не ме познаваха, но аз ги познавах. Познавах по лице всички, които щяха да ме убият.

Знаех какво си спомнят и какво са забравили. Съхранявах ги в себе си. Предстоеше ми да бъда убита от човешка мозайка от мен самата. Зачудих се: това убийство ли е? Или самоубийство?

Затворих очи. Съжалявам, Сам. Опитах.

Той сега е с мен, братчето ми, чувствам го.

И това е добре. Поне когато умра, няма да съм сама.

КАТАЛИЗATORA

Вратата на стълбището се отвори с трясък и войниците нахлуха в коридора с извадени оръжия. Пръстите им се притискаха към спусъците.

Твърде късно за тях.

Твърде късно за мен.

Натиснах бутона.

ЗОМБИ

От другата страна на пътеката сержантът се загърчи на мястото си, красивите ѝ тъмни очи помътняха, черепът ѝ се блъсна в облегалката, а след това увисна на коланите си. Меган се изправи като свещ с вик на ужас. Всички новобранци в кабината бяха последвали сержанта си.

Включително пилотът.

Носът на хеликоптера се насочи надолу, зави рязко вдясно. Паднах върху Фъстъка, който, без да губи време се беше разкопчал. Проклетото хлапе схващаше всичко по-бързо от мен. Изиграх една бърза, отчаяна игра на шамарчета с Меган, опитвах се да освободя първо нея. Фъстъка излетя от мястото си — улових го за ръкава и го притиснах към гърдите си. После Меган се измъкна, но не я изпуснах, в едната ръка държах Фъстъка, а в другата нея.

— Реката! — изкрещях към тях.

Той кимна. Сред нас той беше най-хладнокръвният. Много бързо разкопча колана ми, за да ме освободи.

Хеликоптерът летеше към водата.

— Дръж се за мен! — извиках. — Не се пускайте!

Падахме странично. Реката представляваше безлична черна стена, която се втурна към отворения люк от страната на Фъстъка.

— ЕДНО!

Фъстъка затвори очи.

— ДВЕ!

Меган изкреща.

— ТРИ!

Завъртях се на седалката, с по едно дете в ръка и се гмурнах с краката напред в отвора.

КАСИ

Войниците нападнаха на Земята. В една секунда стояха прави, в следващата бяха долу. Някой беше изпържил мозъците им. Не бях сигурна как, но бях сигурна кой.

Обърнах се. Бях виждала толкова трупове, че ми стигаха до края на десетте ми хиляди съдби. От майка ми, която се давеше в собствената си кръв, до баща ми, който се гърчеше на земята пристрелян в stomаха, от онези преди и тези след, онези между тях, моите мъртви, техните мъртви, нашите мъртви.

Да, достатъчно бях видяла.

А и тези, които току-що паднаха, бяха моите тела в известен смисъл. Все едно гледах към общия ни труп. Умножен по дванадесет.

Влязох в капсулата. Присвих се на стола. Поставих предпазните колани, издърпах ги и ги кръстосах на гърдите си. В ръката си държах палеца на мъртвец. В джоба си имах зелена ампула в пластмасова кутийка. В главата си имах десет хиляди гласове, които странно пееха като един. А в сърцето ми цареше спокойствие, то беше тихо място, недокоснато от нищо, отвъд пространството, необвързано от времето.

Каси, искаш ли да летиш?

Зелената ампула изпадна, когато се изскубнах от стола на „Страната на чудесата“, взех я, без да се замисля, без дори да погледна към нея. После видях Катализатора как лежи в коридора и си спомних, че си сменихме якетата. През цялото време беше носила бомбата и не беше казала на никого. Май знаех защо. Познавах я така, както тя познаваше себе си. По-добре дори, защото можех да си спомня всичко, което тя беше забравила.

Притиснах отрязания пръст на Ваш към бутона за старт. Люкът се затвори, заключващият механизъм зажужа. Вентилацията се включи и хладен въздух облъхна лицето ми.

Капсулата се разтресе. Прииска ми се да вдигна ръце.

Да, тате, искам да летя.

ЗОМБИ

Изпуснах децата, когато се гмурнахме във водата. Силата на приземяването ни раздели. Хеликоптерът падна в реката на няколкостотин метра нагоре по течението и огненото кълбо оцвети повърхността в мътнооранжево. Първо видях Меган, лицето ѝ се показва на повърхността достатъчно, за да успее да изкреши гъргорещо. Улових я за китката и я дръпнах към себе си.

— Капитан! — извика тя.

А?

— Изгубих Капитан!

Зарита срещу краката ми, протягаща свободната си ръка към плюшеното мече, което бавно се въртеше покрай нас. Исуе! Проклетото мече.

Погледнах през рамо. Фъстък, къде си? И го видях на брега, наполовина във водата, наполовина на сушата, извил гръб, докато изкашляше галон речна вода. Хлапето наистина беше неуничожимо.

— Добре, Меган. Качи се на мен, ще го взема.

Тя се вкопчи в гърба ми, уви слабите си ръчички около врата ми и тъничките си крачета около торса ми. Заритах към мечето. Улових го. После плувах дълго към брега, който не беше далеч, но водата беше ледена, а Меган, която мечешки се беше вкопчила в мен на гърба ми, ме дърпаше надолу. Мечешки ме дърпаše надолу. Добра игра на думи.

Рухнахме на брега до Фъстъка. Няколко минути мълчахме. После Фъстъка се обади:

— Зомби?

— Някой натисна копчето за очистване. Само едно нещо го обяснява, редник.

— Ефрейтор — поправи ме той. — После добави: — Катализатора?

Кимнах.

— Катализатора.

Той помисли секунда. И после треперенето на гласа издаде страха му да попита:

— Каси?

КАСИ

Ръката Божия се стовари отгоре ми, когато капсулата се откъсна от площадката за излитане, силен юмрук прилепи тялото ми към стола, а после същият юмрук се сви около мен, притисна ме. Някой гаден умник затисна гърдите ми с двутонна скала и ми беше много трудно да дишам. А друг, без да го е грижа за моето удобство и сигурност, беше изключил осветлението — не виждах дори зловещата зелена светлина, която май идваше отвсякъде и от никъде. Или беше така, или очите ми се бяха забили в тила ми.

ЗОМБИ

— Не, Фъстък. Тя вероятно не е успяла да се спаси — Преди да успея да изрека думите, Меган ме удари по гърдите и посочи към базата. Кълбо от ярка зелена светлина се появи над дърветата в розовеещото небе. Остатьците от него стояха пред очите ни, дълго след като то беше изчезнало в атмосферата.

— Падаща звезда! — каза тя.

Поклатих глава.

— Посоката е обратна.

Накрая предположих, че съм сгрешил.

КАСИ

Няколко минути продължи усещането, че бавно ме премазват до смърт в пълен мрак. С други думи, цяла вечност. Добре, вечност е дума.

Дума, която подмятаме, сякаш можем да схванем значението ѝ, сякаш вечността е нещо, което човешкото съзнание може да обхване.

Ремъците на гърдите ми се разхлабиха. Двутонният блок се стопи.

Поех дълбоко и треперливо дъх с отворени очи. Капсулата беше тъмна — нямаше я зелената светлина и доброто избавление.

Ненавиждах зеленото на Другите, изобщо не беше моят нюанс.
Погледнах през прозореца и ахнах.

Здравей, Земя.

Така значи те вижда Бог, яркосиня сред пълен мрак. Нищо чудно, че те е създал. Нищо чудно, че е създал слънцето и звездите, за да може да те вижда.

Красиво е друга дума, която подмятаме нехайно, лепим я на всичко от коли до лак за нокти, докато думата се разнищи под тежестта на цялата баналност. Но думата е красива. Надявам се да не го забравят. Светът е красив.

Капчица вода се появи пред очите ми. Падаше свободно — най-странныната сълза, която съм избърсвала.

Никога не забравяй, Самс. Любовта е за цяла вечност. Ако не е, не би било любов. Светът е красив. Ако не е, не би било светът.

Най-изумителното от това, че пазех в себе си спомените на брат ми ли? Да видя себе си през неговите очи, да чуя себе си през неговите уши, да преплавам Касиопейското море в три измерения, начинът, по който преживяваме на практика всичко, с изключение на онова, което уж трябва да разбираме най-добре: себе си. За Сам има куп цветове, ухания и чувства, които съставляват Каси, и тази Каси не е Каси на Бен нито Каси на Марика, нито Каси на Ивън или дори Каси на Каси, тя принадлежи на Сам и на никого другого.

Капсулата се претърколи, яркото синьо бижу изчезна от погледа и за последен път в живота си се изплаших, сякаш бях паднала от ръба на света — в известен смисъл май точно това се беше случило. Инстинктивно посегнах към изчезналата Земя, пръстите ми се удариха в прозореца.

Сбогом.

О, твърде далеч съм. И твърде близо. Ето ме, чувам гласче, което дращи пустотата: Сама, сама, сама, Каси, ти си сама. И ето че гледам през очите на Ивън към момичето със задължителното плющено мече и безполезния M16, свито в спалния си чувал дълбоко в гората, как си мисли, че е последният човек на Земята. Наблюдавам я нощ след нощ и роя в нещата ѝ, когато тя е отишла за провизии. Какъв съм нещастник, докосвам вещите ѝ и чета дневниците ѝ, защо просто не мога да я убия?

Това е името ми. Каси от Касиопея. Самотна, както са самотни звездите.

Сега откривах себе си в него и не съм човекът, когото очаквах да открия. Неговата Каси разсича мрака със светлината на милиард слънца. И той е толкова смаян от това, колкото съм и аз, както е и човечеството, както са и Другите. Не може да каже защо. Няма причина, няма просто обяснение. Невъзможно е да разбереш и невъзможно да сравниш, все едно да попиташи защо изобщо съществува всичко.

Той знае отговора добре. Просто това не е отговорът, който търсех.

Съжалявам, Ивън, сгреших. Не си обичал представата си за мен, вече го знам. Звездите зад прозореца избледняха, отнесени от противната зелена светлина, и след минута корпусът на кораба-майка се показа.

О, гадино. Цяла година мразех зеленияти търбух. Наблюдавах те, изпълнена с омраза и страх, а ето ни сега, само ние двамата, Другите и човечеството.

Това е името ми. Не Каси от Касандра. Или Каси от Касиди. Не и Каси от Касиопея. Вече не е. Вече съм повече от нея.

Аз съм всички тях: Ивън, Бен, Марика, Меган и Сам. Аз съм Дъмбо, Кекса и Малката. Аз съм всички онези, които ти изпразни, прильга, съсира, хилядите, които си мислеше, че си избила, но те живеят в мен.

Аз съм дори повече от това. Аз съм всички онези, които помнят, които са обичали, които са познавали и за които само са чули. Колко са в мен? Преброй звездите. Давай, преброй песъчинките в пясъка. Това съм аз.

Аз съм човечеството.

Зомби

Преместихме се в прикритието на дърветата. Ако се е случило онова, което предполагах — че някой в базата е очистил всички останали, — вече нямаше риск да ги взема с мен, но имаше някакъв риск, а един човек, когото познавах, веднъж ми каза, че всичко се свежда до риска.

Фъстъка здравата се ядоса. На Меган ѝ олекна.

— Кой ще я пази, ако дойдеш с мен? — попитах го аз.

— Не ми пука!

— Ами на един от нас му пука. И случайно този човек командава.

Минах през дърветата, през ничията територия, която ограждаше периметъра на базата, към най-близкия вход и кулата над него. Нямах оръжие, нямах с какво да се защитя. Лесна мишена. Но нямах избор. Продължих.

Вир-вода бях, а температурата малко над нулата, но не ми беше студено. Чувствах се страхотно, дори кракът вече не ме болеше.

КАСИОПЕЯ

Блестящият зелен кожух на кораба изпълни прозореца, заличи звездите. Вече само него виждах, а светлината от слънцето хвърляше отблъсъци по равната му повърхност. Колко казваха, че е голям? Четиридесет километра от край до край, приблизително с размерите на Манхатън. Виждах само мъничка част от огромното цяло. Сърцето ми биеше лудо. Дишах накъсано, дъхът ми излиташе от устата на бели кълба. В капсулата беше страшен студ. Не помнех да ми е било толкова студено.

С треперещи ръце посегнах към джоба и извадих капсулата. Тя се изпълзна и се завъртя към върха на апаратата като плувка във водата. Улових я след няколко опита, стиснах я здраво в юмрук.

По дяволите, студено ми беше. Зъбите ми тракаха. Не можех да мисля. Какво друго? Имаше ли друго? Имаше ли нещо недовършено, което да съм оставила? Не беше много — аз вече бях повече от сумата от моите преживявания. Имах десет хиляди личностни дялове.

Ето защо: когато човек види себе си през чужди очи, това променя неговия гравитационен център. Не променя начина, по който се възприема. Променя начина, по който възприема света. Не самия човек. А всичко-без-самия-човек.

Вече не те мразя, казах на кораба-майка. И не се страхувам. Нищо не мразя, от нищо не се страхувам.

В центъра, точно в средата на зрителното ми поле, се увеличаваше черна дупка, която ми заприлича на отваряща се паст. Насочих се право към нея.

Поставих капсулата в устата си.

Не, отговорът не е омразата.

Черната дупка се увеличаваше. Попаднах в яма без светлина, в пустота, във вселена преди вселената да е била вселена.

И отговорът не беше страх.

Някъде в търбуха на кораба-майка десетки бомби, двадесет пъти по-големи от тази в устата ми, се търкаляха към мястото, откъдето щяха да бъдат пуснати. Надявах се все още да са на мястото си. Надявах се да не са започнали да падат. Надявах се, че съм навреме.

Апаратът мина през отвора и влезе в кораба-майка, разтърси се и спря. Прозорецът отново беше покрит със скреж, но отвън имаше светлина, просветваща на леда. Люкът до мен изсьска. Трябваше да изчакам, докато се отвори. После трябваше да стана от стола. После трябваше да се обърна и да се изправя очи в очи с онова, което ме чака отвън.

— Ние сме тук, а после ни няма — ми каза той, — и не е важно времето, в което сме тук.

Между нас нямаше прекъсване, нямаше място, където аз да свършвам и той да започва.

Всичко беше свързано. Аз бях преплетена с всичко — от еднодневките до най-далечната звезда. Нямах граници, безпределна бях и отворена към сътворение, както цветето се отваря към дъжда.

Вече не ми беше студено. Ръцете на седем милиарда ме обгръщаха.

Станах.

Сега, когато лягам да спя...

Поех дълбоко последния си дъх.

И щом с утринната светлина се събудя...

Стиснах здраво зъби. Ампулата се счупи.

Научи ме как да поема по пътеката на любовта.

Излязох там, навън, и вдишах.

зомби

Стигнах до постланата с чакъл пътека, която вървеше покрай оградата, когато слънцето изгря на хоризонта — не, не искам слънцето, не е възможно, освен ако слънцето не беше решило да се покаже от север и не беше разменило златистия си цвят за зелен. Завъртях се вдясно и видях звездите да угасват една по една, заличени от огромния

взрив светлина на северния хоризонт — експлозия във високите слоеве на атмосферата, която покри всичко с река от ослепително зелено.

Първата ми мисъл беше за децата. Не знаех какво, по дяволите, се случи и не свързах снаряда, излетял от базата, с огромния взрив на север. Не ми хрумна, че за пръв път от много време нещо може би наистина се е случило както ние искахме. Честно казано, когато видях светлината, си помислих, че е започнала бомбардировката и съм свидетел на разрушението на първия от градовете на Земята. Идеята, че корабът майка може да изчезне, дори не се появи на радара ми. Как така да изчезне? Този кораб беше недостижим като луната.

Подвоумих се, опитах се да решава дали да продължа, или да се върна обратно. Но зелената светлина избледня, небето отново стана розово и никакви ужасени деца не изскочиха от гората да търсят спасение. Реших да продължа. Вярвах на Фъстъка. Той щеше да съумее да се държи както трябва, докато се върна.

След десет минути влязох в базата и видях първия от много трупове. Мястото беше гробница. Минах през поле от мъртвци. Лежаха на купчини, на групи от по шестима, десетима, телата им бяха изкривени в пози на мълчалива агония. Спрях да огледам една ужасяваща грамада, търсех познати лица. Не исках да хукна, въпреки че един глас в мен крещеше всяка минута да бързам, бързам. И някъде позабравен спомен изникна — за случилото се в „Кемп Хейвън“ — как Ваш искаше да жертва селото, за да го спаси.

Това можеше и да не е дело на Катализатора — можеше да е следствие от това, че Ваш е използвал последната си възможност.

Отне ми часове да стигна до последното ниво, дъното на ямата с мъртвци.

Тя едва вдигна глава, когато отворих вратата на стълбището. Може и да съм крещял името й, не помня.

Не помнех и да съм се препъвал в тялото на Ваш, но така трябва да е станало. На пътя ми беше. Ботушът ми ритна бутона за избиване, който лежеше до нея. Устройството литна по пода.

— Уокър — задави се тя, посочи към рамото ми по коридора. — Мисля, че той е...

Поклатих глава. Ранена беше и все още си мислеше, че ще взема да се тревожа за него и за секунда? Докоснах рамото ѝ. Тъмната ѝ коса

погали опакото на ръката ми. Очите ѝ блестяха. Ярката им светлина ме прониза.

— Намери ме — каза тя.

Коленичих до нея. Улових ръката ѝ.

— Намерих те.

— Гръбначният ми стълб е счупен — каза тя. — Не мога да ходя.
Промуших ръце под нея.

— Ще те нося.

МАРБЪЛ ФОЛС

БЕН

Късното следобедно слънце покриваше прашните прозорци на огромния магазин със златист блясък. Вътре светлината беше отслабнала до сиво. Имахме по-малко от час, за да изпреварим мрака и да се приберем вкъщи. Денят може и да принадлежеше на нас, но нощта принадлежеше на койотите и глутниците подивели кучета, които скитосваха по бреговете на Колорадо и скитаха из покрайнините на Марбъл Фолс. Бях добре въоръжен, не обичах койотите, но мразех да стрелям по кучета. По-старите преди време си бяха имали стопани, изпълваше ме чувството, че се отказвам от всяка надежда за спасение.

А и имаше и други животни, освен кучета и койоти. Няколко седмици след като в края на лятото пресякохме границата на Тексас, Марика забеляза животни, избягали от зоологическата градина, които пиеха вода на няколко километра нагоре по течението — лъвица и двете ѝ малки. От тогава насам Сам си умираше да иде на сафари. Искаше да залови и опитоми слон, за да може да го язди като Аладин. Или да улови маймуна, която да опитоми. Не е придирчив.

— Ей, Сам — извиках от пътеката. Той отново се беше залутал нанякъде в търсене на съкровища. Напоследък бяха комплекти Лего. Преди това Линкълн Логс. Развил беше страст към строенето на разни неща. Направи крепост, къща на дърво и започна да гради подземен бункер в задния двор.

— Какво? — извика той от отдела за играчки.

— Става късно. Трябва да вземем решение.

— Казах ти, че не ме е грижа! Ти решаваш! — Нещо падна от рафта и той високо изруга.

— Ей! Какво ти казах за ругатните? — извиках му. — Внимавай как се изразяваш.

— Шибана шибанянска шибания, шибаняр.

Въздъхнах.

— Хайде, Сам, трябва да отнесем това нещо на седем километра и половина и не ми се иска да вървя по мръкнало.

— Зает съм.

Обърнах се към витрината. Добре, тези електрифицираните са безполезни. Така оставаха вариантите от изкуствени дръвчета с височина около два, два и половина и три метра. Триметровите бяха твърде високи за стаята. Следователно избрахме между дръвчета с височина метър и осемдесет и два и четиридесет. По-лесно щеше да ни е да отнесем високото метър и осемдесет дръвче, но то изглеждаше окаяно. Жегата в Тексас сериозно го беше повредила. Игличките се огъваха и бяха омекнали, на местата на опадалите имаше огромни оголени места. По-високото не изглеждаше по-свежо, но не беше толкова проскубано. Но два метра и четиридесет, по дяволите! Може би в склада имаха нови в кутии.

Продължавах да споря със себе си, когато чух безкрайно познатия и безкрайно влудяващ шум от куршум, който влиза в патронника на пистолет.

— Не мърдай! — извика Сам. — Да ти видя ръцете! Ръцете!

Извадих оръжието си и хукнах по пътеката с бързината, която позволяваше раненият ми крак, размазвах по килима миши изпражнения и подскачах около нападалите от рафттовете стоки и разкъсаните кутии, докато не стигнах до отдела за играчки и детето, което държеше повален човек на мушка.

На моята възраст. С униформа. Оптически мерник от Петата вълна висеше на слабия му врат. Облегнал се беше на задната стена под игрите, с едната си ръка притискаше корема, другата беше на главата му. Сърцето ми забави ритъма си. Не си помислих, че е Заглушител — Марика беше убила още преди месеци онзи, който отговаряше за участъка около Марбъл Фолс, — но никой не можеше да е напълно сигурен.

— Другата ръка! — извика към него Сам.

— Не съм въоръжен... — задави се момчето, говореще с тексаски акцент.

— Претърси го, Зомби — каза ми Сам.

— Къде е взводът ти? — попитах. Представих си как са ни обкръжили.

— Няма взвод. Само аз съм.

— Ранен си — казах. Виждах кръвта, най-вече засъхнала, но имаше и прясна върху предната част на ризата му. — Какво се случи?

Той поклати глава и се закашля. От гърдите му се чу хърене. Вероятно пневмония.

— Снайперист — едва успя да възстанови дишането си.

— Къде? В Марбъл Фолс или...?

Ръката, която беше притисната към корема му се размърда. Усетих как Сам се напряга до мен, протегнах ръка и поставих ръка върху дулото на неговата „Берета“.

— Чакай — измърморих.

— Нищо няма да ви кажа, трансформирани боклуци.

— Добре. Тогава аз ще ти кажа: не сме трансформирани. Никой не е — говорех бавно. Можех да му заразправям и че е мушкато, което сънува странен сън, със същия успех. — Почакай секунда.

Извлякох Сам до другия край на пътеката и прошепнах:

— Не бива да се държиш така.

Той поклати глава ожесточено.

— Напротив. Трябва да го убием.

— Никой никого няма да убива, Сам. Край с това.

— Не можем да го оставим тук, Зомби. Ами ако ни лъже за взвода си? Ами ако се преструва, че е ранен? Трябва да го убием, преди да е убил нас.

Лицето му беше обърнато към мен, очите му светеха на гаснещата светлина, светеха с омраза и страх. Да го убием, преди да ни е убил. Понякога, не често, но понякога се чудех за какво умря Каси. Куршумът беше излетял и вече нямаше път назад. Как щяхме да успеем да възстановим изгубеното? В изоставен супермаркет ужасено момиче беше застреляло невинен човек, защото вярата й е била разбита. Не е имала друг начин за постигане на сигурност, никакъв друг начин за спасение.

Тук си в безопасност. Пълна безопасност. Фразата все още ме преследваше. Преследваше ме, защото винаги е била лъжа. Била е лъжа, преди да дойдат те, и продължаваше да е лъжа. Човек никога не е в пълна безопасност. Никой човек на Земята не е, нито някога е бил в пълна безопасност. Да живееш означава да рискуваш живота си, сърцето си, всичко. Иначе си само вървящо тяло. Зомби си.

— Той е като нас, Сам — уверих го. — Всичко това няма да свърши, докато някой не реши да свали оръжието.

Не поsegнах към оръжието му. Той сам трябаше да вземе решение.

— Зомби...

— Какво ти казах за това? Името ми е Бен.

Сам свали оръжието.

В същия момент в другия край на пътеката друга битка беше изгубена. Войникът беше излъгал, имаше оръжие и използва времето, за да го насочи към главата си и да натисне спусъка.

МАРИКА

Първо му казах, че идеята е глупава. После, когато той настоя, му казах, че ще чакам до сутринта. Късно следобед беше, а магазинът се намираше на седем километра и половина. Нямаха време да отидат и да се върнат преди мръкнало. Той обаче тръгна.

— Утрe е Коледа — напомни ми Бен. — Пропуснахме миналата Коледа и повече няма да пропускам Коледи.

— И какво й е толкова важно на Коледата? — попитах.

— Всичко — отговори ми той и се усмихна, сякаш това имаше власт над мен.

— Не вземай Сам.

— Сам е причината да отида. — Погледна през рамото ми към Меган, която си играеше до камината. — И тя също.

После допълни:

— И Каси. Най-вече.

Обеща да се върнат скоро. Наблюдавах ги как се отдалечават от верандата, която гледаше към реката. Вървяха към моста, Сам дърпаше празна количка, Бен щадеше крака си, слънцето очертаваше сенките им, едната дълга, другата късичка, като стрелките на часовник.

Щом мръкна и ревна. Винаги така ставаше. Седях в люлеещия се стол, държах я в скута си. Tokу-шо се беше нахранила, затова бях уверена, че не е гладна. Допрях ръка до лицето й и внимателно се промъкнах в нея, за да разбера от какво има нужда. Бен. Искаше Бен.

— Не се притеснявай — казах й. — Ще се върне. Той обеща.

Зашо му беше да ходи чак до онзи магазин? От тази страна на реката имаше десетки къщи с коледни дръвчета на таваните. Той обаче

искаше „ново“ дръвче и трябваше да е изкуствено. Да не умре, настояващето той.

Увих я по-плътно в одеялото. Нощта беше облачна и откъм реката духаше студен вятър. Светлината от камината грееше през прозорците зад мен и осветяваше дъските.

Ивън Уокър дойде на верандата и остави пушката си на парапета. Погледът му проследи моя в мрака отвъд реката, огледа моста и сградите от другата страна.

— Все още ли не са се върнали? — попита ме той.

— Не са.

Погледна ме и се усмихна.

— Ще се върнат.

Той ги видя пръв как приближават към моста и дърпат малката червена количка със зелен товар зад себе си. Уокър се усмихна.

— Изглежда са имали страшен късмет.

Преметна оръжието на рамо и отново влезе в къщата. Вятърът промени посоката си. Усетих мириз на барут. По дяволите, Бен. Когато се появи на пътеката, ухилен до уши като доволен ловец, довлякъл убития дивеч в пещерата, изпитах желание да го фрасна по главата. Глупав риск за проклето пластмасово дръвче.

Станах. Той видя изражението на лицето ми и спря. Сам се замота зад него, сякаш се мъчеше да се скрие.

— Какво? — попита Бен.

— Кой е стрелял с оръжието си и защо?

— Ти чу ли изстрела, или го подуши? — Той въздъхна. —

Понякога наистина мразя Дванайсетата система.

— Отговори, Периш.

— Обожавам, когато ме наричаш Периш. Казвал ли съм ти? Толкова еекси. — Целуна ме и добави: — Не бяхме ние, а останалото е дълга история. Да влизаме. Навън замръзваме.

— Не замръзваме.

— Добре де, студено е. Хайде, Съливан, да започваме тържеството.

Влязох след него в къщата. Меган скочи от куклите си и изписка от щастие. Пластмасовото дръвче докосна нещо в душата ѝ. Уокър излезе от кухнята, за да помогне да го поставят. Стоях до вратата,

полюшвах бебето на хълбок, докато тя ревеше. Бен най-накрая забеляза и остави елхата, за да я вземе от ръцете ми.

— Какво има, малка еднодневке, а? Какво ти става?

Тя вдигна юмруче към носа му, Бен се разсмя. Винаги се смееше, когато тя го удряше или правеше нещо, което не бива да се насырчава, като желанието й да я гушкат през две секунди. От мига, в който се роди, тя го командваше с малкото си пръстче.

В другия край на стаята Ивън Уокър трепна. Еднодневка. Дума, която отекваше, дума, която никога нямаше да се превърне просто в дума. Понякога се чудех дали не трябваше да го оставим в Канада, дали не постъпихме много жестоко, като му върнахме спомените, нещо като психологическо мъчение. Алтернативата обаче беше немислима: да го убием или да го оставим напълно безпаметен, да го превърнем в човешка черупка без никакви спомени за нея. И двете възможности бяха болезнени, избрахме болката.

Болката беше необходима. Болката беше живот. Без болка радостта не беше възможна. Каси Съливан ме научи на това.

Ревът продължаваше. Дори Бен със своите специални Перишови способности не успя да я успокои.

— Какво й е? — попита ме той, сякаш знаех.

Все пак се опитах да отговоря.

— Нямаше те. Наруши рутината ѝ. Тя не обича подобни неща.

Толкова приличаше на своята съименница — ревеше, удряше, изискваше, нуждаеше се. Може би все пак има нещо в идеята за прераждането. Неспокойна, все недоволна, кипваше бързо, упорита и безкрайно любопитна. Каси го беше казала много отдавна, тя го беше назовала. Аз съм човечеството.

Сам изтича по коридора към спалнята си. Май вече не понасяше плача ѝ. Грешах. Върна се с нещо, скрито зад гърба си.

— Щях да изчакам до утре, обаче... — Сви рамене.

Мечето беше видяло и подобри дни. Едното ухо липсваше, козината му беше станала от кафява на мърлявосива, прокъсана, кърпена и отново кърпена, имаше повече шевове от Франкенщайн. Изцапано, окъсано, но все още тук. Все още тук.

Бен взе мечето от Сам и го накара да танцува пред погледа на Каси. Пълничките ръчички на мечето запляскаха. Неравните крачета на играчката — едното беше по-късо от другото — се увиваха ли,

увиваха. Бебето поплака още няколко минути, заради гнева и несгодата, но те сякаш отлетяха, безплътни като вятъра. Посегна към играчката. Дай ми, искам я, искам я.

— Е, какво знаеш ти? — попита Бен. Погледна ме и усмивката му беше толкова искрена — без пресметливост, без суeta, без да иска нищо в замяна, но изразяваща всичко, — че не успях да се сдържа, а и всъщност не исках.

Усмихнах се.

ИВЪН УОКЪР

Всяка вечер от мрак до изгрев той стоеше на пост на верандата и гледаше към реката. На всеки половин час слизаше от верандата, за да обходи района. После се връщаше, за да бди, докато другите спят. Той рядко спеше, обикновено по час-два следобед, събуждаше се рязко, загубил представа къде е, изпълнен с ужас като давещ се човек, който се показва на повърхността на водата, която може да го повлече надолу, лишен от угризения посредник, който би могъл да го убие.

И да сънуваше, не си спомняше сънищата.

Сам в мрака, буден, докато всички други спят, тогава той се чувстваше в мир. Предполагаше, че такава е природата му, наследена от неговия баща, от бащата на баща му, земеделци и животновъди, които бяха стопанисвали земя и домашни животни. Стопани, пазители, пазачи на урожая. Това трябваше да е наследството на Ивън Уокър. Вместо това той се беше превърнал в неговата противоположност. Мълчалив ловец в гората. Сеещ смърт убиец, дебнешът своите жертви — човеци. Колко беше убил, преди да я открие в скривалището й в гората в онзи есенен следобед? Не помнеше. Не чувстваше, че му е простено, като знаеше, че са го използвали, не чувстваше освобождение от знанието, че е бил жертва като хората, които беше убил — от разстояние, винаги от разстояние. Прошката не идваше от невинността или от незнанието. Прошката идваше от любовта.

Призори той стана от верандата и отиде в стаята си. Беше дошъл моментът. Твърде дълго се беше задържал тук. Сложи допълнително яке в пътническата си чанта — якето, което беше взел от убежището на Грейс и което Каси толкова мразеше, — когато Бен се появи на вратата без риза, със сънени очи, набола брада.

— Тръгваш — каза той.

— Тръгвам.

— Марика каза, че така ще направиши. Не ѝ повярвах.

— Защо?

Бен сви рамене.

— Невинаги е права. Половин от един процент от времето, тя е само наполовина права. — Разтри очи и се прозя. — И няма да се върнеш. Никога. И затова ли е права?

Ивън кимна.

— Да.

— Добре. — Бен отмести поглед, бавно почеса рамото си. — Къде отиваш?

— Да търся светлини в мрака.

— Светлини — като echo повтори Бен. — Буквално светлини или...

— Имам предвид бази. Военни комплекси. Най-близкият е на сто и петдесет километра. Ще започна от там.

— И какво ще правиш?

— Онова, за което ми дадоха дарба.

— Ще взривиш всяка военна база в Северна Америка ли?

— И в Южна Америка, ако оцелея.

— Амбициозно.

— Не вярвам, че ще действам сам.

Бен се замисли.

— Заглушители.

— Къде другаде биха могли да отидат? Знаят къде са враговете им. Знаят, че всяка база има извънземно управление като „Кемп Хейвън“. Сега си мислят, че нямат избор, след като корабът майка изчезна, освен да взривят базите на Петата вълна. Е, аз вярвам, че така си мислят. Това щях да си мисля и аз, ако все още вярвах. Ще видим.

Метна чантата на рамо и тръгна към вратата. Бен застана на пътя му. Лицето му беше поаленяло от гняв.

— Говориш за убийството на хиляди невинни хора.

— Какво предлагаш да направя, Бен?

— Остани тук. Помогни ни. Ние... — Пое дълбоко дъх. Трудно му беше да го изрече — Имаме нужда от теб.

— За какво? Ти можеш да стоиш нощем на пост, да се грижиш за градината и да ловуваш като мен.

— По дяволите, Уокър, за какво става дума? — избухна гневно Бен. — За какво всъщност става дума? За край на войната или за отмъщение? Можеш да взривиш половината свят и пак всичко да си е същото, така няма да я върнеш.

Ивън запази спокойствие. Чул беше всички доводи много пъти. От месеци водеше тези битки — сам сред метежа в сърцето си.

— Двама ще бъдат спасени за всеки, когото убия. Такава е сметката. Каква е другата възможност? Да остана тук, докато оставането тук стане твърде опасно, после да се преместя на друго място, после на друго, на друго, да се крия, да бягам, да използвам дарбите си, които те ми дадоха, за да остана жив, за какво? Каси не умря, за да мога аз да живея. Тя умря за нещо повече.

Бен поклати глава.

— Добре, какво ще кажеш тогава сега аз да те убия и да спася живота на десетки хиляди невинни? Как ти се струва тази сметка?

— Вярна ти е сметката — усмихна се Ивън. — Проблемът е, че не си убиец, Бен. Никога не си бил.

САМ

Ивън Уокър мина по моста над реката. Ивън Уокър с чанта на рамо и пушка в ръка се смаляваше в далечината.

— Къде отива? — попита Меган. Сам поклати глава, не знаеше.

Наблюдавах го, докато изчезна от погледите ни.

— Да играем на нещо — предложи Меган.

— Трябва да си довърша бункера.

— Изкопа повече и от къртица.

— Ти си къртица.

— Ти подари Капитан.

Сам въздъхна. Пак същото.

— Не се казва Капитан. И не беше твой. Мой си беше.

— Дори не попита — после Меган добави: — Не ме е грижа.

Каси може да го задържи. Той миришеше.

— Ти миришеш.

Махна се от прозореца и отиде в кухнята. Беше гладен. Грабна любимата си книга, за да чете, докато се храни. „Където страничните пътища свършват“. Ивън Уокър му каза, че това била най-любимата книга на Каси.

Ако си мечтател, ела...

Ивън Уокър си беше отишъл. Завинаги, така каза Зомби. Сам не искаше да мисли за това. Не искаше да мисли, че Каси си е отишла, че Дъмбо, Кекса и всички останали от стария му взвод, баща му, майка му и всички, които познаваше, преди да дойде тук, в тази голяма къща до реката, са си отишли. Той умееше да не мисли за тях през повечето време. Понякога Каси идваше в сънищата му и се суетеше около него за всичко. Не бил достатъчно чист. Не изглеждал достатъчно спретнато. Не помнел нещата, които му казвала, че са важни. В сънищата му носът ѝ беше прав, косата ѝ по-дълга и дрехите ѝ почисти. В сънищата му тя беше Каси от преди.

Послушен ли си, Сам? Казваш ли си вечер молитвите?

Една нощ събуди Зомби — мислено Сам продължаваше да го нарича Зомби — и Зомби го заведе в банята, изми сълзите от лицето му и му каза, че тя и на него липсва, после го изведе навън и му посочи небето. Виждаш ли онези звезди там, горе, онези, които приличат на разтегната мълния? Знаеш ли какво е това?

Седяха на задната веранда и гледаха към звездите, докато Зомби му разказваше историята за царицата на име Касиопея, която вечно живеела на своя трон на небето.

— Но нейният трон е наклонен — каза Сам, загледан в съзвездието. — Няма ли да падне?

Зомби се прокашля.

— Няма да падне. Тронът ѝ е наклонен така, за да може тя да наблюдава своето царство.

— Какво царство?

Зомби притисна ръка върху гърдите на Сам.

— Това. — Положи я на сърцето на Сам. — Тук.

Издание:

Автор: Рик Янси

Заглавие: Последната звезда

Преводач: Евелина Пенева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Излязла от печат: 28.05.2016

Редактор: Надя Калъчева

Коректор: Ина Тодорова

ISBN: 978-954-27-1733-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8699>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.